העולם הזה

העולם הזה מגלה:

שר האוצר סוחט תרומות למיפלגתו

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

סקופ

מיוחד ל"ZOO הארץ":
מאת כתבנו לשינאה לאומית

אידי אמין אידיוט!

קדאפי דגנראט ● פרץ חמום־מוח ופרימיטיבי

בידיעה שלא תיאמן נמסר מבירת אוגנדה, כי אידי אמין הוא אידיוט.

הדבר עורר גלי צחוק עזים ברחבי העולם וגם בישראל. כל הפרשנים ובעלי־הטורים הגיבו על הידיעה בגיחוך מהול בבוז וקבעו, כי אידי אמין הוא קוף, מטומטם, שוטה ורודן־כפרי.

היו שטענו, כי קדאפי טמבל, ומגוחך לא פחות.

יהושע פרץ, חמום־המוח הפרימיטיבי מנמל אשדוד, גרוע כשני הראשונים, אם כי איננו מצחיק כעמיתיו, כי הוא גורם נזקים ישירים למדינת ישראל.

יהושע פרץ הוא סחטן־קטן המעיז להשתמש בכוחו כדי לחקות סחטנים גדולים ומוכשרים ותרבותיים ממנו — ויש לשנוא אותו לא פחות מאשר את שני האחרים.

בחגיגות יום השינאה שנערכו השבוע, זרקו אמצעי התיקשורת להמונים בובות־נייר בדמותם של קדאפי, אמין ופרץ והעם החוגג העלה אותם על המוקד, רקד סביבם וצלה קארטושקעס.

לעיתונאים ולמנכ"לים, למנהיגים ולמזכ"לים — שלום.

בתמונה משמאל:
בובת־פרץ עשוייה סמרטוטים ונייר־עיתון, עולה על המוקד בטקס חגיגי במרכז חגיגות יום השינאה.

מורשה

יוסי הוא ספורטאי. הוא קם כל בוקר ומתחיל לרוץ בדרכים ובשבילים כש־הכיפה הסרוגה שעל ראשו מתנופפת בסלואו־מואושן. ליוסי יש שני ילדים ואישה. הוא אוהב סלט ירקות.

— „יוסי, איך הגעת אל האלוקים?"

— „טוב אז ככה... האמת היא שאני נמשכתי אל הספורט מתוך חדות. הבנתי פתאום את החשיבות שביצירת הקשר בין השרירים, הטבע והרוח. כשאני רץ, הבדידות גורמת לי להתרכז ולהבין. ואז אני מגיע אל אלוקים. אני גם מקיים את כל המצוות.

דבורה היא גננת. היא קמה כל בוקר ומחנכת פעוטים. יש לה גן נחמד ומוצל והיא שרה עם הילדים ומשחקת עימם. הילדים אוהבים אותה והיא אותם.

— „דבורה, האם זה שאת דתיה, זה עוזר לך בחינוך?"

— „כן. בהחלט. אני משוחחת עם הילדים. אני מסבירה להם את גודלו של השם. זה עוזר להם להבין דברים. הם יודעים, שלא יוכלו לקבל תשובה על כל שאלה. הם מבינים שהכל הוא מעשי ידי השם ומתחילים לאהוב את השם. אני גם מקיימת את כל המצוות".

מרדכי הוא שמן. הוא קם כל בוקר ורואה שהוא שמן. למרדכי השומן לא מפריע לחיות דתי. לפעמים נדמה שזה אפילו עוזר לו.

— מרדכי, האם יש קשר בין שומן ואלוקים?

— יש ויש. נדמה לי לפעמים, שלנו השמנים, קל יותר לקלוט ולנסות ליצור קשר שבין אדם למקום. אני גאה בכך שאני שמן ואני גם גאה בזה שאני דתי. מה יש, צריך להתבייש? רק כשהתחלתי להשמין, הבנתי את המשמעות של כל מה שמתרחש סביבי ואת ההרמוניה בין האדם לבוראו. אגב, אני גם מקיים את כל המצוות.

* * *

ואתה, קורא יקר?
האם כבר קיימת את כל המצוות?

שיעורים מלאכותיים

התברר לנו לאחרונה, כי במקביל לשוק ההפלות המלאכותיות, יש גם שוק־שחור משגשג וחייני אשר עוסק בדבר נורא לא פחות: שיעורים־מלאכותיים.

הדבר מתרחש בערך כך:

הבעייה:
בארץ לומדים רבבות ילדים אשר נזקקים לביצוע „שיעורים מלאכותיים", ב־מיוחד בחשבון ובאנגלית — ענפים שב־הם אמצעי המניעה הנקטים בתכניות הלימודיים אינם מספיקים למנוע כש־לונות.

התוצאה:
התלמיד מתחיל לפגר אחרי הנדרש, ציוניו הולכים ויורדים. מקץ כמה חוד־שים חוטרת מצבו גלוייה לעיין. לאחר שיחה רצינית עם המחנכת, מתברר לחו־רים התמומים כי בנם/בתם זקוקים לטי־פול מיידי, לבל ישארו כיתה ויתדרדרו אל זרועות הפשע המאורגן.

הבעייה:
במדינת ישראל אין שיעורים מלאכו־תיים במסגרת ממלכתית.

התוצאה:
ההורים המודאגים מוכנים לשלם כל

גרידה בהתי־חוקית
מבצע גיניקולוג־חשבון לתוך קליפת־המוח

סכום שיידרש כדי להציל את ילדיהם ולהביאם בשלום לאוניברסיטה.

הבעייה:
צריך למצוא גיניקולוג לחשבון וגיני־קולוג לאנגלית שיסכים לבצע את השי־עורים המלאכותיים בקליניקה פרטית.

התוצאה:
לכל מחנך ומחנכת יש פינקס סודי ובו שמות כל מבצעי השיעורים המלאכותיים וכתובותיהם. אם יפנו ההורים אל המחנ־כים יקבלו מהם פיתקה ובה אחת מה־כתובות הללו, בדרך כלל של עמיתיהם בבית־הספר השכן.

ההתקשרות:
ההתקשרות בין ההורים ומבצע השי־עורים המלאכותיים נעשית בשעות הח־שיכה, בדרך כלל בסימטאות נטושות או בנמל תל־אביב הסגור, ושם מתבצע ה־תשלום הראשון, במזומנים. לעתים מת־

(המשך בעמ' 3, טור 4)

מאזן היסטורי

מאז קום המדינה ועד היום הצ־ליח חיל־האוויר להפיל 1164 מטו־סי־אוויב. כך אמר שר הבטחון ביום חיל האוויר.

שר הבטחון גם סיפר כמה מטו־סים בדיוק הפיל חיל האוויר בכל מלחמה וכמה מטוסים הפיל בין מלחמה למלחמה.

שר הבטחון גם קשר את מספר מטוסי האוויב ביכולתו הרוחנית והאיכותית של העם היהודי — מה שהביא אותנו למחשבה שפס־גת יצירתו ההיסטורית של העם היהודי היא הפלת 1164 מטוסי אוויב ב־27 שנים קצרות.

ופסגת יצירתן של 27 השנים הללו היא ללא ספק — שר הבט־חון, מר פרס.

הארץ

ממישנתו של מייסדו —
צ' — ורע לו
ק' — וטוב לו
ד"ר זוארץ
(בספרו „אין צ' בסדום")

קח כותרת:

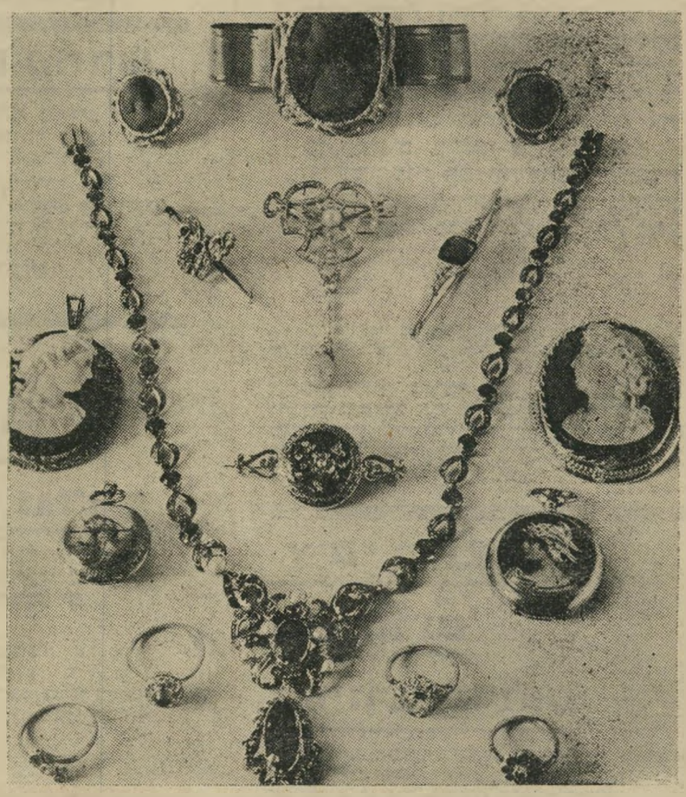
רבין בשובו: הסיכויים להסדר טובים יותר אך לא תוך יומיים, חודשיים או חצי שנה

„מעריב", ידיעה ראשית, 13.7.75

עכשיו אנחנו יודעים הכל בדיוק. מה יקרה, מתי וכאיזו דרך. אנחנו אופטימיים יותר מצד אחד, אבל פסימיים יותר מאידך. עם סיכויים להסדר אפשר לחיות לא רע, גם אם „אין מועדים קריטיים לסיום המ"מ". העיקר שיש סיכויים.

אז אנחנו, כאזרחי מדינה־במצב־לוחמה־עם־סיכויים־להסדר, אם כי לא בתוך יומיים או חודשיים או חצי שנה, מודים לנואם ולמנסח הכותרת הראשית, בשמנו ובשם כל עם ישראל והעולם הנאור. תודה.

אלה היהלומים החסרים

רצח באם לא תבטל את תלונתה.
קצינים בכירים במשטרה מסרו, כי אילו היו בידה היהלומים הללו היתה זוכה בשמירה משטרתית מלאה, היתה יכולה להעסיק חוקרים משלה ואף להכריז על פרס בסך 3 מיליון ל"י לכל מי שימסור מידע על מבצעי ההצתה.

אלה הם היהלומים החסרים לגב' ליליאן לבן, שנאנסה בידי אנשי העולם התחתון ומכון העיסוי שהה נשרף כשהתלוננה נגדם.

היהלומים האלה (משובצים בתכשיטי זהב ואבני־חן) חסרו לגב' לבן כדי לקבל הגנה על חייה, לאחר שהאנסים איימו עליה שתיתאבד אם לא תבטל את תלונתה.

בואו להיקבר בארץ החיים

„יהודי! ,כל הקבור בארץ ישראל — כאילו קבור תחת המזבח', אמרו חז"ל. בוא להיקבר ב,ארץ החיים' — בית הקברות החדיש והמודרני ביותר בישראל. אנו נדאג לכל הסידורים עבור ארונך, מרגע נחיתתו בשדה־התעופה, כולל מניין וחובלה. אצלנו תקבל גם ייעוץ בעיצוב המצבה שלך ושל אשתך. בוא להיקבר בירושלים, 12 ק"מ ממרכז העיר, באווירה היסטורית ותנ"כית, בסביבה בה חי ופעל שמשון הגיבור".

INTRODUCING

ERETZ HACHAIM CEMETERY

זהו תקציר מתוך פרוספקט צבעוני שיצא לאחרונה (באנגלית וביידיש) אל רחבי העולם היהודי.

תגידו שאנחנו לא ארץ מתקדמת?

גם יצואנים מוסמכים (מקבלים מטבע זר) וגם יבואנים מאושרים (של גוויות). מודרניים כמו באמריקה, עם חוצפה פיננסית ישראלית ונשמה־טובה יהודית — אנחנו מוכרים את העולם הבא.

כמה טוב לך, קורא יקר, שאתה גר בארץ החיים, ואתה יכול להיקבר בה מתי שמתחשק לך בלי להזמין מקום מראש — כמו שנאלצים לעשות אחינו בגולה.

זה לא הנמל שלו!

פרץ סוגר את הנמל שלי.
מה הוא חושב לעצמו, הרודן הקטן, שהוא יבוא ויסגור את הנמל שלי מתי שיתחשק לו?
אני לא יכול לקבל פרודוקטים חיוניים, כשפרץ מחזיק את הנמל שלי סגור.
אני גם לא יכול לייצא כשהנמל שלי סגור.
הקשר שלי עם העולם מנותק כשפרץ סוגר לי את הנמל.
שפרץ יבוא תיכף ומייד לנמל שלי ויפתח לי אותו!
תודה, פרץ.
עכשיו לך ועבוד בשבילי בנמל שלי.

(שיעורים מלאכותיים — המשך)

גלה מבצע־שיעורים רחום וחנון שמוכן לקבל צ'קים עצמיים.

ביצוע העיסקה:
השיעורים המלאכותיים נערכים בדרך כלל בשש בבוקר או בחצות הלילה, כי יש פרוספריטי. כל שיעור 50 דקות. תגי־ניקולוג לאנגלית לוקח ארבעים לשיעור. זה של החשבון — חמישים.

התשלומים:
במזומן לפני הטיפול.

הבעייה:
כדי לבצע לימודים מלאכותיים בשני ילדים בריאים בגופם וברוחם, משלמים ההורים בשנה בין 3000 ל־5000 לירות בממוצע — משכורת של חודש עד שלושה. הלימודים נערכים בדרך כלל ללא פיקוח רפואי וחינוכי, בתנאים היגייניים בלתי הולמים ולעתים קרובות מתפתחים סיבוכים והתלמיד המטופל לא משתחרר מן הבעייה אלא מתמכר לה.

הצעה:
יש לחוקק, במקביל לחוקים נגד הפלות שחורות, גם חוקים כנגד לימודים שחורים. צריך להכניס את לימודי־העזר למסגרת חינוכית ממלכתית — חינם לכל נצרך. (ולמורים — ישלמו שעות נוספות).

הצטרפו לתנועה לשחרור הילד!

תשקיף

תוכנית שבוטלה:
רצח אינטלקטואלים
ישראליים

ממקור מוסמך:
אירגון פתח תיכנן מיבצע בינלאומי של רצח אינטלקטואלים ישראליים כחו"ל, כתגמול על רצח אינטלקטואלים של אש"ף (כנפאני, זועייתר ואחרים) על־ידי מוסדות ישראליים.
התוכנית בוטלה בהשפעת אישים פלסטיניים, ששיכנעו את יאסר עראפאת שהתוצאה תהיה הפוכה: יצירת דמויות קדושים, והגברת הגל הלאומני בישראל.

סיפרו של גולן:
בלי שינויים

סיפרו של מתי גולן, שנאסר על־פי פקודת יצחק רבין עליידי הצנזורה, מפני שהכיל תעתיקים של שיחות סודיות של הנרי קיסינג'ר בארץ, יופיע בקרוב בחו"ל ובארץ.

בעיקבות הסערה הציבורית, חזרה בה הממשלה. הצנזורה התירה את הספר לפירסום, למעשה ללא שינויים. ההבדל היחידי: החומר נוסח בצורה אחרת, כך שלא ייאמר בפירוש שאלה הם תעתיקים של שיחות סודיות.

תחנת־גבול
בקו הירוק

תמרורי־גבול סימליים, שילטי־גבול ושער חגיגי יוצבו בקו הירוק, בין מגידו וג'נין, במעמד סימלי שיתקיים בעוד שבוע וחצי, ושנועד להמחיש את רעיון "גבול השלום" בין מדינת־ישראל ומדינה פלסטינית.

על הקריאה לפעולת־מחוה זו חתמו כ־70 אנשי־רוח, סופרים ואמנים, יהודים וערבים, מן החוגים השונים של מחנה־השלום. זוהי הפעולה המשותפת הגדולה הראשונה מזה זמן רב של הפלגים השונים במחנה זה.

רבינוביץ מבקש
להצניע המילחמה
בחרם

שר־האוצר יהושע רבינוביץ, נזף במנהלי המילחמה בחרם הערבי, אברהם אגמון ודני הלפרין, על הפירסומת הרבה שהם יוצרים סביב מאבקם בחרם.

השר סבור, כי את המילחמה בחרם יש לנהל בשקט, ובלחצים דיסקרטיים, ולא במסעי־תעמולה בומבסטיים, המכריחים את המותקפים להכריז על הזדהות עם הערבים.

ריאורגניזציה
במשרד הדתות

שר־הדתות, ד"ר יצחק רפאל, החליט לבצע ריאורגניזציה במישרדו.
הכוונה היא להחליף את הפקידים הוותיקים, היושבים בעמדות־מפתח במישרד הדתות זה שנים רבות, באנשים יותר צעירים, המקורבים לשר.

במיסגרת הריאורגניזציה ייכנסו לתפקידיהם סגן־אלוף מיכאל בר־און, מי שהיה ראש ענף אישות וקבורה ברבנות הצבאית, וסגן־אלוף זאב דפני, מי שהיה ראש ענף אירגון ומפקד בסיס הרבנות הצבאית מצה"ל. סגן־אלוף דפני יכהן כמנהל איזור המרכז במישרד הדתות. שני הקצינים משתחררים מצה"ל בימים הקרובים.

רימר – סגן בכיר
לפרקליט המדינה

מישרד־המישפטים החליט לתת גיבוי מלא לעורך־הדין ד"ר שמואל רימר, סגן בכיר לפרקליט מחוז תל־אביב, אשר קיבל את המשימה להכין את כתבי־אישום נגד המעורבים בפרשת השוחד שהיו במישרד־הביטחון.
החלטה להעניק מייד לד"ר רימר, אחד מוותיקי המישפטנים של ישראל, את התואר סגן בכיר לפרקליט המדינה.

הפאב ייפתח מחדש

הפאב של פרדריקה ייפתח מחדש תוך חודש, במקום חדש — בכיכר מלכי ישראל בתל־אביב.

פרדריקה הגיעה להסכם עם אלי רונן, בעל סטיקיית רונן ומיסעדת־דגים סמוכה לסטייקיה, המצויות שתיהן בכיכר מלכי־ישראל. לפי ההסכם, יהיו רונן ופרדריקה בעלי הפאב בחלקים שווים. עתה עוסקים בהכשרת המקום לתפקידו החדש.

ישראלי
ביקש להפסיק
את המישפט נגדו

עורך־הדין דויד ישראלי פנה אל היועץ־המישפטי־לממשלה בבקשה להמליץ על הפסקת ההליכים המישפטיים המתנהלים נגדו.

ישראלי הואשם בכך שחיבל במכוניתו של עורך־הדין צבי לידסקי, אחרי שנתפס על־ידי אנשי המישטרה בשעה שעמד לחתוך את צמיגי המכונית. לבקשתו ליועץ המישפטי לממשלה צירף ישראלי מיסמכים על מצבו האישי.

רכישה על הנושא:

הסדר חלקי –
או הסדר כולל

יערך במוצאי־שבת 26.7.75 בשעה 8.45 בערב, באולם בית־סוקולוב, רח' קפלן מס' 4, תל־אביב.

בהשתתפות:

פרופיסור
ישעיהו ליבוביץ

אורי אבנרי
אלוף (מיל.)
אברהם יפה

המנחה: יבי.

בעלים חדשים
ל"זורנאל"

השבועון הצרפתי היוצא לאור בישראל, זורנאל ד'ישראל, הוחכר על־ידי בעליו, יעקב רבין, לדניאל אמריליו, בעל היומון בשפה הבולגרית. רבין היה מבעליו של היומון בשפה הצרפתית שנסגר, ל'אינפורמסיון, ואחר־כך החל מוציא את השבועון בצרפתית. אמריליו הוציא בעבר יומון בשפה הרוסית, שנסגר.

"אל־על" מקימה
מסוף בן 25 קומות

חברת אל־על הגיעה להסכם עם חנניה גיבשטיין, ראש עיריית ראשון־לציון, כי יוקם מסוף־

מיליון לירות –
לאיחוד
מחנה־השלום

מיליונר ישראלי צעיר באירופה, עומד לסנות לראשי הסניפים חשובים של מחנה־השלום הישראלי כהודעה מיוחדת־במינה: התחייבות לתרום ולהתרים סכום של מיליון לירות ל־מימנת־שלום מאוחדת, שתממן את כל הפלגים, בתנאי שתקום כזו.

המיליונר, המקווה להמריץ בצורה זו את תהליך האיחוד, יפגוש כיון הי שאר ראשי קבוצות שינוי, יעד, מרי, מיקי, ונשורה של אישים.

תעוסה על אדמותיו, ליד תחנת הרכבת צפון תל־אביב.
המסוף יהיה בגובה של 25 קומות ויכלול בתוכו את כל שירותי הנוסעים, כולל מזון ומיסעדות. הקרקעות של גיבשטיין מיועדות כיום לחקלאות, ו"אל־על" תצטרך לשנות את ייעודן.

"צים" שוברת את
הקונפרנס
במיזרח הרחוק

חברת צי"ם, הידועה בהגנתה הנלהבת על הקונפרנס להובלה לישראל, מוזכרת בימים אלה כשוברת הקונפרנס להובלה במיזרח הרחוק, הידוע בשם "הקונפרנס של הונג־קונג ושיוואן". צי"ם מואשמת על־ידי עיתונות בינלאומית, יחד עם החברה הסובייטית למיסחר עם המיזרח הרחוק ועם אוריינט אוברסיז קונטיינר ליין, בפיצוץ הקונפרנס, שאיגד 18 חברות־תובלה והבטית מחירי מינימום לכל.
15 חברות־תובלה בקונפרנס הודיעו על פרישתן, ועל התחלת מילחמת־מחירים פרועה. מאחר שמדובר בחברות־ענק, עם רזרבות כספיות ענקיות, ספק אם "צי"ם" תוכל לעמוד בתחרות כזו.

אין קונה ל"אתא"

עד כה טרם הוגשה כל הצעה רצינית לקניית מיפעלי הטכסטיל אתא־לודזיה, השייכים לבנק הבינלאומי לאשראי של טיבור רוזנבוים.
בית־המישפט בז'נבה העמיד למכירה את כל ניכסי רוזנבוים, והניח כי יהיו קופצים רבים על מיפעלי־הטכסטיל שלו.
מיפעלי "אתא" ידועים ברמתם הגבוהה וריווחיותם, אך נראה כי המשבר העולמי בטכסטיל מרתיע משקיעים מפני כניסה לענף.

לעבור את הקיץ עם עלית

קפה קר, קפה קפוא של עלית
בקיץ החם של ישראל.

סירופ שוקולד
להכתיר את מלכת הגלידה.

ורולית של עלית
שהולכת עם זה וגם עם זה
ועם עוד הרבה דברים.

וכך מעניקים לך משב רוח צונן לעבור את הקיץ

מוצרי **עלית**

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 243386-03. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמספרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, רחוב בן־אביגדור • הפצה: „גד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קורא יקר,

מדור זה משמש לעיתים גם במה ל־וויכוח בין חברי המערכת עצמם.

כך הופיעו כאן, לפני חודש, דבריו של אלי תבור — הנמצא החודש בחו"ל, שם סיקר את פסטיבל־הסרטים בברלין* — שהיו תגובה על דברי שלי בעניין מינוי יועציו של יצחק רבין (העולם הזה 1973).

יהיה זה אך הוגן להעמיד עתה את ה־מקום הזה לרשות קורא, המבקש להגיב על דבריו של אלי תבור עצמו.

האורח הוא אלכס מסיס, מפיק־הסרטים השוהה עתה בארצות־הברית, שם הוא מייצג את האינטרסים של תעשיית־הקולנוע הישראלית. לפני עשרים שנה עבד מסיס עצמו בהעולם הזה, כחוקר של פרשות כלכליות, ולאחר מכן נמנה עם מייסדי תנועת העולם הזה — כוח חדש. נראה בעליל כי דבריו של תבור הסעירו אותו.

כותב מסיס:

יצחק רבין מינה שני גנרלים כיועציו. אלי תבור יצא בוויכוח גנראלי עם אורי אבנרי. הקוראים היקרים של העולם הזה יושבים בבתיהם וצופים בקולות ובאורות שמשמיעים העורך־הראשי והעורך־סתם של השבועון המסויים, ורבים מהם אינם מאמינים בוודאי למראה עיניהם, כפי ש־נתגלה להם ב„קורא יקר" שבחתימת אלי תבור.

תבור סבור שזכותו של רבין היא למנות יועצים, כי הרי שימעון פרס לא היה חייל, ואריה שרון ורחבעם זאבי טובים מאהרון אזן ומשה קול.

אבנרי סבור ששרון וזאבי היו אולי יכולים להיות יועצים, או שרים לכל דבר, אילו היו נבחרים לתפקידיהם בתהליך דמוקראטי.

תבור עונה לאבנרי במטבע שהוא עצמו טבע, ומצביע על תיאוריו של העורך ה־ראשי אודות הכנסת והממשלה השוקעות בביצתן־שלהן. קול ואזן הם דוגמות ה־ביצה של תבור ואילו שרון, זאבי ועירן (זה האחרון מובא למקום־מיבטחים כדי לחזק את טיעוני־תבור), הם חלוצי ייבוש הביצה של הקרן־הקיימת לרבין.

המסקנה מהוויכוח המישפחתי הזה, לד־עת תבור, היא שכל זמן שאין אפשרות להחליף את אזן וקול בשרון וזאבי ב־ממשלה עצמה, או את גור בשרון במטכ"ל, או את זאבי במר איקס במוסד המרכזי לביון או את יגאל אלון בעמוס עירן — יהיו לרבין יועצים, הממשלה תדון בקול שלא יגיע לשום אזן, הכנסת תהיה אוסף של רובוטים והמשיח (רבין?) יגיע לארץ הקודש על חמור־יועץ.

■ ■ ■

אני (ככורא יקר), עוקב כבר מזה שנים אחדות אחר מסע התהילה, ה־תשבחות, ההערצה, ועתה — ההכתרה של האלופים אריה שרון ורחבעם זאבי. אין זו הפעם הראשונה שמישהו במערכת העולם הזה יוצא למילחמה עבורם. עכשיו נודע לי שהמישהו הזה הוא אלי תבור בכבודו־ובעצמו. באומץ לב, בלי מורא ובלי משוא־פנים, הוא יוצא להגנתם של „אנשים שאינם עסקני־מיפלגות, או מקור־ביו של אישיות זו או אחרת..."

אפשר היה להפסיק את כל הוויכוח ה־משונה והמרגיז הזה בנקודה זו: אריק שרון, שעמד בראש רשימת הליכוד לכנסת, אינו עסקן־מיפלגה? עמוס עירן, שנסע מעיר למושבה לקנות נפשות לרשימת המערך לכנסת, אינו־עסקן מיפלגה? רחב־עם זאבי אינו מקורבה של אישיות זו או אחרת?!

אבל הוויכוח הוא חשוב מכדי להפסיקו באחד מטיעוניו המופרכים ביותר של אלי תבור. כי גם אורי אבנרי טועה בטיעו־ניו־שלו בגיליונות הקודמים, כאילו עיקר הסכנה במינויים האלה הוא באופיים הלא־דמוקראטי.

באחד מראיונותיו האחרונים למעריב דיבר רבין במשך כל הראיון על „מימשל", ולא על „ממשלה," ואבנרי סבור שזה משו־נה, ואולי מיקרי.

כאן קבור הכלב. אין זה מיקרה. רבין אינו ראש־ממשלה, משום שלא נבחר לתפ־קיד זה, והעם לא נתן לו מנדט כזה. העם בחר בגולדה מאיר, שרבין בא במקומה. הוא יודע שאינו יכול להיות ראש־ממשלה.

אלכס מסיס
כמו הרשל"ה מאוסטרופולר

לכן הוא רוצה להיות ראש־מימשל, וכדי להיות ראש־מימשל עליו להקים מימשל במקום ממשלה.

אם רבין רוצה באריק שרון כשר־הביט־חון, בעמוס עירן כשר־החוץ וברחבעם זאבי כשר־הפנים, עליו להתייצב לפני מיפלגתו וועדת־המינויים שלה, ולבקש הרכבת רשימה חדשה של מועמדים לבחי־רות הקרובות שיוכרזו מייד, או להקים מיפלגה חדשה כשהוא יהיה הראשון ב־מועמדיה יחד עם אריק שרון, גאנדי ועירן מאחוריו. אם שר־הביטחון לא היה חייל, והרמטכ"ל אינו מתאים לתפקידו — יש להחליף את שר־הביטחון ולמנות רמטכ"ל חדש. אין מחפשים את המטבע ברחוב המואר, כשהלך לאיבוד בסימטה החשוכה — רק הרשל"ה מאוסטרופולר ויצחק רבין עושים זאת, כשההבדל הוא שמה שרבין עושה, אינו מצחיק כלל ועיקר.

■ ■ ■

גם ההיתממות של אלי תבור אינה מצחיקה, כשהוא מבשר לנו כי „משהו מתחיל לזוז ולהזדעזע במיבנה הקפוא של החיים הפוליטיים בישראל..." או מסקנתו כי „התהליך המסתמן באופק הוא חיובי בעיקרו... הוא מעיד בראש־וראשונה על כך שאחרי שנה שבה היה יצחק רבין ראש־ממשלת־המשך, הוא מתחיל להיות ראש־ממשלת־שינוי." — השינוי היחידי הוא הפירוש החדש שנותנים רבין ותבור ל„המשך," שהוא אצלם בחזקת „שינוי."

אריק שרון וגאנדי אינם ראויים לכל תפקיד ציבורי, בהיותם בצה"ל עברו מאות פעמים, אם לא יותר, על פקודות־מטכ"ל, חוקי־המדינה וכללי־ההתנהגות של אנשי־ציבור, פקידי ציבור וחיילים בצה"ל. אריק שרון ביצע עבירות חמורות, וכמוהו גאנדי. הוויכוח על כשיוותם לתפ־קיד, או על הדרך שבה החליט רבין לזעזע את החיים הקפואים במדינת־ישראל — יכול להסתיים גם כאן.

רבין הוא באמת ראש־ממשלת־שינוי. יש לעניין היטב בסיפרי ההיסטוריה של שנות השלושים, כדי להיווכח שינויים כאלה מביאים באמת לזעזוע — רק שה־זעזוע שיבוא, אם המערך ומיפלגותיו לא יצערו את השתוללותו של ראש־הממשלה, יהיה זעזוע שאני מניח שגם אלי תבור יצטער עליו.

בסיכומו של דבר, הרי המיבחן האמיתי לפרשת רבין־שרון־גאנדי הוא בתשובה שכל אחד מהמשתתפים בוויכוח משיב על השאלות שלהלן: האם מתאימים שרון וגאנדי לתפקידי היועץ לראש־הממשלה? האם ראש־הממשלה זקוק ליועצים שכאלה, כשהכוונה המוצהרת שלו היא להקבילם לשרים המכהנים בתפקידים מקבילים או לפקידים בכירים בממשלתו? האם דיעו־תיהם הפוליטיות, השקפת־העולם שלהם, ותוכניתם המדינית של היועצים החדשים מסכנים את ביטחונה, שלומה ועתידה של מדינת ישראל כמדינה יהודית עצמאית במיזרח־התיכון?!

התשובות לשלושת השאלות: שרון וגאנדי אינם מתאימים לתפקידיהם. ראש־הממשלה אינו זקוק ליועצים בתפקידים המוצהרים, כי־אם לשרים המתאימים לתפ־קידיהם, ובעלי כישורים מתאימים, כי הוא ראש־ממשלה ולא ראש־מימשל. היוע־צים החדשים מסוכנים למישטר הדמוקרטי במדינה, ומסכנים בתפקידיהם החשובים את עצם קיומה של המדינה.

■ ■ ■

אלי תבור טועה, ומאמרו לא היה צריך להופיע מעל עמודי העולם הזה, עיתון לוחם לשינוי המישטר במדינת יש־ראל, עיתון שנטל על עצמו את התפקיד להיות החלוץ המדריך במאבק המדיני וה־דמוקרטי לחברה ישראלית חדשה, למדי־נות ישראלית ויהודית שתביא את מדינת ישראל אל השלום, הרווחה הכלכלית, הצ־דק החברתי והדמוקרטיה.

מדינת־ישראל כזו יכולה להבטיח את קיומה, שלומה ועצמאותה רק בצידה של מדינה פלסטינית, שתוקם מעבר לגבולות 1967 של מדינת־ישראל. שרון וגאנדי — וראש־הממשלה שמינה אותם לתפקידיהם — הם אויביה של מדינת־ישראל כזו. הם מסוכנים לשלומה, מסוכנים לעתידה. הם רשאים לעמוד בראש כוחות מדיניים ש־יילחמו, באופן דמוקרטי, על דיעותיהם. הם יהיו אז יריב מסוכן, אבל גלוי.

אורי אבנרי טעה כששם את הדגש על אופן המינוי והליכיו, ולא על תוכנו. הוא טעה, כשהניח לאלי תבור לפרסם את מאמרו במדור „קורא יקר."

■ ■ ■

עד כאן דבריו של מסיס.

בהעולם הזה שורר, כמובן, חופש ה־דיעה, ואין בו קולקטיביות רעיונית. החי־כוח הוא פורה — והופעת דבריו של אלכס מסיס עצמו, במדור זה, מוכיחה.

שלמי שחנין

מכתבים

המדור מאבד את הברקסים

מזה זמן־מה אני עוקב אחר המדור זו הארץ, וכיצד הוא מאבד את הברקסים משבוע לשבוע. וזה חבל מאד.

המדור לפני שבועיים (העולם הזה 1975), למשל, היה השיא. את הבעייה של חוב־רות־החופש ודפי־העבודה כולנו מכירים, ובאמת צריך לטפל בה. אבל לדעתי, אם היו נותנים לילד בכיתה אל"ף את ההצ־עות של האדונים זוארץ, הוא לא היה מר־גיש בכלל בהבדל.

ובכן, נא להחליט: זה מדור של סאטירה, או סתם ניסיונות בכיוון ההצחקה?

חגי זמיר, באר־שבע

עניין הגובה בשערורייה

בכתבה „המפוטרים בע"מ" (העולם הזה 1975), שהאירה נקודה כאובה מאד בחיי התיאטראות שלנו, וכהשלכה גם בתחומים אחרים, הועלתה נקודה שאין כואבת ממנה.

היה זה בדבריו של השחקן הוותיק יצחק ברקת: „השחקנים הזמניים לא מוגנים ו־כך יכול כל מעסיק אצלנו לפטר, בשרי־רות־לב, עובד בלתי־קבוע, שעובד אצלו אפילו שנים רבות — ללא הודעה מוקדמת, פשוט מפני שהכושר עשה את שלו.

אני חושבת שהעניין הזה של אנשים שעובדים במקום אחד שנים רבות ואינם מקבלים קביעות, וצפויים לפיטורים בכל־עת, גובל בשערורייה ומוכרחים לעשות משהו בקשר לזה, אחת־ולתמיד.

ריקי בנימיני, רמת־גן

מוקד מגבש את מוקד

בניגוד גמור למצויין בכתבה על תנועת מוקד (העולם הזה 1975), נאבקתי במשך השנתיים האחרונות על איחוד תכלת־אדום ומק"י במיסגרת תנועה אחת של שמאל סוציאליסטי, והייתי בין יוזמי החוג

גבריאל מוקד
למען שמאל עם מק"י

לגיבוש תנועת מוקד, ששם לו למטרה איחוד כזה.

נכון הוא שאני מצוי באגף השמאלי של התנועה — אבל דווקא שמאליות זו הניעה אותי לחתור לגיבוש שמאל סוצ־יאליסטי אנטי־מימסדי מאוחד בישראל, שמאלה מהמערך הביורוקראטי, והשונה מרק"ח וממצפן. הכוונה לשמאל אנטי־מימסדי, אשר ייצג את העובדים השכירים שהם, למעשה, נטולי נציגות פוליטית ב־ישראל, ייאבק על שלום עם האומה הער־בית־הפלסטינית, וייכנס בבריתות עם כו־חות דמוקראטיים שונים בארץ.

גבריאל מוקד, תל־אביב

● בכתבה האמורה לא נאמר מה שה־קורא מוקד מכחיש. לא נמסר דבר על עמדתו בשנתיים האחרונות, אלא בימים האחרונים.

גנץ היה כמו אבא

קראתי את כתבותיו של יוסי יגאי, „הטירטור" (העולם הזה 1975, 1974), על טירטור חיילים. לא שלא היו התעללויות בחיילים, ובמיוחד בטירונים, אבל לכתוב ש„הטירטור הכימעט־סאדיסטי הפך חלק בלתי־ניפרד מכל יחידות צה"ל", זה יותר מהגזמה, וגובל בהשמצה.

או, למשל, הפיסקה שמתארת חייל צה"ל

(המשך בעמוד 10)

*) שבו מילא תפקיד משלו, כמחבר ה תסריט של „יהיה טוב סלמוניקו.

מה הביא אותנו לחשוב על מיץ ממותק דל סוכר

התקציב שלך והגזרה שלך.
כי מיץ ממותק דל סוכר עסיס מכיל פחות סוכר,
פחות קלוריות, עולה לך פחות,
ונותן לך משקה טעים מרוה ומרענן.
כל בקבוק מיץ ממותק דל סוכר עסיס
מכיל עד 30 כוסות של מיץ עסיסי.
המחיר-.5 ל"י

כי עסיס זה עסיס

באור-ורשבסקי

הצעד המצרי הדראמתי כלפי כוח החירום של האו"ם

נובע מן המצב במצריים עצמה - על סמך שיחותיו

ברומא שופך עורך "העולם הזה" אור על המצב הזה

המישחק באש

מאת **אורי אבנרי**

"זה יום־כיפורים פוליטי!" אמר השבוע פרשן אחד, בנסותו להגדיר את החלטתו של אנוואר אל־סאדאת לא להאריך את המנדאט של כוח־החירום של האו"ם.

ביום־הכיפורים 1973 הפתיעה המיתקפה הצבאית של סאדאת את ישראל ואת העולם כולו. השבוע הפתיעה המיתקפה המדינית שלו את ישראל ואת העולם כולו.

האומנם?

בשני המיקרים ניתן היה למנוע את האפתעה. על כך אני יכול להעיד אישית.

בשובי, לפני שנתיים, מוועידת־בולוניה, ידעתי כי צפויה התקפה צבאית מצרית, אם לא יחול מיפנה במצב המדיני. הזהרתי פומבית את הממשלה והכנסת מפני סכנה זו. כי ועידת־בולוניה היתה, בין השאר, בורסה של מידע והערכות. מיטב המומחים מרחבי העולם נפגשו שם, והחליפו דיעות בטרקלינים ובמיסדרונות. הדיעה הכללית היתה שמישטרו של סאדאת לא יחזיק מעמד עוד זמן רב במצב של לא־מילחמה ולא־שלום. אם לא ישיג הסדר

מדיני תוך זמן קצר, יצטרך לבחור בין מילחמה לבין התמוטטות מישטרו.

מיפגשתם של גולדה מאיר קיבלה אז את "מיסמך גולדי" — וזה היה הקש האחרון ש־שבר את גב הגמל. החמשך ידוע.

לפני שבוע וחצי חזרתי מכינוס־רומא, שהיה מעין המשך של ועידת־בולוניה. שוב נפגשו שם כמה ממיטב המומחים לענייני המרחב, בני תריסר ארצות. שוב הוחלפו בטרקלינים ובחדר־האוכל דיעות, מידע והערכות.

חזרתי הביתה, כשאני משוכנע שהקיפאון הנוכחי — לא־זנבה ולא־הסדר־ביניים — לא יוכל להימשך ימים רבים נוספים. התמונה שהצטיירה לעיני — ושאותה אשתדל לשרטט להלן — שיכנעה אותי שסאדאת יצטרך לעשות משהו, ומהר.

למחרת שובי, חזר גם יצחק רבין מביקורו באירופה. בנמל־התעופה אמר, לעיני המצלמות ובאוזני המיקרופונים — שהוא רוצה לנהל את המשא־ומתן על הסדר־הביניים עוד חצי שנה.

נחרדתי כששמעתי פסוק חסר־אחריות זה. אמרתי לעצמי: זהו מיסמך־גלילי חדש. סאדאת מוכרח להגיב. אין לו ברירה.

יאכן — הוא הגיב. הוא הודיע לאו"ם שהוא יאריך את מנדאט הכוח הבינלאומי.

למעשה, הוא הודיע לעם המצרי שהוא לא יניח ליצחק רבין למשוך אותו באף, כפי שנובע מהצהרתו הפומבית של ראש־ממשלתנו.

זה היה בדיוק־נמנע. כדי לדעת זאת, לא היה צורך להיות גאון, או נביא, או אפילו חכם גדול. היה רק צורך להיות בעל ידיעה מינימלית על המתרחש בעת במצריים.

נדמה שליצחק רבין אין ידיעה כזאת, או שהוא מתעלם מן המידע.

ההפיכה הנגדית

של אנוואר אל־סאדאת באה ל־ידי ביטוי בולט בהתקרבותו לארצות־הברית. יחסו הלבבי לקיסינג'ר (למעלה), אותו הוא מכנה בשם "הנרי ידידי", הוא רק סימפטום של תהליך עמוק הרבה יותר, המתחולל כעת במצריים. מימין: קאריקטורה בעיתון שוודי, המתאר את הזוג קיסינג'ר־סאדאת מרחף כזוג מלאכי־שלום, כש־שר־החוץ הסובייטי, אנדריי גרומיקו, מנסה לעצור אותו.

אולי יש זו "קונצפציה" — כמו למשה דיין ערב יום־הכיפורים ההוא.

השמאל בבית־הסוהר

התמונה הבאה מורכבת מפסיפס של בירורים, ידיעות והערכות. אין היא באה ממקור אחד. אנסה לזקק ולשלב את ההערכות של אנשים שונים, ממערב וממיזרח, ערבים ואירופים, שיש להם תכונה משותפת אחת: הם מומחים לענייני המרחב, ויש להם מקורות־מידע מצויינים.

איני מתכוון, כמובן, לזהות איש מהם.

העובדה המכרעת לגבי מצריים היא זו: מתחוללת בה כעת מעין מהפכה נגדית.

אין זו תזוזה קטנה, מטעמים טכסיסיים. אין זו רק התקרבות מצרית־אמריקאית בזירה המדינית, אם כי זו מהווה חלק בלתי־נפרד, וחשוב, מן התמונה הכוללת.

במצריים מתחוללת תמורה כפיסית. בהנהגתו של אנוואר אל־סאדאת נטושה בה מערכה שיטתית לחיסול שרידי הנאצריזם, הלכי־נון מישטר ימני.

זהו תהליך, המתקדם בו־זמנית בכמה מישורים: המישור המדיני, המישור הסוציאלי, המישור הבינערבי והמישור הבינלאומי.

● **במישור המדיני** פועל סאדאת במהירות ובתוקף לחיסול השמאל, שהתפשט ברחבי המישטר.

המכה המכרעת נפלה לאחרונה, כאשר נאספה במכה אחת כימעט כל צמרת השמאל המיצרי. חבריה יושבים עתה בכלא.

מי שלא נעצר, יושב בבית בשקט, ומשתדל מאוד לא לעשות גלים ולא למשוך תשומת־לב אל עצמו.

חאלד מוחי־אל־דין, יו"ר ועד־השלום המצרי ואיש־הקשר עם ברית־המועצות, לא נעצר, אך גם לא בא לכנס־רומא. מישרד הוועד שלו סולק מבניין מיפלגת־השילטון, האיחוד הסוציאליסטי הערבי, ונראה כי בקאהיר הדחוסה קשה מאוד לוועד למצוא מקום אחר.

אין פירוש הדבר רק שיתוק המחנה הפרו־סובייטי במצריים. ההשלכה היא הרבה יותר מרחיקת־לכת: כל המחנה התיכון רפורמה מדי־

קול מן העבר

שער העולם הזה מיום 30.7.53, לפני שהגנרל מוחמד נגיב הוודח ונכלא על־ידי גמאל עבד־אל־נאצר. השער צוייר בעיקבות ביקורו של שר־החוץ האמריקאי דאז, ג'ון פוסטר דאלס, אצל נגיב. בעת הביקור הגיש לנגיב אקדח יקר, כמתנת הנשיא אייזנהואר. ההתקרבות המצרית־אמריקאית גרמה אז לבהלה בישראל ובגלגלה תוכנן העסק־הביש המפורסם בשנת 1954, שנועד לפוצצה.

נית וחברתית, בפיוון השמאלי, חורחק מן המישטר.

● **במישור הסוציאלי** מתבצע תהליך מקביל. הרפורמה הסוציאליסטית, שהחלה בימיו של גמאל עבד־אל־נאצר (אך לא הושלמה אז) נבלמה עתה כליל.

מצריים חוזרת במהירות לדפוסים קפיטליסטיים מובהקים.

אם לצטט מקור קומוניסטי בכיר: „מצבה של הבורגנות הגבוהה משתפר והולך. מצבם של הפלחים והאינטליגנציה הולך ורע. בכפרים נוצר שוב מעמד של קולאקים*. זה יוצר מתחים סוציאליים, שהם מסוכנים למישטר.“

כל זה מתרחש על רקע המצב הכלכלי החמור של מצריים, שאוכלוסייתה ממשיכה לגדול בממדים מבהילים.

נג'יב מוכן להלשין

ת היכים פנימיים אלה קשורים, כמובן, בתהליכים החיצוניים, המשליכים אותם וגם מדרבנים אותם.

● **במישור הבינלאומי** מתחזק והולך הציר קאהיר—ריאד. סעודיה היא המדינה העשירה ביותר בעולם, ומצריים היא אחת העניות ביותר. הקשר בין השתיים הוא אידיאלי, מבחינת קאהיר.

המלך פייצל היה לא רק איש ימני מאוד, אלא גם קנאי דתי, מחמיר במיצוות, קיצוני ביחסו לישראל, ובעיקר לבעיית ירושלים.

הוא נרצח ברגע הנכון — ויש הסבורים כי הרגע היה יותר מדי נכון מכדי להיות מיקרי לגמרי.

במקומו בא חאלד, אדם ימני אך לא קנאי, בלא הלהט הדתי הקיצוני של קודמו. הוא שותף נוח הרבה יותר לסאדאת, בייחוד אם הדרך מובילה להסדר־שלום. אחד המעשים הראשונים של המלך חאלד היה להכריז על נכונותו להסכם־שלום עם ישראל, ברוח המדיניות של סאדאת.

אין זה מיקרה שסאדאת החליט על אי־הסכמתו להארכת המנדאט של כוח־האו"ם דווקא ערב בואו של חאלד לביקור בארצו. ביקור המלך הסעודי במצריים בשעה זו משמש, בין השאר, מתן גושפנקה סעודית לצעד זה.

● **במישור הבינלאומי** מתנקזים כל היובלים האלה לנהר הגדול של ההתקרבות קאהיר—וושינגטון.

הברית החדשה בין מצריים וארצות־הברית היא אבן־הפינה למערכה זו כולה. סאדאת מציע לנשיא האמריקאי (כמו לקודמו) עיסקת־חבילה עולמית: לחץ על ישראל והחזרת השטחים, תמורת הרחקת הסובייטים והבטחת אספקתו של הנפט למערב. סעד אמריקאי וסעודי לכלכלה המצרית, תמורת חיסול הרפורמה השמאלית במצריים עצמה.

כך מתקשר הכל זה כזה: שלום עם ישראל, החזרת השטחים, התקרבות לארצות־הברית, תזוזה חברתית ימנית, ברית עם סעודיה, פיתוח כלכלי מואץ.

זוהי הפיסה כוללת — שלמה כמו זו של עבד־אל־נאצר, אך שונה ממנה לחלוטין. לא במיקרה התעורר לפתע הליווא (אלוף) מוחמד גגיב, המנהיג הסימלי של מהפכת 1952, איש־הימין שהוחזק במעצר־בית על־ידי עבד־אל־נאצר במשך 17 שנה. הוא יצא בהכרזת־תמיכה נלהבת בסאדאת. בהכרזה זו אמר גגיב הקשיש, ממפקדי הצבא המצרי במילחמת 1948, שאילו היה יודע מראש על כוונותיו של עבד־אל־נאצר, היה מוסר אותו למישטרה של המלך פארוק.

זוהי הכרזה קיצונית מאין־כמוה — ועצם השמעתה ופירסומה מעידים כאלף עדים על קיצוניות התהליך המתקדם עכשיו במצריים.

אולם תהליך זה כרוך בסכנות פנימיות חמורות ביותר, בכל המישורים. יש לעמוד על סכנות אלה, כדי להבין את צעדיו האחרונים של סאדאת.

הוא מהמר על כך הקופה. ואין הוא יכול להרשות לעצמו לטעות.

מקור הכוח: הצבא

ב מסיבת־עיתונאים מאוחרת בוושינגטון, שודרה בטלוויזיה הישראלית, השמיע השבוע השגריר הישראלי הערה רבת־משמעות.

רבת־משמעות — לא מפני שהיתה מדכדכת מכמה, אלא מפני שהיתה מטופשת.

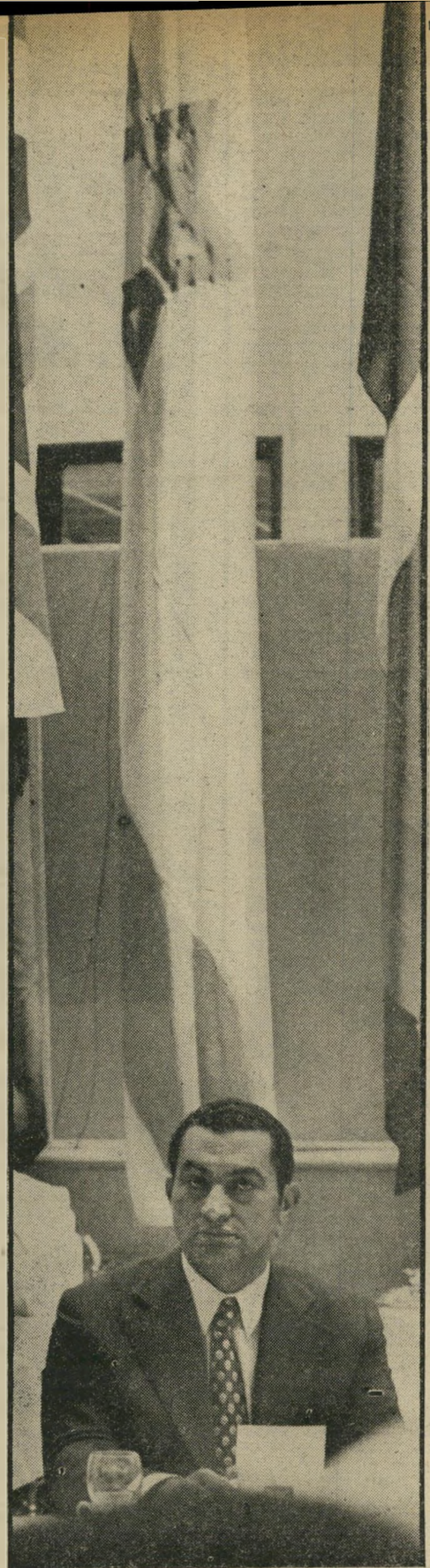
היא מגלה בכמה מלים את כל עומק חוסר־ההבנה של הדיפלומטיה הישראלית בכל הנוגע לעולם הערבי. אין זו תכונה אישית של דיניץ דווקא — הוא ירש אותה מקודמיו ומעמיתיו. היא כבר גרמה אסונות רבים.

דיניץ נשאל על סיבת הסחבת הישראלית, וניסה להצדיק אותה בחילוקי־הדיעות הטיבעיים הקיימים בין מישטר הדמוקראטי הישראלי. „אני מבין שלמיסטר פאהמי אין בעייה כזאת,“ חייך דיניץ בעליונות הישראלית, ששמה כבר יצא לשימצה בעולם כולו.

מי שסבור כרצינות כי המישטר המצרי הקיים משוחרר מן הצורך להתחשב בדעת־הקהל בארצו, אינו יודע מה הוא שח.

יש מישטרים רבים ושונים בעולם — דיקטטורה וד־דמוקרטיה (ומאה גווני־ביניים), מישטר אל־מיפלגתי, חד־מיפלגתי ורב־מיפלגתי. בכל אחד מן המישטרים השונים האלה מוצאת לעצמה דעת־הקהל דרך אחרת להשפיע על השלטון. אבל אין מישטר בעולם היכול להתעלם מדעת־הקהל שלו.

* קולאקים — כינוי רוסי לאיכרים עשירים, שהשתלטו על המשק החקלאי.

מחבת לדגל

תמונה סנסציונית זו של האיש העולה במצריים, חוסני מובארק, צולמה באקראי בעת הסטון האווירי האחרון בפאריס. הוא לא הבחין שהתיישב תחת דגל ישראל.

כך זה היה גם במישטרים של היטלר וסטאלין, וכך זה על־אחת־כמה־וכמה בימינו, כאשר כלי־התקשורת חוצים את הגבולות בעוצמה ובתדירות גדולות עוד יותר, ואין כוח בעולם המסוגל לחסום אותם.

לכן, מן ההכרח הוא לשאול: מהם הכוחות הפועלים במישטר של סאדאת? מפני איזו כיוון קורת פנימית וחיצונית הוא נאלץ להתגונן? איזו סכנות אורבות לו בתהליך שהוא נתין בו עכשיו?

במצריים אין שמאל מאורגן. אין בה מיפלגה קומוניסטית, המסוגלת להתמרד על פי פקודת מוסקבה. השמאל המצרי משפיע מבחינה רעיונית ותעמולתית, אך אין הוא מהווה כוח מאורגן.

אך יש במצריים כוח מאורגן אחד, שהוא — במופו של דבר — מקור כל העוצמה הפוליטית במדינה: הצבא.

תמיכתו של הצבא חיונית לסאדאת. דעתו של הצבא — של הקצינים הזוטרים, הבינוניים והבכירים — חשובה לו מאוד.

הצבא הוא המוני ועממי. הוא משקף, בהכרח, את כל המתחים הסוציאליים הקיימים בציבור הרחב. אם נוצרת מרירות בכפרים ובערים, היא עוברת משם לשורות הצבא.

אך יש לצבא כמה בעיות מיוחדות, הנובעות מתזוזתו של סאדאת ימינה — והן המקור העיקרי לדאגה.

רכבת אווירית: מניין?

כ מו כל צבא — ואולי יותר מכל צבא — רגיש הצבא המצרי לענייני נשק.

בראיון עם העיתונאי הבריטי סלייד בייקר אמר גמאל עבד־אל־נאצר, לפני הרבה שנים, כי המהפכה של 1952 פרצה ביגלל הנשק המקולקל שסופק לצבא במילחמת 1948 על־ידי המישטר הרקוב של המלך פארוק.

כיום מרחפת בעיית הנשק מעל לכל ויכוח מדיני במצריים.

כימעט כל מערכות־הנשק המצריות הן מתוצרת ברית־המועצות. הן זקוקות לתחזוקה, לתחלופה ולתיגבור.

ברית־המועצות מקיימת אספקה מצומצמת למצריים. אך אין היא מספקת למצריים את הכמויות המינימליות הדרושות לצבא המצרי כדי להילחם.

יתר על כן: אם יחריף הסיכסוך בין קאהיר ומוסקבה, כפי שצפוי, עלול זרם האספקה הסובייטית להינתק כליל. לא יהיו חלפים. לא יהיה נשק נוסף. באיזה מצב יעמוד אז הצבא המצרי?

כך קצין מצרי מוכרח לשאול את עצמו (ויש במצריים מי שדואג שהשאלה תעמוד לנגד עיניו של כל קצין): אם תפרוץ מחר מילחמה, מניין תבוא רכבת אווירית למצריים?

צרפת ובריטניה אינן מסוגלות להרים מיבצע כזה. ארצות־הברית בוודאי לא תספק נשק נגד ישראל במצב של מילחמה. להיפך, היא תרים רכבת אווירית לישראל. אם לא מוסקבה, מניין תבוא הרכבת?

ואם תפרוץ מחר מילחמה בין ישראל וסוריה — ולא חשוב ביוזמת מי — האם יעמוד הצבא המצרי מנגד? ואם ימלא את חובת־הכבוד שלו ויחוש לעזרת האחים הסוריים — באיזה נשק יילחם?

אלה הן שאלות מעשיות וחריפות. הם קובעות למישטר של סאדאת מגבלה חמורה של זמן. הוא מוכרח לחוכיח שהוא מתקרב במהירות לפיתרון של שלום בחסות האמריקאים והזמן דוחק.

מושכים באף סאדאת

א ין דבר מסוכן יותר לסאדאת, ברגע זה, מאשר הרושם כי האמריקאים ו/או הישראלים מושכים אותו באף, ושאין הוא משיג דבר.

הפסקת מילחמת יום־הכיפורים והבאת כוח־החירום של האו"ם לסיני הוסברו על־ידי סאדאת, בשעתו, כתכסיסים שיביאו להחזרת סיני למצריים, בתהליך מזורז. סאדאת הבטיח להשיג את מטרות המילחמה בדרכי שלום ומשא־ומתן, בעזרת „ידידי הנרי“.

אם ישתכנע הצבא המצרי שסאדאת רומה, שהכיבוש נמשך בי־סוף, ושחזר מצב של לא־מילחמה ולא־שלום — סאדאת גמור. תיתכן כהחלט הפיכה צבאית.

העם המצרי רוצה בשלום, ומייחל להסדר שישים קץ למילחמה שהוא עייף ממנה. והצבא הוא חלק מן העם.

אך הצבא המצרי לא יסכים לקיפאון ממושך. הוא לא יסכים לחישאר זמן רב בלי אפיקה סדירה של נשק. הוא לא יסכים לשבת בחיבוק־ידיים, אם תפרוץ מילחמה בגבור אחר של ישראל.

כל אלה הן אזהרות, העומדות לנגד עיניו של סאדאת בכל עת.

באיש אופייני, המייצג את רוח הצבא המצרי, מזכר האדם שעמד לאחרונה בגרונה של — אלוף חיל־האוויר המצרי, חוסני מובארק. „אין הוא איש הימין ואין הוא איש השמאל,“ הגדיר אותו אחד המומחים. „הוא פטריוט מצרי. הוא יתפטר מייד אם סאדאת יעשה מעשה שאינו כשר.“

סאדאת הוא פוליטיקאי מצויין, היודע לאזן כוחות ולתמרן ביניהם. אך אין הוא חולש על הכוחות.

יתר על כן, בניגוד לקודמו, אין סאדאת מנהיג כלל־ערבי. עמיתיו בעולם הערבי מתייחסים אליו כאל פוליטיקאי מצרי פיקח, אך לא כאל מנהיג העולם הערבי.

גם עובדה זו יוצרת לחצים, המשפיעים על הנעשה בתוך מצריים עצמה.

אפשר להתעלם, במידה מסויימת, מצעקותיו של מועמר קדאפי, המוחזק בעיני רוב הערבים כאדם בלתי־רציני, ואולי גם קצת מטורף. גם ברית־המועצות, המנהלת עימו פלירט כלשהו, אינה מתייחסת אליו ברצינות.

חשוב יותר הוארי בומדיאן האלג'ירי, שדמותו הולכת ועולה בעיני הערבים, בשעתו התקוטט בומדיאן עם עבד־אל־נאצר (בין השאר מפני שהמנהיג המצרי תמך בידידו

(המשך בעמוד 16)

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

עומד בתוך בור, והמפקד עומד ומשתין עליו, וחבריו שופכים את שיירי המסטינגים על ראשו. הקביעה שמיקרים כאלה הפכו שיגרה כימעט, זו יותר מהשמצה, וזה ראוי לתגובה של מוסדות צה"ל המתאימים (קצין־חינוך ראשי, או נציב־קבילות־חיילים בעצמו).

אני לא יודע מיהו יוסי ינאי ומתי שירת בצה"ל — אני וחברי היינו טירונים בנח"ל, באותה תקופה שיוסי ינאי כותב עליה בהגזמה הגובלת בהשמצה גסה — באמצע שנות החמישים. זכורים לי מיקרים של התעללות של מפקדים פה־ושם, אבל זה רחוק־רחוק מסיגנון־הכתיבה של ינאי.

כמו־כן קראתי בצער את ההשמצה על רס"ר גנץ, שהיה רס"ר בנח"ל בתקופת שירותי בנח"ל (גם בבסיס־הטירונים). אני לא זוכר בכל תקופת שירותי בצבא (בנח"ל ובנח"ל־המוצנח בשנים 65־1968) רס"ר הדואג ואוהב את חייליו כרס"ר גנץ. נכון שדרש מישמעת בתוקף תפקידו, ונכון שלפעמים גיראה גנץ לטירון כקשוח — אבל זכורים לי הרבה לילות־חורף כשהיינו תורים ממסעות או מתרגילים באמצע הלילה, וגנץ היה מחלק תה חם ובגדים יבשים בעצמו לטירונים.

אני, ב„צעדות־הרצח" של שנות החמישים המאוחרות, היה מעורר, עוזר ודואג דאגה אבהית כימעט לחיילים. או, כל שבת אחרי־הצהריים היה משחק כדורגל עם הטירונים, כחבר עם חברים. לא רק ששמו לא היה מעורר „רעד בגוום" של חיילים, אלא ידענו שכשגנץ נמצא בשטח, החייל או השירון לא יידע דאגה.

אני מאמין שחברי, ששירתו באמצע וסוף שנות החמישים בצבא (בנח"ל) שותים כולם חניכי השומר הצעיר, המתעתדים לבנות את קיבוצם בגולן.

אורי פנקרפלד, מרחביה

שיעורי־חובה לציבור

בשם קבוצת קצינים חמשרתים בצה"ל בשירות סדיר, והמודעים לבעיות הפיגנסיות הקשות שבהן נתקלת המדינה בעת האחרונה, שכתוצאה מהם יש צימצומים בכל שיטחי־הפעילות, מפליאני ש:

ביכולתו של אדם יחידי להשבית מערך שלם של סידרי־עבודה — כתוצאה מפגיעה ביוקרתו. שכתוצאה מפעילותו זו, הנ"ל נקרא לפגישה בהסתדרות, וזוכה ביחס כאל „לוחם חירות".

האם זו עבירה, שכבודו של הכל־יכול יוציא תעודה מכיסו ויזוהה? אבל אולי הוא צודק, כי הרי עבור הוצאת התעודה מהכיס אין הוא מקבל פרמיות. אי־לכך, אני מציע מיספר כללים כדי שלא תפרוץ שביתה בעתיד:

יש לתלות את תמונת האיש הכל־יכול בכל פינה, על לוחות־המודעות ובמוסדות־ציבור. יש להציג את תמונתו מדי־יום ב־טלוויזיה במשך שעה. יש לשלוח לפניו שליחים לכל מקום כדי שיודיעו על בואו. יש למנות לו נושא־כלים. יש להנהיג שיעורי־חובה לכל הציבור, על התנהגות במיקרה של פגישה או היתקלות עם האיש.

פגן י. ג., צה"ל

פאניקה באירופה

מדיווח העולם הזה (1976) על הפגישה ברומא, אני מסיק כי אירופה, כמו ארצות־הברית, אחוזה פאניקה מפני אמבארגו חדש של נפט ערבי.

זה מזכיר לי את הקאריקטורה המצורפת בעיתון אמריקאי, ששלח לי ידיד — מהדורה מודרנית של אגדת לאוקון היוונית.

ד"ר שאול דוי, תל־אביב

● הקאריקטורה של **סאן פראנציסקו כרוניקל** — ראה גלופה.

העולם וכוח הנפט הערבי
אגדה יוונית

הכלך העיתונאי

קראתי בעניין את דבריו של אלי תבור במדור „קורא יקר" (העולם הזה 1975). ומאחר שהדברים נוגעים לי אישית, הנני מוצא לנחוץ להעיר:

זכותכם, כמובן, לנסח דברים שיצאו מפי בזמנים שונים בצורה הנראית לכם, ואין לי אלא להצטער שהדברים, כפי שהוצגו, אינם בדיוק ברוח הדברים שנאמרו על־ידי. אולם, להציג זאת כתגובה לדיברי נמרוד אשל מבלי שנתבקשתי להגיב על דבריו, ומבלי שידעתי מה בדיוק אמר, אינו בהכרח מתאים לכלל העיתונאי שהמאמר פורסם בשמו.

לאחר שקראתי את דיברי נמרוד בעיתונכם (דברים שלא העלה בדעתו כשהרשה לתגובה הרישמית), הרי לצערי, מלבד מיספר מילות־חיבור לא מצאתי הרבה מילות אמת בנאמר, וצר לי רק שנמרוד צריך פים לדעתי ולהרגשתי. אנא, אל נגזים בהשלכת בוץ במקום שאין צורך בזה.

יוסי חסין, אינבול, תורכיה

יש גרעינים לגשור

התפלאתי לקרוא בעיתונכם (העולם הזה 1975) את הכתבה „אין גרעין להתנחלות ברמה". ודאי שלא טרחתם לבדוק ולברר את המצב לאשורו. הדבר היחידי הנכון בכתבה קצרה זו הוא ש„היו די מתיישבים של התנועה (השומר הצעיר) להקמת יישוב בערבה". אבל יש ויש לתנועה גם גרעינים להתיישבות בגשור, קיבוצנו ברמת־הגולן.

ראשוני הקיבוץ — גרעין א' — המונים כבר עשרות חברים, יושבים במחנה הזמני שעל־יד צומת אפיק, וחבריו עובדים בהקמת ענפי־החקלאות: גידולי שדה, מטע ובקר, ובמיפעל תעשייתי המייצר כבר מוצרי־חשמל ומשווקם.

הם יעברו לנקודת הקבע כשיושלמו הבתים הראשונים, הנמצאים בבנייה מואצת. גרעין ב', המונה 45 חברים, מתרכז בקיבוץ שער־הגולן, המאמץ את גשור, לתקופת הכשרה ונח"ל. גרעין ג', המונה 70 חברים, יצטרף לבונים בעוד שנה.

מכתבים

להגיע למצב שהוא אומר דברים שהוא, לפחות, יודע שאינם אמת, אבל כנראה יש לו סיבות שובות לכך.

יורשה לי לחמוה במיקצת על כתבכם, שלמישב ידיעתי יש בידיו עובדות ומיסמכים למכביר. ביצד, בשם הכלל העיתונאי והאובייקטיביות, קנה בקלות כואת סיפור שבו אין תשובה כימעט לאף אחת מן הטענות שהועלו נגד מכירת האונייה במאמר הקודם. אולם הקורא התמים חייב להתרשם שנערכה רדיפה אחרי, כדי שאקנה את האוניות (לא באופן פרטי, כמובן), אלא שאני "נעלמתי", "התחמקתי", "לא ידעתי מה אני רוצה", "נכשלתי בחידונים הימיים שהוצגו לי" וכו'.

יכולתי כמובן להוסיף, אולם האונייה, הרי נמכרה, ולאחר כל מה שקורה במדינה, יש באמת הרגשת אין־אונים כשנתקלים בציניות ללא־גבול ובהתנהגות בעל־ביתית לגבי העסק הנמצא בידיך (ומי זוכר שהוא סך־הכל אחראי לרכוש הציבור, ואין זה רכושו הפרטי ?). ואין טעם בתוספת דברים.

פרץ אמיר, תל־אביב

דקויות של ניסוח

בכתבה "הפרופסור ברח עם הסטודנטית" (העולם הזה 1975), מופיעים קטעים שהושמטו במראות כאילו צוטטו מפי במיסגרת ראיון־כביכול שמסרתי לכתבים.

עזה

שום ראיון כזה לא התקיים, ומעולם לא מסרתי לכם שום פרטים. המילים שנכתבו כביכול בשמי הן המצאה או פיברוק של בעל תכתבה. סירבתי, ועודני מסרבת בכל תוקף, למסור כל מילה שהיא בעניין הנדון בכתבה.

עזה חורובין, פרדס־חנה

● העולם הזה דיבר כמה פעמים עם הקוראת עזה חורובין, לפני פירסום הכתבה, ומצטער אם ניסוח הדברים אינו נראה לה.

יהעניש את השומר

השומר החצוף שהעז לבקש רישיון־כניסה מהבוס של נמל אשדוד, עבר על הציווי הרביעי של ייהרג־ולא־יעבור. יש להניח שהשומר אינו בר־אוריין. על־כן לא חזה בעיני רוחו את שעתיד היה להתרחש.

מילה אחת, תנועת־יד קלה שבקלות, וציוד כבד — רכוש מדינת ישראל — נע לכיוון שער הנמל, נמל אשדוד הושבת. אין פריקת סחורות. אין טענת סחורות. אין שיחרור טובין — יש הספדים עצומים. יש גם להעניש את השומר, בכל חומרת הדין היאה לו — ולאלתר. חוצפה שכזו !

משה בן־רובין, בת־ים

חנוער נגד מישרד־החינוך

ברצוני לוודא תמיכתו — או אי־תמיכתו — של העולם הזה, במאבק שמתנהל בימים אלה בין בני־נוער לבין מישרד־החינוך.

אנו, קבוצה גדולה של בני־נוער אשר גדלה מיום ליום, דורשים ממישרד־החינוך להכניס בדחיפות לתוכנית־הלימודים חומר על העם היהודי, ההיסטוריה שלו, הציונות והקמת המדינה, והסיכסוך היהודי־ערבי.

אילן וינדזר, רעננה

פיתרון הומאניטרי

הנני פונה אל העולם הזה, בבקשה כי יסייע לי באירגון יזמה, אשר מטרתה פנייה אל קוראי העיתון וכל האחרים מן החוגים המתקדמים בארץ, זאת, לשם ייסוד קרן אשר תאפשר איסוף תרומות, פירסום מיספר־טלפון, ואולי אף הפנייה לרופאים גינקולוגיים, לשם סיוע לנערות במצוקה אשר עקב טעות או כפייה מכל סוג שהוא, הרו שלא לרצונן.

דבר זה נראה לי כה חשוב, דווקא עקב הדיונים אודות חוק־ההפלות, אשר אפילו במתכונתו החדשה לא יענה על הצרכים

(המשך בעמוד 14)

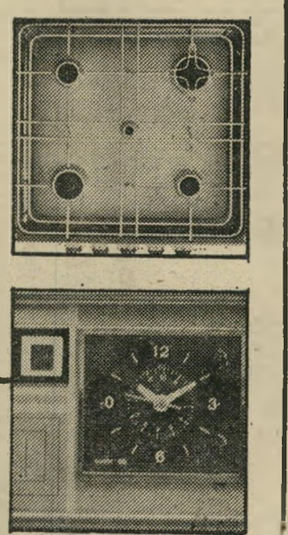
המראה החדש

תנורי בישול ואפיה

הביטי במראה החדש של תנורי הבישול והאפיה METZ. העיצוב ההדור והאלגנטי והתגמיר המושלם יקסימו אותך כבר במבט ראשון.
עתה, בדקי אותם במבט שני, על מנת שתיווכחי בשכלולים וביתרונות שלא ראית במבט ראשון:

* **פיזור אחיד של החום בתא האפיה** * **אטימה מוחלטת** של תא האפיה ללא „בריחת" חום — לאפיה טובה יותר ולחסכון בזמן ובצריכת חשמל * **פינות מעוגלות** בתא האפיה ובתא הגריל — לניקוי קל ופשוט * **מגן גריל** — למניעת הצטברות אדים ושומן על לוח המחוונים * **מערכת גז משוכללת ביותר**, מיוצרת בשיטה הוונטורית החדישה בעולם — יוצרת עצמת בעירה יעילה יותר, להבה טובה יותר ומבטיחה בישול טוב ונקי * **לוח מחוונים משוכלל עם כפתור מיוחד לטמפרטורה קבועה** — להחזקת אוכל חם או לחימום צלחות — בחסכון מירבי. * **מגוון צבעי אמייל לבחירתך.**
וכמובן, לכל דגמי תנורי הבישול והאפיה של METZ, השרות המעולה והמסור של METZ בישראל.

אמצי את METZ

סופר תל־אביב אלנבי 122

בכל סוכנויות סופרגז

בחנויות 25

בני־ברק, מודיעין 19. טל. 799114

פרק שני
בסידרת הגילויים
על השוד
בתחתית הים

שוד עתיקות מהים הוא עסק גדול, מאורגן היטב, בעל רשת נתיבי־הברחה לחו"ל ורי־שתות־שיווק בחנויות למימכר־עתיקות בארץ.

בכתבה הראשונה בסידרה (שוד בתחתית הים, העולם הזה 1976) ציינו, כי החקירה שניהלנו לחשיפת זהותם של שודדי־העתיקות, העלתה שני מימצאים מרכזיים:

● **גדול שודדי העתיקות מהים הוא הצוללן רובי שוסמוס, תושב חיפה, המרוויח כ־300,000 לירות לשנה מעיסקי שוד העתיקות.**

לרובי ספינה מתוחכמת, ובה מיכשור משוכלל לגילוי עצמים מתחת למים, ומיכשור לחפירות תת־ימיות. גמל־הבית של ספינתו הוא גמל־הדייג בעכו.

● **גדול הסוחרים בעתיקות שדודית הוא דניאל (דני) אררה, נציגו הכילעדי של רובי שוסמוס. אררה מתגורר בנהריה, ומנהל את עסקיו המסועפים מחנות־העתיקות הגדולה שלו שבמרכז עכו.**

העובדה החמורה ביותר שנתגלתה לנו במהלך החקירה היא, כי השודדים ומתווכי־

הפיראטים לוחמים על האוצר

המכירות למיניהם, אינם מסתכנים למעשה בכל עונש, והם חופשים לעולל ככל העולה על רוחם.

הגופים הממלכתיים האמורים לטפל בנושא זה, ולחסלו, פועלים ללא כל תיאום ביניהם. אחדים מעובדי גופים אלה עצמם, מקיימים קישרי־מיסחר הדוקים עם שודדי־עתיקות, וכלל לא עולה בדעתם להביא את אלה לדין.

הסיכון המיקצועי של גנב־כיס קטן, גדול פי־כמה מסיכונו של שודד עתיקות מהים, העוסק במכירת עתיקות ששווי כל אחת מהן מגיע, לעיתים, לעשרות אלפי לירות.

המאפיה מתנקשת

שודדי העתיקות מהים אינם חוששים מאנשי־החוק. הם חוששים רק מתחרות של קבוצות אחרות, המנסות גם הן לשים יד על עתיקות יקיות.

לפני שנה וחצי, למשל, פעל רובי שוסמוס בחוף שבי־ציון, באתר הצלמיות.

באותה עת הוא ביצע גם גיחות באיזור

מאת
זאב יפת

מיפרץ חיפה, ובאיזור המשתרע צפונה לעתלית (בין קיבוץ החותרים לעתלית). רובי שדד מהים תותחי־ברונזה, ומכר כל תותח במחיר 5000 לירות. ליד חופי הכרמל העלה כלי כסף ונחושת יקרי־המציאות, ואילו ליד עתלית שדד אונייה רומית שנטרפה בשעתה בסערה, ובה נמצאו מטבעות וכלי־פולחן.

קבוצת דייגים מנמל הקישון, שכונתה בעגה המיקצועית „הגוי", שבראשה עמד בחור אלים בשם דניאל מיזרחי, ציידה ספינת־דייג בציוד־צלילה משוכלל ובאמצעי־חפירה תת־ימיים, וניסתה להשתלט על אותם איזורים שבהם עסק רובי שוסמוס בשדידת עתיקות.

תחילה עסקו אנשי „הגוי" באיומים בלבד. לאחר־מכן ניסו לנגח ולטבוע את ספינתו של רובי, כאשר הוא־עצמו שהה בעומק רב מתחת למים והיה מחובר בצינורות־אוויר לקומפרסור שעל ספינתו. אילו הצליחו במשימתם היו, למעשה, רוצחים את קורבנם.

בסופו של דבר טיבעו אנשי „הגוי" את ספינתו של רובי, כאשר זו עגנה בשעת־לילה בנמל־הבית שלה בעכו.

רובי הזעיק לנמל מנוף כבד, שחילץ את ספינתו תמורת סכום־כסף נכבד. (שם החברה המחלצת שמור במערכת.)

רובי לא נכנע בנקל. הוא לא התכוון כלל לוותר על מיכרה־הזהב הימי שהביא לו ממון־עתק כה קל. הוא אים בנקיטת אמצעי־תגמול אלימים.

עד־מהרה נרגעו הרוחות, אחרי שהתברר לכל הצדדים כי בעיסקי השוד הימי יש מקום רחב־ידיים לקבוצות אחדות של שודדים, וכי התנקשויות הדדיות רק תפרענה לקבוצות במלאכתן.

שוחד וטובות־הנאה

מכת השוד הימי אינה אופיינית לישראל בלבד. פטר טרוקמורטון, מהבולטים בחלוצי הארכיאולוגיה הימית, העלה בסיפרו האחרון* חזות קודרת על עתיד הארכיאולוגיה הימית, בגלל שוד והרס של עתיקות־ים על־ידי שודדי־עתיקות תאבי־בצע. הוא ציין, בספר, כי כתוצאה מהתנערות דעת־הקהל להכרת חשיבות הנושא, חל שיפור מסויים במצב במיספר ארצות. בתורכיה וביוון חוקקו חוקים חמורים, המטילים עונשים כבדים ביותר על שוד עתיקות מהים ומהיבשה.

בארץ נמשכת ההפקרות כרגיל, בגלל מחסור כרוני בכוח־אדם, ובשל היעדר־תיאום בין גופי־הפיקוח השונים.

הצייד סגן־ניצב חיים פרנקל, ממישטרת חיפה, ציווה על עריכת חיפוש בביתו של אדיב שחאדה, תושב ואדי ניסנס בחיפה, החשוד בשוד עתיקות מהים. בחיפוש נמצאו עתיקות שנימשו מהים בניגוד לחוק. כנגד החשוד נפתח תיק פלילי.

* „שיברי־ספינות וארכיאולוגיה", פטר טרוקמורטון, הוצ' ויקטור גולאנץ, לונדון, 1970.

פקחי אגף־העתיקות. בארץ לא קיים תקן אפילו למפקח ימי אחד, לצוללן יחידי שיוכל ללכוד שודדי־עתיקות מהים בשעת מעשה.

פקחי אגף־העתיקות, האחראים על שמירת אתרים ארכיאולוגיים ביבשה, אינם מהווים כל סיכון לגבי שודדי עתיקות הים. הפקחים פשוט אינם יכולים להגיע אליהם.

הדרך היחידה ללחום במפירי־חוק אלה היא לערוך פשיטות על החנויות המוכרות את העתיקות השדודות.

במהלך החקירה נתברר לנו, כי קיימים קשרים סמויים של טובות־הנאה ושוחד בין אותן חנויות לבין מיספר לא־מבוטל של פקחים. התוצאה — שוד־העתיקות, והמיסחר בהן, מתנהלים כימעט בגלוי, ללא פחד עונש.

מישטרה. נושא ביעור שודדי העתיקות מהים נמצא בתחתית סולם־העדיפויות המישטרתי. המישטרה אינה יוזמת כל מיבצעים בנושא זה. לפעמים, כאשר אזרחים או מפקחי־יבשה של אגף־העתיקות מבחינים, הרחק בים, בשודדי־עתיקות, הם מזעיקים את המישטרה, אך אנשי־החוק ניצבים חסרי־אונים על החוף, בעוד השודדים מרימים עוגן ומסתלקים בנחת מהמקום.

חברי האגודה למחקר תת־ימי. אלה הם עשרות רבות של בחורים, רובם חברי־קיבוצים יוצאי הקומנדו הימי, הם עוסקים — בהתנדבות — במחקרים ארכיאולוגיים בים. הם היחידים הנתקלים, בפועל, מדי־פעם בצוללנים שודדי־עתיקות, אך לחברי־האגודה אין כל סמכות חוקית לעוצרם.

באותן פעמים מעטות שבהן עצרו חברי האגודה שודדי־עתיקות וגררו אותם לתחנת־מישטרה, נתברר להם עד מהרה כי פעלו ללא סמכות חוקית, וכי לא היה חסר הרבה כדי שהם ימצאו עצמם נאשמים בעבירות חמורות.

למומוציאן אבו־סאלח יש חנות למיכסר־עתיקות בעיר העתיקה בירושלים. הוא הרחק משער יפו.

בין פריטי המכירה שהוא מציע לקונים, מצויות צלמיות־טין בדמות אשה הניצבת על כן, ועליה סמל הידוע כסימלה של האלה תנית.

מקור הצלמיות הללו אחד ויחידי — האתר הימי בחוף שבי־ציון. זהו המקום היחידי בעולם שבו נמצאו הצלמיות הללו. אתר זה נשדד ברציפות מדי־שנה, על־ידי רובי שוסמוס, ואילו דניאל אררה משווק את הצלמיות שהוא קונה מרובי בארץ ובחו"ל.

תחילה היתמם אבו־סאלח, לטענתו, לא זכר היכן רכש את הצלמיות. כמו לכל סוחרי־העתיקות, גם לו היתה תשובה מוכנה: „בטח איזה פלאח נתקל בהן בשדה." אך הפעם, תשובה זו לא הועילה, כי מקורן של הצלמיות גלוי וידוע — שבי־ציון — וזהו אתר ארכיאולוגי מוגן. עד־מהרה הבין אבו־סאלח כי לא כדאי לו להסתבך. בסופו של דבר, הרי הוא־עצמו לא עבר על החוק כיוון שרכש את הסחורה כדין, בכסף מלא, מסוחר־העתיקות דניאל אררה.

אילו היה מישהו מוסמך ממשיך את החקירה, מברר כיצד רכש אררה עצמו את הסחורה, ומדוע היא לא עברה רישום ב־

האנטיוכוסים

אלו הן מטבעות עתיקות. הערך הקטלוגי של כל מטבע הוא 680 לירות. אדיב שחאדה, שמצא את המטבעות הללו בים, ליד חוף הכרמל, טוען כי העביר את כולן לרשויות מוסמכות, ולא השאיר ברשותו אפילו מטבע אחת. אנשי האגודה למחקר תת־ימי, מצידם, טוענים כי מתוך מאה מטבעות אלה שנמצאו, העביר שחאדה לרשויות המוסמכות 36 בלבד, ואילו השאר נמכרו לאספנים פרטיים במחיר מלא. בתמונה מימין: צוללנים בפעולה תת־מימית.

אגף־העתיקות, כפי שמחייב החוק, היה מגלה על־נקלה כי הסחורה שדודה, ואסורה במיסחר.

כאשר שאלתי עובד מרכזי במוזיאון ישראל, המרבה בתוקף תפקידו לסייר בחנויות־לעתיקות בעיר העתיקה, היכן קונה אבו־סאלח את הצלמיות, פקח עלי הלה עי־

החשוד

אדיב שחאדה, החשוד בשוד עתיקות מהים, מצוייד בתעודת מפקח מטעם המוזיאון לאמנות עתיקה של עיריית חיפה. פטרונו של שחאדה הוא ד"ר יוסף אלגביש, מנהל המוזיאון, המצוי בסיכסוך עם אגף־העתיקות בירושלים.

החשוד בשוד עתיקות משמש מפקח מטעם מוזיאון עירוני לעתיקות

וכנופיות השודדים מתנגשות ביניהם כדי לכבוש שטחים של שלל

יחידי בעולם שבו נמצאו הצלמיות הללו. אתר זה נשדד ברציפות מדי־שנה, על־ידי רובי שוסמוס, ואילו דניאל אררה משווק את הצלמיות שהוא קונה מרובי בארץ ובחו"ל.

תחילה היתמם אבו־סאלח, לטענתו, לא זכר היכן רכש את הצלמיות. כמו לכל סוחרי־העתיקות, גם לו היתה תשובה מוכנה: „בטח איזה פלאח נתקל בהן בשדה." אך הפעם, תשובה זו לא הועילה, כי מקורן של הצלמיות גלוי וידוע — שבי־ציון — וזהו אתר ארכיאולוגי מוגן. עד־מהרה הבין אבו־סאלח כי לא כדאי לו להסתבך. בסופו של דבר, הרי הוא־עצמו לא עבר על החוק כיוון שרכש את הסחורה כדין, בכסף מלא, מסוחר־העתיקות דניאל אררה.

אילו היה מישהו מוסמך ממשיך את החקירה, מברר כיצד רכש אררה עצמו את הסחורה, ומדוע היא לא עברה רישום ב־

חאג'י באבא — חנות עתיקות.

אבו־פוז רכש מאררה לא רק צלמיות, אלא גם עתיקות שהובאו מתורכיה. כאשר סבור אבו־פוז שלפניו קונה רציני, העומד להשאיר בחנותו סכום לא־מבוטל, הוא מרבה לפאר את עצמו ואת עסקיו. כן, הוא שמע שמביאים מתורכיה סחורה מזוייפת. כן, הוא מכיר את האדם שתיווך בין אחד הקונים לבין אררה כאשר נתברר כי הסחורה שקנה היתה מזוייפת, אבל אצלו זה לא יקרה. הוא בעל־מיקצוע מעולה, העובד עם ארכיאולוג מנוסה. הוא, אישית, אחראי לכך שלא ייתכנו כל מעשי־מירמה בעתיקות הנמכרות בחנותו.

זכות־ראשונים לדיין

ע ובדה היא, לדבריו, שתמיד סומכים עליו. אחד הקונים הקבועים הוא משה דיין. כאשר מגיעה „סחורה" חדשה לשוק, מהשטחים, או מוברחת מעבר־הירדן, עליו להזעיק מייד את דיין כדי להעניק לו זכות ראשונית לרכישה. הוא מכר עתיקות לדיין עוד מהתקופה שהמחבלים ב־ירדן, בטרם גורשו על־ידי המלך חוסיין, שדדו את מוזיאון זארקה המפורסם, ומיספר מימצאים ארכיאולוגיים נדירים ממנו הסתננו ונמכרו בארץ.

ד"ר משה פראנסביץ, ארכיאולוג בכיר באגף העתיקות, מנסה לחסל את השוד הימי באותם אמצעים דלים ומעטים העומדים לרשותו.

הוא מודע לחומרת הבעייה. „אם לנקוט לשון המעטה, ברור שריווחי שודדי העתיקות מהים מגיעים להרבה מאות אלפי לירות לשנה," הוא אומר.

לד"ר פראנסביץ אין אפילו מפקח־ימי אחד. אך לא פחות חמורה העובדה שלא תמיד ממהרים פקחיו למלא בדייקנות אחר הוראותיו הברורות.

לא פעם, כאשר הפנה אליהם דרישה לדווח לו, בכתב, על מימצאים חשודים ש־הופיעו בחנויות למכירת עתיקות ולנסות לברר מהיכן הגיעו אותם מימצאים לשם וממי ניקנו, חלפו חודשים רבים מבלי ש־דוחו"ת אלה הגיעו לשולחנו.

אך לא רק הפקחים מתנהגים לעיתים בצורה תמוהה. צורת פעולתו של ד"ר יוסף מיקרים אף ניסה אלגביש לדרוס למות שכן שעימו הוא נמצא בסיכסוך חריף. בעיקבות מעשה זה ציוותה עליו מישטרת חיפה לעקור מדירתו ולעבור להתגורר באיזור אחר.

שודד־עתיקות כמפקח

ד "ר אלגביש פורש את חסותו, מזה עשר שנים, על שודד־עתיקות חיפאי בשם אדיב שחאדה, המתגורר בוואדי ניסנס.

בשיחה עימי הציג ד"ר אלגביש את עמדתו: „מוטב שאלה המוציאים עתיקות מהים ישתפו איתנו פעולה ויציעו לנו את מימצאיהם. המוזיאון שלנו קנה מאות מימצאים מאדיב. אילו היינו רודפים אותו, זה לא היה מרפה את ידיו אלא הוא היה מוכר את המימצאים לאספנים פרטיים, ו־למדע היה נגרם נזק בל־ישוער.

„זה בדיוק מה שקורה לרובי שוסמוס. אנשי האגודה למחקר תת־ימי רודפים אותו. אז במקום להביא את שללו למוזיאון הימי, הוא מוכר אותו לסוחרים בעלי־קשרים, והמדע נמצא מפסיד."

לד"ר אלגביש יש, כנראה, אמון מלא באדיב שחאדה, עד־כדי־כך שהוא מינה אותו כמפקח מטעם המוזיאון לאמנות עתיקה של עיריית חיפה, על העתיקות המתגלות בשטח החוף המוחזק על־ידי העירייה, מתוך אמונה שכאשר תתגלינה עתיקות כאלו ימהר אדיב להביאן למוזיאון ולא ינסה למכרן לסוחרים פרטיים.

המישטרה חסרת־אונים

א דיב שחאדה עצמו, בשיחה עימי, טען כי הוא עוסק בדייג מזה עשרים שנה. במשך שנים אלה למד להכיר את חופי הארץ, מנהריה ועד אשדוד. הוא יכול, ללא קושי, לזהות כל אונייה עתיקה טבועה, ואף למד לדעת אילו מימצאים חשובים יש בה. לדבריו, את כל המימצאים שגילה הביא אל הד"ר אלגביש, מנהל המוזיאון לאמנות עתיקה.

„אני לא מעלה תותחים עתיקים מהים

(המשך בעמוד 36)

מכתבים

(המשך מעמוד 11)

העצומים של הנערות. בחלקן הגדול הן נתונות בחרדה, פחד ולעיתים אף בסכנה פיסית בשל מצבן.

גם בהגדרתו החדשה של החוק יהא על נערות אלו לחשוף את זהותן, בניגוד למה שהן מעוניינות בו ולמה שנדרש בחברה מודרנית. לכן, אני סונה אל הקוראים ב־תיקווה שלאחר דיון בנושא והבעת דיעות שונות, נגיע יחד לפיתרון הומאניטרי של בעייה זו.

ישראל אמיר, אשל הנשיא

האמת על אורי גלר

קיבלתי את שמכם מפרופסור הנס קרייטלר, הנמצא כעת בארצות־הברית ומבלה בה שנת־שבתון. פרופסור קרייט־לר סייע לי במידע הדרוש לי עבור ספר שאני כותב אודות אורי גלר. אני נמצא כרגע באנגליה, ועוסק באיסוף מידע בנו־שא. אך אחזור לארצות־הברית תוך ימים אחדים.

אני רואה חובה לעצמי לברך את העולם הזה על שניתן בדי היגיון בריא כדי לנפץ את המיתוס של אורי גלר. אותו דבר עצמו אנסה אני לעשות בספרי, וב־

אורי גלר
בזכות ההיגיון הבריא

כך נעזרתי על־ידי אנשים רבים בכל רחבי העולם. כתבות מן הסוג שפורסם בעיתונכם היו מעטות בילבד, מאחר ש־מרבית אמצעי־התיקשורת סבורים שסיפו־רים שליליים (אך עובדתיים) על ההבלים הללו יגרמו לקוראיהם ניכור.

שמחתי מאד לגלות שגישתו של העולם הזה לעניין שונה, ואני משוכנע שקוראיכם מעדיפים לקרוא את האמת, מאשר את השטויות המנופחות הנוגעות לאותו „סו־פר־מן" בן־זמננו. ושוב, תודה על שהש־כלתם לראות את האמת.

ג'יימס ראנדי, ארצות־הברית

שירים ושערים

אנו מפסיקים לרגע את השירים. ממקור יודע־דבר־למקוטעין נמסר לנו, כי דבר מעניין עומד להתרחש בעוד שבועות מיספר במיגרש־הכדורגל של עמק־הבכא.

אליך, גדעון!

...ובכן, ברגע זה יוזמת קבוצת ברדלס תל־אביב התקפה. הכדור ברגלי בן־בנימין, על קו־האמצע. הוא חולף במהירות על פני בר־יוחאי, אשר אתמול התפוצצה לבנת־חבלה ליד דוכן הטוטו שלו. ימינה, לרגלי אבן־העזר. הלה מעביר בקלות את הכדור בין רגלי אבי־אברהם, אשר בנו נעלם שילשום בתור אזהרה לעשר שעות, וממשיך לאורך הקו.

מצב מסוכן. אבן־העזר מתגבר, תוך כדי הטעיית־גוף, על שומרו האישי, שקיבל בבוקר מיקדמה על־סך 1500 לירות (צמוד לאינדכס), ומוסר ימינה לתוך הרחבה. שפכ־טל נכשל בהרחקת הכדור. אבן־העזר מח־פש למי למסור. שמאלה לבר־חביב. הכדור עובר מעל ראשו של הבלם, אשר ממכוניתו נעלמו בתור רמז שלושה גלגלים ושני רדיאטורים.

בר־חביב עומד כעת מול השער. מצב מסוכן. השוער גילה אתמול חפיסת־סטריכ־נין בין הפרודוקטים שקיבל מהסופרמרקט. מה יהיה עכשיו? בר־חביב בועט שמאלה ולמעלה, בעוד השוער משתטח ימינה. שער!

אוהדי ברדלס יוצאים מגידרם. והשופט, אשר כשעה לפני תחילת המישחק ניראה סופר כ־30 הרצלים, מצביע לכיוון מרכז המיגרש.

אליך, גדעון!

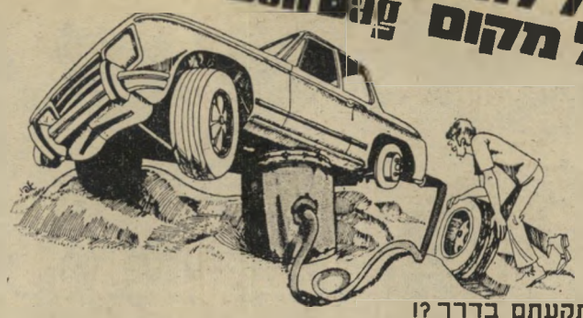
יונתן באר רמת־אביב

אלה הם קוראי העולם הזה

לפי מחקרים שערכו בזמנו „המכון למחקר חברתי שימושי" ו„המכון לקומוניקציה", של האוניברסיטה ה־עברית, לפי הזמנת איגוד המפרסמים, מתברר כי:

- אין אף עיתון או שבועון עברי אחד בישראל, שא־הוז כה רב של קוראיו הם בעלי השכלה אקדמאית.
- 44% מקוראי „העולם ה־זה" הם ילידי הארץ — ונם זה שיא ארצי.
- 32% של קוראי „העולם הזה" הם עצמאיים — שיא בין קוראי העיתונים בארץ.
- 59% של קוראי „העולם הזה", מעל גיל 20, הם גב־רים ו־41% נשים. חלוקה זו לפי מינים אינה קיימת בשום שבועון ישראלי אחר.

כאשר אתה חושב על פירסום מוצריך, דע כי אין ציבור־קוראים בארץ שיש לו כוח־קנייה כה גדול כמו ציבור זה.

מעכשיו תוכל להרים כל מכונית... בכל מקום Bull Bag

נתקעתם בדרך? או פנצ'ר בגלגל? שקעתם בחולות? אין בעיות!!

ה־Bull Bag יעשה את העבודה.

הניחו אותו מתחת למכונית ותוך שניות ספורות תורם המכונית עד לגובה של 80 ס"מ ללא זיעה ומאמץ, ללא ליכלוך ובקלות.

- ה־Bull Bag הינו שק העשוי מסיבי ניילון מגופר, אמין ובטוח, מתנפח בקלות על ידי חיבורו לצינור מפלט מכוניתכם.
- ה־Bull Bag מסוגל להרים כל מכונית ומכל סוג (כולל מסחריות עמוסות) בכל מקום: - בחולות, בביצות או על גבי סלעים.
- ה־Bull Bag ארוז באריזה קטנה וקומפקטית, אינו תופס מקום בתא המטען של מכוניתכם.
- ה־Bull Bag מתאים לכל אחד אינו צורך ידע או מומחיות מעתה תוכל אפילו כל אשה להרים את מכוניתה בפשטות ובמהירות.

עשו לכם חיים קלים עם "Bull Bag"

נציגים בלעדיים והפצה בישראל:

עז בן אלכסנדרוביץ

רחוב שד"ל 7 פינת יהודה הלוי 59, טלפון 03-611473 תל אביב.

להשיג בחנויות המובחרות לאביזרי רכב.

מעתה גם בישראל

מצלמות לנוער

במבחר גדול
החל ממחיר — 65.ל"י

- מבחר גדול של מקרנות, פלשים, מסרטות, מצלמות וכל אביזרי צילום.
- פיתוח צבעוני ושחור־לבן על־ידי המעבדות הטובות בארץ!!
- צילומי זהוי — בן־רגע!
- מחשבי כיס "Realtone Kings Point".

פוטו־ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

קרנית

מכון לעדשות מגע

עדשות

רכות וקשות
הסבר אדיב מפורט
ינתן במקום.
גורדון 31, ת"א
טלפון 238643.

תל אביב, פרישמן 90 (ככר מלכי ישראל), טל' 238501

שיטה מהפכנית לייצור תעודות זיהוי הוצגה בארץ

שיטה חדשה ומהפכנית לייצור תעו־דות זיהוי הוצגה לראשונה בארץ ע"י חברת „ליאון דגון" בע"מ.

השיטה פועלת באמצעות מערכת אלקטרונית המעתיקה את דמותו של נושא התעודה מתמונה רגילה לכרטיס פלסטי. התמונה נחרטת על־ידי ה־מחט האלקטרונית תוך 65 שניות.

הכרטיס הפלסטי המובלט בשם ה־אדם ומספר זהותו מוכר זה זמן רב בשימוש בעולם כולו, כמסמך יעיל, קריא ועמיד והחשוב מכל בעל איכות גבוהה ביותר לביטחון כנגד זיופים.

מר לאון דגון, מנהל חברת דגון בע"מ המתמחה בשטח תעודות הזהוי, גילה כי השיטה האלקטרונית כבר מיושמת בישראל ע"י אחד הבנקים הגדולים. בנק זה מתעתד להוציא כרטיס אשראי בשיטה החדשה, כבר בחודש הקרוב.

השיטה האלקטרונית מצויה ב־שימוש גם בכרטסת בתי החולים ו־יעודה זרוז קבלת החולה לאשפוז.

כן נהוגה השיטה להשאלת ספרים בספריה, להנפקת חלקי חילוף וכלי עבודה וכרטיס אשראי מהימן של מוסדות מפעלים ובנקים.

מדריך לרפורמה

עוד לא יבשה הדיו מעל החלטת הממשלה על הרפורמה, וכבר קמו פטנטים כיצד לסדר אותה. מכיוון ששורת ארוכה של חוקי הרפורמה אינה ניתנת לביצוע, הומצאו הדרכים לעקיפת החוק מהר מאד.

התרגיל הראשון נוגע להוצאות־הרכב. כידוע, מכירה הרפורמה בהוצאות רכב הרשום על שם החברה, מעל 1000 קילומטר לחודש, כהוצאה מוכרת. הפטנט: קונים רכב ישן, מעמידים אותו בחצר, רושמים עליו את כל הוצאות־הרכב של המכוניות החדישות של מנהלי־החברה ועובדיה.

התרגיל השני נוגע לטלפון. כידוע, הוצאות שימוש בטלפון של שכירים אינן הוצאה, אלא אם היו שיחות לחו"ל לצרכי עבודה. הפטנט: בשעות הערב נהוג חיוג ישיר לחו"ל, ושיחות אלו נרשמות במונה כשיחות רגילות. כל מה שנחוץ הוא להודיע כי ניהלת שיחות לחו"ל עבור העבודה שלך, וחשבון־הטלפון שלך מוכר כהוצאה. פטנט שני, מסובך יותר: התקן בביתך טלפון ציבורי, ומקום עבודתך יתן לך אסימונים, שקנייתם היא הוצאה מוכרת.

■ ■ ■

מדריך להלבנת כסף

באלו הימים נודע על פטנט להלבנת כספים. כידוע, מתנות לחתונה או שימחה משפחתית הן הכנסה מוכרת. יש כסף שחור וצפוייה שימחה במשפחה? נא לקנות חמש־מאות המחאות־מתנה על סך 500 לירות כל אחת, לשלוח אותן לכתובת העצמית בשם כל המכרים הרבים, להכניס את ההמחאות לחשבון־הבנק, ולהצהיר עליהן כעל הון טהור וצח.

הנציג התפטר והקים חברה לעצמו

מנכ"ל ויינשטיין
יציאה מאיראן

נציגה וראש סניפה של „רסקו" ב־איראן, עורך־הדין **דן זעירא**, מפסיק ל־עבוד בשביל „רסקו" ועובר לעבוד בש־ביל עצמו. זעירא מקים באיראן מיפעל לדלתות מפלסטיק בחון גרמני ואיראני. התצעה הוגשה תחילה ל„רסקו", ש־סירבה לבצע אותה בגלל צימצום פעולתה בארץ זו.

התפטרותו של זעירא מעידה על צימ־צום היקף העסקים של „רסקו" באיראן. מנכ"ל החברה, **יגאל ויינשטיין**, מכר בימים אלה את חלקה של החברה ב־פרוייקט־חבנייה הגדול במיפרץ האיראני. לחברה היו 18% בפרוייקט, ואת חלקה קנה איש־העסקים הגרמני **איגנאץ בוביס**, המחזיק עכשיו במחצית הפרו־ייקט. המחצית השנייה היא בידי החב־רה האיראנית „הדיש". החלטת „רסקו" לצאת מן הפרוייקט מעידה כי פירסומי „תעולם הזה" (1956) על השואה תכל־כלית הצפויה לחברה מפרוייקט זה, תיו מדוייקים, למרות שאז חוכחשו על־ידי החברה בכל תוקף.

מושביץ: שכר נמוך ומעט שביתות

כאשר שואלים את אירגון־המעסיקים ונשיאו־לשעבר **מרק מושביץ** על יחסי־העבודה בישראל, שומעים דברים מרים מאד על השביתות הרבות והשכר חגבוה שמשלמים בארץ. דברים שונים, לגמרי הוא אומר מחוץ לישראל.

לפני שבועיים פורסם בשבועון האמרי־קאי רב־תיוקרה „ביזנס־וויק" מוסף פיר־סומי שהוקדש לישראל, ובו ראיון עם מרק מושביץ. מושביץ נשאל האם תע־בודה בישראל יתרה. לחלן תשובתו, תמ־דברת בעד עצמה:

„גם עובדים מאומנים, וגם לא־מאו־מנים זולים יותר מאשר באמריקה ואי־רופה. יותר מכך, בתחום מסויים מאד — מחקר מדעי־תעשייתי — מחיר המח־קרים בישראל הם 60% מאשר באמ־ריקה, ו־70% מאשר באירופה".

על השאלה מהם יחסי־העבודה ב־ישראל, השיב:

„יחסים אלה טובים יותר מאשר ב־רוב ארצות התעשייה בעולם. חיתה ירי־דה משמעותית (26%) בשביתות ב־1974 בהשוואה ל־1973, ובשנה תנוכחית חלה ירידה נוספת. אך מה שיותר חשוב הוא, כי השביתות בישראל מעטות בחברה מבמרבית הארצות המערביות. בממוחד קטן מספר השביתות בסקטור התעשייתי.

אלדרוטי ינהל את צפון „אלרם" או את דרום אמריקה

צבי אלדרוטי, לשעבר מנכ"ל חב־רת „עמידר" התמנה כמנהל איזור ה־צפון של חברת־חבנייה „אלרם". החברה שייכת בחלקים שווים ל„חברה לישראל" ולחברת „אשטרום" לבניה ותעשייה. נראה כי גם תפקיד זה יהיה זמני. ואל־דורטי ייצא כשליח הסוכנות האחראי לכל דרום־אמריקה.

אבי רייך יחליף את ויינר

ד"ר **אבי רייך**, עוזרו ותומכו של שר־האוצר **יהושע רבינוביץ**, יחליף את מנכ"ל חברת „מישען" ההסתדרותית, **זאב ויינר**. סיכום על כך הושג בימים אלה בין רבינוביץ, ויינר ורייך. רייך כבר מכהן כיום כחבר־הנהלה של „מישען", המטפלת בהקמת ואחזקת בתי־האבות של ההסתדרות. לפי הסיכום יתמנה רייך בקרוב כסגנו של ויינר, שיפרוש תוך שנה וחצי.

סודרסקי במקום ברנס

הפתח־תיקוואי **אמנון ברנס** הת־פטר ממועצת־המנהלים של חברת־הענק האמריקאית „דיילין". יחד עם ברנס התפטר גם **דייב פינקאל**. השניים, יחד עם **מקס קנדיוטי**, ייסדו את החברה. קנדיוטי נשאר חבר במועצת־המנהלים. שלושת המייסדים ממשיכים לחיות בעלי־מניות של „דיילין", אך לפי דין־וחשבון של ועדת ניירות־הערך הא־מריקאית, לכל אחד מהם פחות מ־5% ממניות החברה. קודם החזיקו יחד ב־כימעט ברבע ממניות החברה, וכך שלטו בה. מניות החברה הן כיום ללא מיסחר, ושערן כדולר המנייה, לעומת 25 דולר חמנייה לפני המשבר.

„דיילין" היא רשת חנויות שבסיסיה בסן־דיאגו, ואשר התפשטה בכל קלי־פורניה במחזור־מכירות של חצי־מיליארד דולר. התחפשטות המחירה והירידה ב־ריווחיות חביאו את החברה לבקש מבית המישפט חגנה מפני חנושים, לפי סעיף 11 לחוק פשיטות־חרגל. החברה מנוהלת עתה על־ידי שלישייה המורכבת מסנ־**דפורד סיגולוף**, **גירי סודרסקי** ו**פרסטון סילבאו**.

סיגולוף מונה על־ידי הנושים, וחת־פרסם בהצלת חברות מטות ליפול. ב־עיקר של חברת „רפאבליק". סודרסקי עלה לישראל בעזרת השר זאב שרף, שמינה אותו להקים את חברת־חגג לפי־מיקלים „כימיקלים לישראל". לאחר־מכן עזב את הארץ על רקע חילוקי־דיעות עם חברות־הכימיה, וקנה מניות ב„דיילין".

סודרסקי
נשאר

ויינר
הולך

אדרדיטי
בא

ברנס התפטר עכשיו גם מניהולה ה־מעשי של חברת „חאנדי דאן חום", חמצליחה במכירות מכשירי עשת־זאת־בעצמך.

נימוקי חחתפטרות של ברנס, כפי ש־פורסמו בלוס־אנג'לס, חיו: „פעילות גוברת מחוץ לאמריקה, שתמנע ממנו ל־חקדיש זמן לחברה". נראה כי בכוונת ברנס להתמטר לשרידי ממלכתו, שחם בישראל בנק־למשכנתאות „אוניקו".

„גדות" חעבור ליוון?

חברת־הענק חישראלית הבינלאומית „גדות", של האחים **יוחננוף**, רמזה ל־ממשלה כי אם לא ידונו בתוכניות חש־קעותיה ויתנו לה תשובה בזמן סביר, היא תקים את הפרוייקט הענקי שהיא מתכננת לישראל — ביוון.

„גדות" הגישה לממשלה חצעה לתש־לובת ענקית של עיבוד תזקיקי נפט, ב־השקעה כוללת של 24 מיליון דולר. ח־חברה קיבלה אישור ראשוני, אך טרם קיבלה תשובה מסוכמת לתוכנית החש־קעה. שר־חמיסחר־והתעשייה, **חיים ברלב** טוען, כי אין לו הסמכות להחלטה כזו, והעביר את הפדור לשר־האוצר, שאין לו זמן לדון בנושא.

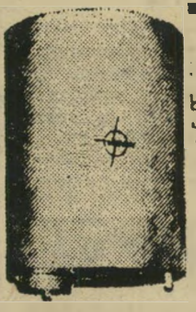
„גדות" התמחתה בחובלה של כימי־קלים בצורה נוזלית, הפכה תוך עשר שנים לחברת־ענק אשר לה בסיסים ב־רחבי העולם. כמה חברים בוועדת־חכס־פים של הכנסת הביעו תרעומת רבה על הסחבת של שר־האוצר בנושא.

בל"ל מרחיב מחלקת המחשבים

הוועדה המקומית לבניין ערים של תל־אביב, אישרה את בקשת „בנק ל־אומי לישראל" להשתמש בבית־קולנוע „עדן", שנרכש על־ידי הבנק ברחוב יהודה חלוי 8 בתל־אביב, כמקום קליטה ליחי־דת־החשב של הבנק. מחלקת המחש־בים של הבנק מרוכזת כולה באותו איזור, ליד קולנוע „עדן", והבנק רוצה להגדיל את המחלקה ולהכניס ציוד חדש.

הוועדה אישרה כי הבנק ישתמש ב־קולנוע לצרכי הרחבת מחלקת המחש־בים, וכן יוסיף שתי קומות לבניין הנבנה עתה ברחוב לילינבלום 10.

מים צהובים? דליפה? אם להחליף, דוד אמקור אמאייל עדיף!

לבחירתך: דוד שמש או חשמל

8 שנות אחריות

מפני נזילה

חסכוני בצריכת חשמל

להשיג בכל סניפי אמפא:
ת"א, דרך פתח תקוה 16, טל' 03-614281,
רח' בנקס 48, טל' 03-455151.
ירושלים, רח' יפו 30, טל' 02-224877.
חיפה, רח' שבתאי לוי 25, טל' 04-527215.
ואצל הסוחרים המורשים.

לי תמכור רק אמקור

החידושים הקוסמטיים של „חלאבין"

חידוש בינלאומי בתחום הקוסמטיקה שנולד בישראל, פרי יצירתם של עולים חדשים מרוסיה מכה גלים בשווקי בארץ ובחו"ל.

המדובר בקרם ריחות זיעה מגוף ח־אדם ובקרם נגד ריחות זיעת הרגליים שפותחו ע"י משפ' חלאבין אשר פותרים בצורה מוצלחת ביותר בעיה אסתטית מטרידה.

אומר מר חלאבין: „פה בארץ, ניתנה לנו האפשרות להרגיש מהי יוזמה פרטית. השקענו מאמצים גדולים על מנת להיווכח שאנו מוכשרים לתינות מחמיש־טר בארץ, לפתח נושא ולקצור את פירותיו, ואכן חיפשנו דרך לצאת עם מוצרים חדשניים — כלומר לא עם מוצרים נוספים על אלה הקיימים בשוק כי אם פיתוח מוצר שנזקקים לו ועדיין לא הומצא. במשך שנתיים עמלנו על הנוסחאות עד שהגענו לקרם דאודורנט „חלאבילין" ולקרם דאודורנט „רעננה". בדקנו תגובות של אנשים שונים, שיפרנו את המוצר ועתה זוכה המוצר לתפוצה גדולה בחו"ל ובארץ."

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש יולי על „העולם הזה"

יקבל הנחה של 40%

השבועון יישלח רק לדואר צבאי

מישחק באש

(המשך מעמוד 9)

אחמד בן־בלה, שהיה יריבו של בומדיאן). המנהיג האלג'ירי הפסיד בהתמודדות קו־לנית זו. עכשיו הוא שותק, מציג את עצ־מו כמנהיג רציני ושקול, וממתין לנפי־לתו של סאדאת.

בצפון התגבש הלחץ של הציר המשולש דמשק־איש"פ־עכמאן, ש־מטרתו היא למנוע מסאדאת לע־שות שלום נפרד עם ישראל, כלי פיתרון שאר הבעיות.

על רקע מערכת־לחצים זו, קל להבין את השיקולים שהביאו את סאדאת למע־שהו האחרון — ההודעה על אי־הארכת המנדט של כוח האו"ם.

הוא היה זקוק לאפקט דרמאתי כלפי פנים וכלפי חוץ.

כלפי פנים: להוכיח לצבאו, לעמו ול־שאר עמי־ערב כי לא יניח לישראל ול־אמריקאים להפעיל שיטות של סחבת, ול־הקפיא את המצב.

כלפי חוץ: להעמיד את האמריקאים, את ישראל ואת העולם כולו על חומרת המצב העלול להיווצר, אם לא תהיה תזוזה סבי־רה, שתספק את דעת־הקהל המצרית.

נדמה שתוך ניצול מומנט האפ־תעה, הצליח להשיג את שני היעדים.

אחרי סאדאת - מה?

א ומרים שבראש ממשלת ישראל עומד עתה „מוח אנאליטי". אם כן, הוא מוכרח לשאול את עצמו שאלה אנא־ליטית מאוד:

האם מעוניינת ישראל בנפילת אנוואר אל־סאדאת, כן או לא?

מאז ימי ראשיתה של מדינת ישראל, מכרסם בלב הממשלה הפחד מפני התקר־בות אמריקאית־מצרית. כדי לסכלה, בוצ־עו עסק־הביש ב־1954 וההתקפה על עזה בפברואר 1955, ונעשה הכל כדי לדחוק את עבד־אל־נאצר לזרועות הסובייטים.

האם מעוניינת בכך ממשלת רבין?

ממשלה זו, המשליכה את כל יהבה על ארצות־הברית, שאינה רוצה לשאת ולתת עם אש"ף, הפוחדת מפני ז'נבה — האם היא רוצה לסכל גם את האפשרות של הס־דר וושינגטון־קהיר־ירושלים? ואם תצליח בכך — מה יישאר?

אם ייפוץ מאדאת מחר, תבוא במקומו כת צבאית. הנשק הסובי־ייטי שוב יזרום למצריים. תיתכן הידרדרות מהירה לקראת מילחמה חדשה.

אותה התפתחות תיתכן גם בניצוחו של סאדאת עצמו, אם יתייאש ממדיניותו הנו־כחית וישגה את הקו שלו מן הקצה אל הקצה.

על רקע זה, נראים התכסיסים הנוכחיים של ממשלת רבין כמישחק באש. חוויכוח על דונם פה ודונם שם במעברים — תהיה חשיבותם הצבאי־הטאקטית כאשר תהיה — נראה עלוב ואווילי, על רקע ההתפתחויות הגדולות.

סחבת לשמה — הניסיון „להרוויח זמן", מבלי לדעת מה לעשות בזמן המרווח — נראית אף היא כמטרה שאין לה שחר, אלא על רקע השיקולים הפנימיים של ממשלת־רבין.

הניסיון לדחוק את סאדאת אל הקיר, כדי לסחוט ממנו עוד תנחה קטנה בלשחו, הוא תכסיס נפסד. אין כל יחס סביר בין התועלת ה־אפשרית ובין הסיכון הכרוך בכך.

אם מוכנה הממשלה לעלות על דרך של הסכם כולל, במיסגרת של ז'נבה, תוך שי־תוף אש"ף, ובחסות אמריקאית־סובייטית — בסדר. זהו סיכוי כביר, ומן הראוי לקבל למענו גם סיכונים.

אך אם מנוי וגמור עם יצחק רבין להת־נגד לדרך זו בכל מחיר — עליו לסיים לאלתר ולחיובי, את המשא־ומתן על הס־דר־ביניים עם מצריים.

האלטרנטיבה השלישית היא התפתחות חרת־שואה, שפופה מי ישורנו.

במדינה

העם

סודו של סאדאת

במכה אחת הקפיץ סאדאת את המצב מקיפאונו — תוך ניצול דיבוריו של רבין

בישראל חגגו הפרשנים. „סאדאת הסתבך!" התמוגג עיתון אחד. „סאדאת חזר על השגיאה של נאצר משנת 1967!" צהל שני.

אולם היתה זו שימחה מוקדמת. מים רבים זרמו בנילוס מאז 1967, והזמנים השתנו.

1975 אינה 1967. החלטתו הדרמאטית של אנוואר אל־סאדאת, לא להאריך את מנדאט כוח־החירום של האו"ם היתה מעשה פיקחי ומפוכח. כל־כך פיקחי, עד כי רבים חשדו כי תואם מראש עם הנרי קיסינג'ר. אם כן, היה זה סודו של סאדאת.

ב־1967 הביא צעדו המפתיע של גמאל עבד אל־נאצר להידרדרות מילחמתית. ש־הוא לא רצה בה, ושאיפשרה לישראל ל־תפוס ששטחים ערביים נרחבים. אולם ב־1975 לא הסתכן סאדאת בכל מילחמה. הוא רק הקפיץ את המצב מקיפאונו, זירז את התהליכים, הגביר את הלחץ על יצחק רבין.

רבין אשם בעצמו בהקפצה זו. הכרזתו הבלתי־מחושבת על כוונתו למשוך את המשא־ומתן על הסדר־ביניים במשך חצי שנה ומעלה (ראה עמודים 9—8) דירבנה את סאדאת, וסיפקה לו עילה.

השבוע נאלץ רבין לסגת, צעד אחר צעד, תחת לחץ אמריקאי כביר. התכונה הדיפלומטית נכנסה להילוך גבוה. קיסינג'ר התכונן לבוא למרחב לעריכת מסע־ניצחון חדש, והסדר־הביניים החדש הסתמן באופק כדבר כימעט־ודאי.

שרותים חשאיים

CIA ו„הקרמלין"

האם קשורים אישים ומוסדות ישראליים למוסד המרכזי לביון של ארצות־הברית?

הדבר תפס את יצחק רבין ברגע העדין ביותר. בדיוק בשעה שהתכונן להיענות ללחץ האמריקאי ולהסכים לנסיגה מן המעברים ומאבו־רודס, נתפרסמה בישראל הטענה שהוא כלי־שרת בידי האמריקאים.

דאג לפירסום הטענה בשעה זו מי ש־היה ראש־אמ"ן של צה"ל בתקופה ה־רמטכ"ל רבין, ושר־הסברה בממשלת ראש־הממשלה רבין: אהרון יריב. בנתחו את סיפורו החדש של חסנין הייכל, מי שהיה

ח"כ קורפו
סיפורים ישנים —

רבין וקיסינג'ר
„פרט פיקנטי"

איש־אמונו של גמאל עבד־אל־נאצר, הגניב יריב לידיעות אחרונות את אחד מגילוייו של העורך המצרי, שתואר כ„פיקנטי".

מהו הפרט הפיקנטי? אחרי הפסקת־האש של 1971, הודיע הנציג הדיפלומטי הבכיר של ארצות־הברית בקאהיר לצמרת המצריות כי „ארצות־הברית תארגן את הענייניים (בישראל) כך שרבין יחזור לישראל, כדי להיות ראש־הממשלה, ואז יש לצפות להתקדמות ממשית (לקראת הסדר)."

באותה תקופה כיהן רבין כשגריר ישראל בוושינגטון, ונחשב כיונה מובהקת.

כור בדימונה. השבוע התפרסם גילוי אחר, על יחסי־סתר בין ישראל וארצות־הברית.

הגילוי בא מפי כתב אמריקאי בכיר ו־מכובד ביותר, טד שולץ, המוסר אותו מפי איש צמרת המוסד המרכזי לביון של ארצות־הברית (סי־איי־אי). האיש הוא ג'יימס אנגלטון, שהודח לאחרונה מכהונתו במוסד, לאחר שנתגלה כי עמד בראש פעילות בלתי־חוקית נרחבת של בילוש ועיקוב אחר אישים בארצות־הברית.

בעת ההדחה, נודע כי אנגלטון היה גם איש־הקשר בין המוסד האמריקאי והשרותים החשאיים הישראליים, ונחשב כאיש אמונה של ישראל. עתה מסר שולץ מפי איש זה, כי בשנים 1957 ו־1958, תקופת הזוהר של שילטון בן־גוריון ופרס בישראל, עזר הסי־איי־אי לישראל להקים את הכור האטומי בדימונה — לדבריו, לשם ייצור נשק גרעיני ישראלי.

רשימה עולמית. מוסד ישראלי אחד שהשתדל השבוע להתנער מחשד של קשרים הדוקים עם הסי־איי־אי היה בעל אופי שונה לגמרי: ההסתדרות הכללית של העובדים.

במיכתבו אל אורי אבנרי, הכרין מזכיר הוועד־הפועל, משה רינת: „הריני להודיעך כי לא היה, לא הווה ולא יהיה קשר כלשהו בין ההסתדרות לבין סוכנות־הביון־המרכזית של ארצות־הברית."

המיכתב בא בעיקבות הצעה לסדר־היום שהגיש אבנרי, שהסתמכה על מיסמך אמין מאד: סיפורו של פיליפ אג'י, בתוך החברה, שהוסיע באנגליה.

אג'י היה אף הוא איש בכיר במוסד ה־אמריקאי. אחרי שפרש, ביגלל אי־הסכמתו לקו המוסד, ביקש לפרסם את הידוע לו. מכיוון שלא היתה כל אפשרות כזאת ב־ארצות־הברית (שם צינזר בית־המישפט ספר דומה של פורש אחר), פירסם אג'י את סיפורו בבריטניה.

הספר, שנתקבל על־ידי הכל (וגם על־ידי הסי־איי־אי עצמו) כמוסמך, כולל רשימה עולמית של מוסדות הקשורים עם הסי־איי־אי, והמשרתים אותו בצורות שונות. ביניהם נכלל שמה של ההסתדרות.

הדבר אינו מפתיע, כי ידוע מזמן ש־האיגודים המיקצועיים האמריקאיים פועלים בשיתוף־פעולה הדוק עם הסי־איי־אי ב־רחבי העולם — ואילו ההסתדרות פועלת בשיתוף־פעולה הדוק עם האיגודים האמריקאיים.

נא להמציא עותק. הספר פורסם. ה־הסתדרות לא הגיבה. גם לא אחרי שעיתונים בעלי תפוצה של מיליונים, — כמו השבוע דר שפיגל בגרמניה — פירסמו את ה־גילוי על ההסתדרות. גם כאשר העתיק הארץ את מאמרו של דר שפיגל, לא התעוררו ראשי ההסתדרות, היושבים ב־בניין הקרוי בפי העם „הקרמלין".

התשובה לאבנרי היתה התגובה הראשונה — ובה נתבקש אבנרי להמציא למנהיגי ההסתדרות, בעלי תקציב המיליונים, את עותק הספר.

הכנסת

שלושה שרים אלמונים

ההאשמות הסתומות של ח"כ כוונו נגד השרים עופר, האוזנר ושם־טוב

הפצצה, שהטיל בשבוע שעבר חבר־הכנסת חיים קורפו (גח"ל/חרות) מעל במת הכנסת, הפכה בומרנג. לאחר שפורסם ב־עיתונים כי קורפו האשים שלושה שרים בשחיתות, מבלי לנקוב בשמותיהם, האשימו מאמרי־המערכת את קורפו בפחדנות.

טענו מעריב והארץ נגד קורפו: אי־אפשר לפרסם האשמות כבדות נגד שרים, מבלי לנקוב בשמותיהם.

שלושה שרים. לחברי־הכנסת ולבאי־הבית היה ברור לחלוטין במי הטיל קורפו את האשמותיו. היו אלה שר־השיכון אברהם עופר (מערך/העבודה), שר־הבריאות וויקטור שם־טוב (מערך/מפ"ם) והשר בלי־תיק גידעון האוזנר (ל"ע).

רק שר אחד התגונן מפני האשמותיו של קורפו. היה זה שר־הבריאות ויקטור שם־טוב. שני השרים האחרים ניצלו את העובדה שקורפו לא קרא בשמם, עברו עליהן לסדר־היום. בזה עזרו גם לקורפו — כי ברור ההאשמות היה מגלה שמדובר ב־עניינים ישנים־נושנים, שאבד עליהם ה־כלח.

זה שנים רבות ידוע בצמרת מפא"י, כי מבקר־המדינה חקר בפרשת אברהם עופר, שאירעה בשנת 1963, שעה שעופר היה סמנכ"ל מישרד־החקלאות ומנהל מוצת הלול. מפה־לאוזן עברו אז הרינונים, כי שר־החקלאות דאז, משה דיין, הסעיל את קשריו והשתיק את מישרד מבקר־המדינה.

מאז השתנו היחסים בין עופר לדיין, ו־השניים הפכו יריבים חריפים. בכל פעם שעופר היה תוקף את דיין, היה מי שהזכיר לדיין: „יש לך חומר נגד עופר, מדוע לא תפרסם אותו?"

אולם דיין סירב. אולי פחד שיאשימו או־תו בכך שחיפה בזמנו על מימצאי הביקו־רת.

עכשיו הגיע לידי קורפו תיק מלא מיסמ־כים סודיים, ובו התכתבות בין מישרד מבקר־המדינה לבין עופר, מלפני 13 שנים. תירשומות פנימיות של מבקר־המדינה ו־סיכום חקירת עופר. אפשר רק לנחש כיצד.

הטענות נגד עופר. אחד ממיסמכים אלה ממצה את מרבית ההאשמות נגד עו־פר. זוהי תירשומת פנימית של מישרד מבקר־המדינה, החתומה על־ידי אחד מ־עובדיו הבכירים של המישרד, שלמה עינ־בר. כותרת התירשומת: „שיחת מר עינבר וגב' סימונס (ממישרד מבקר־המדינה) עם מר א. עופר, מנהל מוצת הלול."

השיחה התקיימה במישרדי מוצת הלול ב־1.8.1963. עופר נדרש להסביר בה עניי־נים של כספים וחשבונות במוצה, וכן „מיספר עניינים אישיים."

הטענות שהועלו נגד עופר באותה שי־חה על־ידי אנשי מישרד מבקר המדינה: שקיבל תשלומים כפולים עבור הוצאות מכוניתו; שקיבל פיצויים שלא הגיעו לו כאשר עזב את מוצת הלול ועבר למישרד־החקלאות, וכאשר חזר למוצת הלול מ־מישרד החקלאות; שקיבל תשלום בלתי־מוצדק של 900 לירות, שנעשה בשבילו על־ידי המוצה לקרן ביטוח פועלים; שקיבל הלוואה מאירגון מגדלי העופות, אשר תלוי היה בקשרי עבודה עם עופר, ולכן נתן לו את ההלוואה הפרטית; שרכש תמונות־אומנות וכן אנציקלופדיה בריטני־קה מכספי המוצה.

בין סיכומי תירשומת זו קובעים אנשי מישרד מבקר־המדינה: „מר עופר לא סתר אף אחת מהנקודות. יתירה מכך — טיעוניו היו בלתי־משכנעים ביותר."

הטענות נגד האוזנר. קורפו טען נגד האוזנר, כי בעת שהיה בעל מישרד עורכי־דין (מישרד שאותו העביר האוזנר באופן רישמי לחתנו, כאשר מונה לכהונת שר), סידר לו חבר־מיפלגתו, השר משה קול, לקוחות רציניים ביותר, ביניהם את החברה לישראל. עבור טיפול בהם שילש האוזנר לכיסו מאות אלפי לירות.

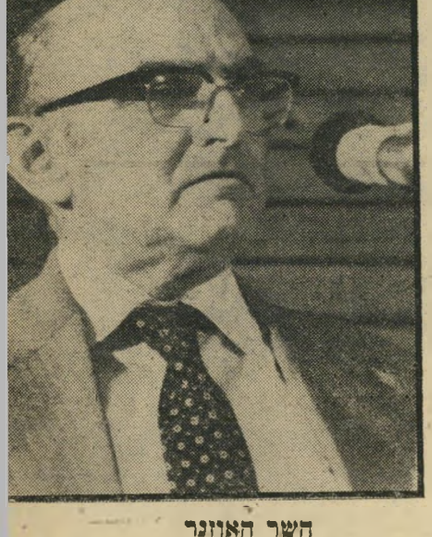
גם בכך לא היה חידוש. לפני שנים פירט אורי אבנרי את העובדות מעל דוכן הכנסת.

חבר הנהלת הל"ע, עורך־הדין אורי הר־פרט, מסתמך עתה על דברי קורפו והגיש שאילתות מביכות ביותר לשני השרים שלו בנושא זה ובנושאים אחרים, בפורום מיפלגתי. הופרט, נציג ל"ע בעיריית ירוש־לים, הוא אופוזיציונר קיצוני.

הטענות נגד שם־טוב. השר היחידי שהגיב על חלק מטענות קורפו היה ויקטור שם־טוב.

קורפו מאשים את שם־טוב בשתי סר־שות. האחת: ששם־טוב קיבל הלוואה בת 30 אלף לירות מבנק ירושלמי בריבית ה־שנתית הסימלית של אחוז אחד. על האשמה זו לא הגיב עדיין שם־טוב.

(המשך בעמוד 24)

השר האוזנר
— סערה חדשה

כוכב בינלאומי, שאפט
משקה בינלאומי, בירה מכבי

שאפט (ריצארד ראונדטרי) בעת הסרטת "יהלומים"
של מנחם גולן.

מאז הימים השחורים ביותר של פינחס ספיר

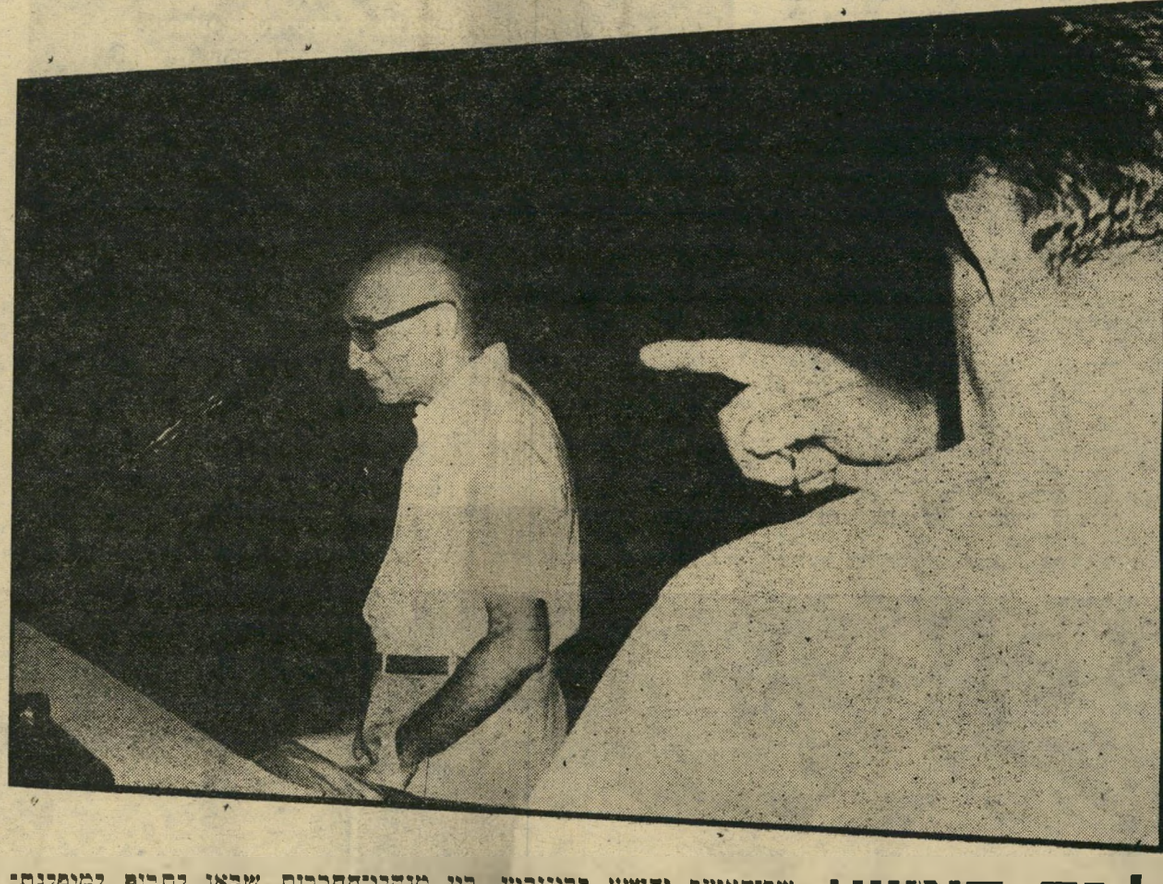
לא קרה דבר כזה בארץ: שר האוצר מנצל את מעמדו הממלכתי לשם גביית תרומות

ממנהלי חברות התלויות בחסדי משרדו

מה עסוק שר־האוצר יהושע רבינובץ בימים אלה? האם בייעוץ לראש־הממשלה כיצד לקבל מאמריקה יותר כסף וסיוע כלכלי, לחיזוק הכלכלה הרופסת של ישראל? או אולי הוא מקדיש את זמנו הפנוי להתייעצויות, על הדרכים לחיסול חסרי־אונים ויכולת פעולה, מול גזירות הרפורמה; יכולים עשרות משקיעים לצפות לשווא כי שר־האוצר יחתום על האישורים הדרושים. יכול ראש־הממשלה, יצחק רבין, לחשוב כי שר־האוצר שלו עושה הכל להגברת העוצמה הכלכלית של המדינה, כדוגמת המיבצע שערך קודמו פינחס ספיר, הגירעון הכספי של המדינה, המתקרב ל־4 מיליארד דולר ואין רואה כיצד ייכוסה?

או שמא לבחינה נוספת של גזירות הרפורמה במיסוי, שכל יום חולף מגלה כי העיוותים שתביא ישימו בכיס את עיוותי העבר שהיא באה לחסל? או, שמא הוא מקדיש יום בשבוע להגברת הגבייה מעשרות אלפי העצמאיים והחברות שאינם משלמים מס־אמת, אלה שגם ועדת בן־שחר קבעה כי הכנסתם השנתית היא למעלה מ־6 מיליארד לירות, כולה שחורה ואין משלמים על הכנסה זו מס כחוק?

אולי החליט השר, כי לאור פשיטת־הרגל המוחלטת של מנגנון הכנסות המדינה הוא, אישית, ייפגש עם ראשי חברות וקונצרנים, יגבה מהם מיסי־אמת למדינה, כדוגמת המיבצע שערך קודמו פינחס ספיר, שהתרים מאות אנשים להקמת מוסדות ממלכתיים?

יום החמישי הקבוע

לא אמה שסברו, לתומם, כי שר־האוצר עוסק במה שצריך לעסוק שר־האוצר, טועה טעות מרה. יכולה המדינה לשעוט לקראת פשיטת־רגל כלכלית; יכולים מיליון עובדים ומעסיקים בה לתהות, כל מומחה יאשר כי בעת־ובעונה־אחת יכול השר להוציא ממעליימ־המס למיניהם שני מיליארד לירות למדינה, במקום שני מיליון לירות למחוז מפא"י בתל־אביב. לכל אחד יש העדיפות שלו. שר־האוצר של ישראל החליט, כי ביצור שלטונו במיפלגה בתל־אביב עדיף על ביצור המדינה.

אחת לשבוע, מדי יום חמישי, בשעות אחר־הצהריים והערב, מגיע יהושע רבינובץ לבית מחוז מפא"י בתל־אביב. שם הוא יושב יחד עם דב בן־מאיר, מזכיר המחוז, ועם חברי־נאמניו האישיים הבודדים כזאב ויינר, ד"ר אבי רייך ונחום רז (אגב, השבוע לא היסס רבינובץ לחסל את ויינר, לבשר לו כי עליו לפנות את מקומו לרייך). שר־האוצר עובר על הרשימות שהכינו נאמניו.

רשימות אלו מבוססות על רשימות הגוף הקרוי „אזרחים תומכי רבינובץ" (את"ר), שהוקם במטרה לתמוך בבחירתו כראש־עיריית תל־אביב. למרות שרוב הבוחרים העדיפו עליו את שלמה („צ'יצ'") להט, משתמש עתה רבינובץ ברשימות את"ר כדי לגבות כסף למימון פעילות מחוז תל־אביב.

שר־האוצר עובר על הרשימות אישית, מאשר את מי שיוזמן לפגישה עימו ביום החמישי הבא. כך, למשל, החליט למחוק את שמו של צבי רכטר, שאין לו כרגע מקום־עבודה שיאפשר לו להעלות תרומה כנדרש (רכטר יצא לחופשה מניהול סולל בונה עד לגמר החקירה המישטרתית נגדו).

הוא מחק גם את שמו של דוד גולן, מנכ"ל הבנק הבינלאומי הראשון, לאחר שגולן הודיע כי אינו חבר־מיפלגה. גם שמו של אהרון דברת, מנכ"ל קונצרן כלל נמחק, כיוון שהוא גר בירושלים. השמות שאישר רבינובץ נמסרו למזכירה, ששלחה לכל אחד מהם מכתב כימעט־אישי, בו נכתב כי הוא מוזמן לפגישה עם שר־האוצר (כך בדיוק!) יהושע רבינובץ, ביום חמישי בשעה תשע בערב.

סיבוב שני של מוזמנים נקבע לתשע ושלושים בערב. לאחר מישלוח המיכתב מטלפנים נאמניו של רבינובץ לכל מכותב, מוודאים כי יתרום לפחות 500 לירות, ורצוי סכום המתקרב ל־2500 לירות.

רשימת התורמים־בכוח

חר העביר שר־האוצר את הזמן הנותר עד לפגישה עם התורמים הראשונים, בשיחות עם המקדימים. הגיע גם נאמנו־לשעבר של פינחס ספיר, ח"כ יוסי שריד, שהסביר לרבינובץ את ההבדל בינו לבין ספיר. אמר ח"כ שריד: „אם פינחס ספיר ייכנס לכלא, יהיו מאה אנשים שיהיו מוכנים להיכנס יחד איתו. אם אתה, יהושע, תיכנס לכלא, לא יהיה אף אחד שיהיה מוכן להיכנס אתך. אבל

זה האיש! שר־האוצר יהושע רבינובין, בין מנהיגי־החברות שבאו יתרום למיפלגת־העבודה. מכסו של השר מופנה אל ערימת הצ'קים הנערמת על השולחן. הסכום הנמוך ביותר שנתרם היה 500 לירות לאיש, והגבוה ביותר שנתרם למיפלגה — 2500 לירות.

מפלגת העבודה הישראלית
מחוז
תל־אביב

כמה מיליונים?

רבינוביץ יוצא ממיבצר מחוז מיפלגת־העבודה בתל־אביב, בגמר מיבצע־ההתרמה. ההכנסות באו־תו ערב: חצי־מיליון לירות. המטרה הסופית של מיבצע־הסחיטה: להגיע ל־2 מיליון ל״י.

עודד מסר, המפקח על הבנקים, שהחרה־החזיק אחרי נגידו משה זנבר, ותרם אף הוא 500 לירות.

כל אלה ישבו באותו יום חמישי, אחד מני־רבים, בחדרו של מזכיר מחוז תל־אביב, דב בן־מאיר, הגאה על ששר־האוצר בכ־בודר־ובעצמו נחלץ לאסוף למענו כסף. שר־האוצר, ללא בושה, ישב וצפה בבאים, ראה כיצד פונה בן־מאיר אליהם בגלוי, לעיניו של שר־האוצר, ושואל כמה יתרום כל אחד.

מול עינו הצופה של שר־האוצר רבי־נוביץ לא העז אף מנהל־חברה להתחמק. הכל תרמו בעין יפה.

האם אחרי־כן יחייבו את חשבון החברה בתרומה? אין כל ידיעה על כך. דבר אחד ברור: עורך־הדין משה פורת ניצל את הפגישה עם שר־האוצר, ומייד אחרי ביצוע התרומה לקחו למירפסת, ושם סיכם עניין של לקוח שאת תיקו הביא עימו.

כל המוזמנים תלויים ברצונו הטוב של שר־האוצר. יוסי הורביץ אינו יכול להעיז לא לתרום, פן יקצץ שר־האוצר בתקציבי דן. כך גם עורך־הדין פירון, שעל ייצוג חברה שהוא מקבל משר־האוצר, הוא גובה 100 אלף לירות לפחות.

כי הבשר שקנתה לשבת נפל לסיר־הלילה המלא שתן, ושאלה אם הבשר כשר או טרף. הרבי ראה את עונייה הרב, והשיב כי הבשר אולי כשר, אבל הריח... כך גם במיקרה של שר־האוצר, המזמין אליו מנהלי־חברות התלויים בו, לתרום כספים למחוז מפא״י בתל־אביב. זה חוקי. זה כשר. אבל זה מסריח עד לשמיים.

להתרים למען המיפלגה

אין זה **הדבר** היחידי שעושה רבי־נוביץ כדי להשתלט על מחוז תל־אביב של מיפלגתו. בימים אלה מקבלים כל ראשי המיפעלים של מיפלגת־העבודה טפסים, ומוטלת עליהם החובה להתרים את עובדיהם למען המיפלגה. כל מיפעל מקבל מיכסת־תרומות, מתחייב בשם מנהלו להתרים את עובדיו בכסף או בימי־עבודה, בצורת ויתור על חופשה שנתית.

כאשר מנהל המיפעל משגיח מי תורם ומי לא, האם יש ספק כי הדבר מצחין? אין ספק, כי זה נעשה בצורה חוקית. אבל זה מסריח. היהיו עובדים רבים שיעזו

יגאל לביב וצלמת „העולם הזה" חדרו למיבצר המיפלגה וחשפו את השערוריה

(המשך מעמוד 19)

ההבדל שאתה לא תיכנס לעולם לכלא.״

אחר־כך הגיע צבי דינשטיין, המביע ל־פני רבינוביץ את התמרמרותו על עיתון דבר, שפירסם באותו יום ידיעה על נגיד בנק ישראל, שתרם 500 לירות למיבצע־התרומות של רבינוביץ. דינשטיין הת־מרמר מדוע דווקא דבר, העיתון „שלנו", צריך היה לגלות את המיבצע.

בעשרה לתשע התחילו להגיע התורמים. בא יושב־ראש מועצת־המנהלים של צים, הרמטכ״ל־לשעבר דויד אלעזר. הוא התנצל כי איחר מפני שראה כי גוררים מכוניות מן המקום שבו רצה לחנות; חיים בן־דויד, חבר ההנהלה המרכזית של בנק דיסקונט (שבוע אחריו הוזמן גרשון לב, מראשי בנק לאומי); אשר גיבש מנהל רשת הצרכניות של ההסתדרות; ישראל זיו, יושב ראש מרכז הקואופרציה; יצחק וונטש, מנהל אמקור; יהודה ברקאי, מנהל הארגז; יצחק אלמוג, מנהל דלתא; משה שביט, מנהל אגרקסקו; אברהם פיין, מנהל הבנק למלאכה; מיכאל פירון, מב־כירי עורכי־הדין בארץ.

שבוע אחריו הוזמן משה פורת, עורך־הדין הנאמן של מערכת הביטחון, ונציג המוציאים־לאור של השבועון ז״ל רימון, שאותו הקים שירות־הביטחון בשעתו כדי לחסל את העולם הזה. מגיעים גם עורכי־הדין ארי אנקוריון וגידעון מרגלית. לידם, מנהל מכון־הייצוא גדעון נאור. לידו, מנכ״ל קואופרטיב דן יוסי הורביץ, ואחריו מנהל אגד לשעבר צבי וייל.

ביניהם נדחק הארכיטקט רפי רייפר, ולידו שותפו של הפרופסור חיים בן־שחר („חב״ש") בחברות־ייעוץ, צבי כסה, בנו

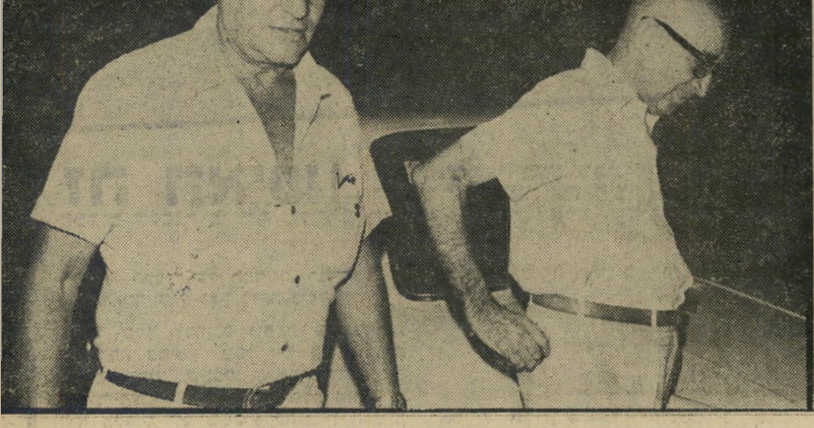
המיסמך המרשיע

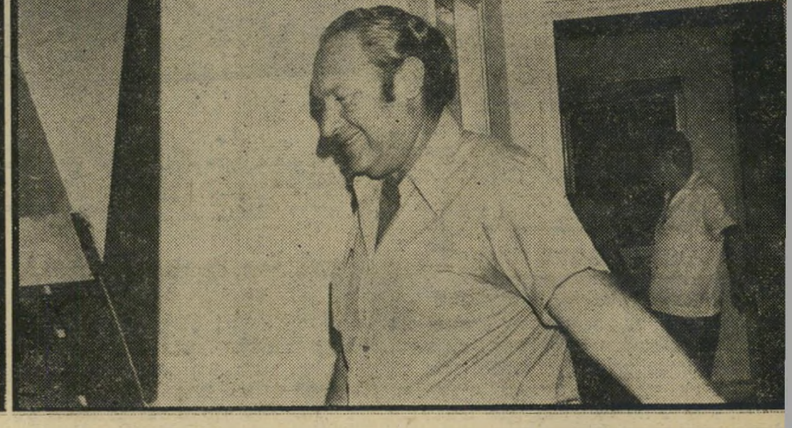
זהו חוזר שעליו חותם כל מנהל מיפעל הס־תדרותי המאלץ את עובדיו לתרום כסף למיבצע הסחיטה של רבינוביץ ומזכיר המחוז דב בן־מאיר. החוזר מדבר בעד עצמו.

של יונה כסה מראשי מפא״י. לא נפקד גם מקומו של אהוד שילה, סגן מזכיר חברת העובדים, ולידו דובר התעשייה האווירית אלקנה גלי (היחידי מאנשי רפ״י לשעבר, שהופיע).

את אחדות העבודה ייצג בין התורמים

אין כל ספק, כי מבחינת החוק ר׳שאי שר האוצר יהושע רבינוביץ, לבקש תרומות למיפלגה מכל חבר מיפלגה, כל עוד התורם הוא אזרח ולא תאגיד. זה חוקי בהחלט אבל זה מזכיר את הסיפור על האשה שבאה בוכייה אל הרבי וסיפרה

קואופרטיב „דן"

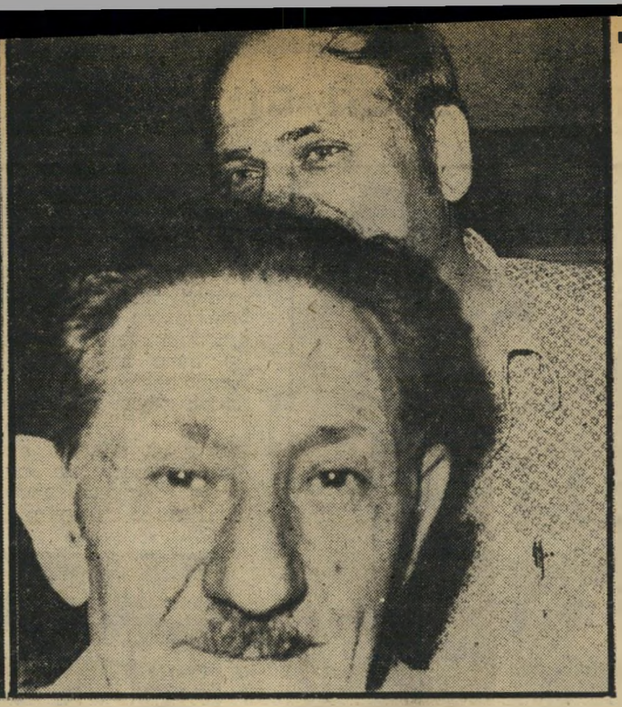
יושב־ראש המזכירות של קואופרטיב דן, יוסי הור־ביץ, מחייך חיוך מאולץ לאחר שנתן את התרומה. מאחוריו, משמאל, נראה יושב־ראש מרכז **מישען** זאב ויינר, מראשי הגוש התל־אביבי.

קואופרטיב „אגד"

נציג קואופרטיב **אגד**, צבי וייזל, לאחר ש־נתן לרבינוביץ את הצ׳ק המבוקש. לידו שר־האוצר וידו על כיסו, כמבקש לשמור על כספו מפני הקואופרטיב, התלוי בחסדיו.

זה חוקי - אך זה מסריח!

הקואופרציה ישראל זיו, יושב ראש מרכז־הקואופרציה, קודם היה שליט אגד.

מכון הייצוא גדעון נאור, מנהל מכון־הייצוא וקודם ראש־עיריית קריית־גת.

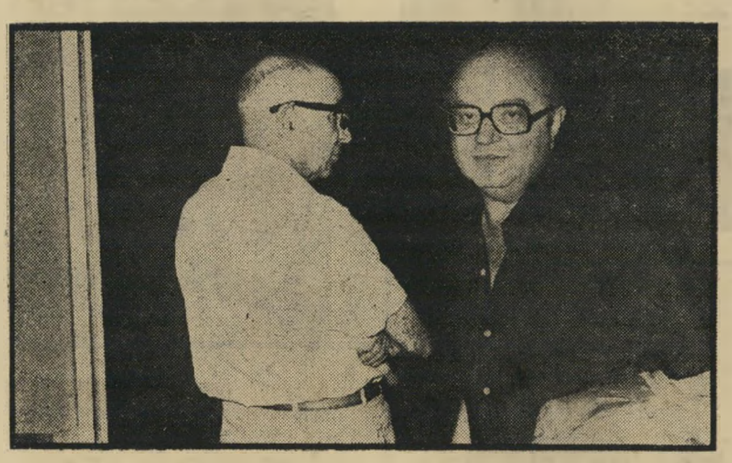
אגרקסקו משה שביט, מנהל חברת־הייצוא הגדולה בישראל של מוצרים חקלאיים.

„אמקור"

יצחק ונטש, מנהל **אמקור** מטעם חברת־העובדים, הגיע גם הוא כדי לתת תרומה. מאחוריו נראה נחום רז, מנכ"ל חברת **„עתידים"** וממקורביו של שר־האוצר רבינוביץ.

הבוס

זהו מזכיר מחוז תל־אביב של מיפלגת־העבודה, דב בן־מאיר. בן־מאיר החליט למ־נוע משבר במחוז על־ידי מיבצע־התחרמות שיזם עם השר.

עורך הדין

משה פורת, מגדולי עורכי־הדין במדינה, בא לתת תרומה ודרך־אגב שוחח עם השר כשהוא מחזיק בתיק־לקוחות בידו. פורת ידוע כנאמן של שירותי־הביטחון הישראליים, ושל שורה ארוכה של משקיעי־חוץ.

לגה. מי שרוצה לשלוט במיפלגה צריך לשלוט גם במקורות־הכספים שלה. רבינוביץ, יחד עם יצחק רבין, משה ברעם ושימעון פרס, ניסו להשתחרר מן המחנק הכספי על־ידי המילווה הממשלתי למיפ־לגות. באמצעות מילווה זה קיוו לגייס ל־מיפלגת־העבודה 28 מיליון לירות. להזרים לה כספים באמצעות בנק ישראל ונגידו משה זנבר, שהיה ידידו של שר־האוצר. זנבר כבר הוכיח עצמו בעבר, עת הזרים כספים למיפלגות לבחירות להסתדרות, ספג ביקורת חריפה על כך ממבקר־המדינה.

רבינוביץ נלחם על השילטון

אם התוכנית הזו הוכשלה, על־ידי צו־המניעה שהוציא בית־הדין־הגבוה־לצדק, לבקשת עורך־הדין יהודה רסלר. רסלר טען, כי למיפלגות יש רכוש רב משלהן, ועליהן למכרו קודם שתקב־לנה כספים מן המדינה. לאחר שהוצא צו־המניעה, נמנעו המיפלגות עד כה מלנסות לבטלו, ונראה כי השלימו עם ביטול ה־תוכנית לקבלת כספים מן המדינה.

נוצר מצב של שיתוק מוחלט של המיפ־לגה, מחמת המחסור בכסף. הטלפונים נות־קו. סניפים נסגרו, ולקבוצת רבין־רבינוביץ נדמה היה כאילו בא היום שבו יהא עליהם לזחול על ארבע לפני קבוצת ספיר, ולבקש הסדר שישביע את רצונם.

בניסיון נואש למנוע מצב זה, ולסלק מ־סניף תל־אביב את הקבוצה ששלטה בו כל השנים, הגה רבינוביץ, יחד עם בן־מאיר, את תוכנית המגבית שנועדה לשחרר את הסניף מתלות בגוש.

בן־מאיר רוגז על ספיר, על שלא הכניסו לכנסת, ולכן החליט ללכת עם רבינוביץ. וכך החליט רבינוביץ אישית, לנצל את השפעתו כשר־האוצר של מדינת ישראל, כדי לגייס 2 מיליון לירות למיפלגתו, ול־הבטיח לו שליטה בסניף הגדול במיפלגה.

כל זאת, כהכנה לקראת ועידת־המיפלגה הצפויה.

תוך כדי כך הפעיל רבינוביץ עוד תכ־סיס אופייני לו: בן מאיר מרד פתאום ברבינוביץ, והודיע כי הוא מתנגד לשריין רבע ממקומות המחוז בוועידה הבאה לנ־ציגים מוסכמים. היה זה רמז ברור של רבינוביץ לרס"י ואחדות־העבודה, ולכל מי שרוצה מקום משוריין, כי גורלו תלוי בר־בינוביץ, אם ירצה להכניע את ה„מתמרד" בן־מאיר. היה זה מרד מוזמן ומתוכנן, ש־נועד לבסס את שילטונו של רבינוביץ במחוז תל־אביב.

אם יצליח רבינוביץ במגבית, וישתחרר מן התלות הכספית בגוש התל־אביבי, הוא עשוי לשלוט במחוז תל־אביב. במקביל ערשים אנשיו צעדים להגביר את ההשפעה גם במחוזות נוספים.

כך, למשל, מתקיימות פגישות סדירות בין ראשי מחוז תל־אביב של רבינוביץ, לבין ראשי מחוז מפא"י באיחוד הקבוצות־והקיבוצים. הפגישות נערכות בחדרו של בן־מאיר, שהוא שליחו של רבינוביץ ב־מיפלגה.

המגבית של שר־האוצר תעמיד, אולי, את מחוז תל־אביב על רגליו מבחינה כס־פית. אולם המערכה המישפטית שבה החל עורך־הדין יהודה רסלר, מאפשרת לחשוף יותר את נסתרות הרכוש המיפלגתי העצום.

(כתבה ראשונה במידרה)

המפקח על הבנקים

עודד מסר, המפקח־על־הבנקים, החליף את מאיר חת, שהוכרח לפרוש כדי לחפות על שגיאות הנגיד זנבר. מסר הגיע לתרום, שבוע אחרי שזנבר תרם 500 לירות.

ישראלים וצרפתים חגגו את יום המהפכה הצרפתית בכפר הנו

הערומים

שעה שברחובות פריס צעדה תערוכת טילים בליסטיים, לציון יום שיחרור ה־בסטיליה, התמקדו חגיגות ה־14 ביולי ב־כפר־הנופש הצרפתי באילת, בתצוגת פצ־צות מסוג שונה לחלוטין — אולי לא בליסטיות, אבל בהחלט מהממות.

וכאשר דואגים פרנסי הכפר להוסיף לתערוכת הפצצות גם כמות מזון מדהימה באיכותה ובכמותה, שפע של אמצעי־נו־חות, אווירה ומישחקי־חברה עליזים — הופך מועדון הים־התיכון האילתי החדש, אשר נפתח רק בחודש ספטמבר השנה, מקום שאין לעמוד בפניו.

אולם, למרבית הישראלים אין ברירה אלא לעמוד בפניו. שכן, המועדון הוא ב־בחינת מחוץ־לתחום ללא־צרפתים חסרי־קשרים, הוא סגור ומסוגר כמחנה צבאי

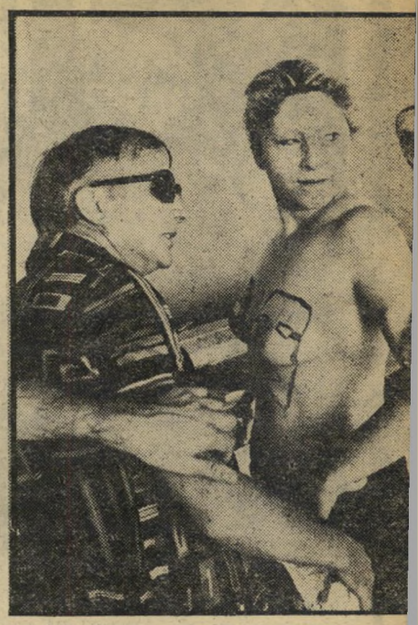
לעולם לא! נופש צרפתי, איש הקבוצה שהתארחה בכפר־הנופש, צבע את גופו בנדיבות, ועל חזית בגד־הים שלו תלה שלט עם אותיות גדולות: „לעולם לא!"

לכל דבר, והכניסה אליו ואל תענוגותיו מותרת לחברים בלבד.

ב־14 ביולי עלתה השימחה בין גדרו־תיו על כל המצופה. פיליפ לאבאט, ראש הכפר, לא חסך במאמצים לספק את כל מישאלותיהם של בני הקבוצה הצרפתית המאורגנת שבאה לבלות את חופשתה ב־ישראל, ואת אלה של האורחים הישראליים המעטים, שהוזמנו לראות איך חוגגים ה־צרפתים — ולקנא כהוגן.

בשעה 11 בבוקר הכריז פיליפ לצלילי המרסילייזה, על פתיחת ההילולה. הצופים התלבשו על כוסיות שמפניה וכורסאות־קש, ותפסו שלווה והתבוננות. האחרים החלו נוטלים חלק פעיל במישחקים בתח־רויות ובהשתוללות.

בעיקבות התחרויות המשעשעות בא תור הקוקטייל הרשמי. על שולחנות שצפו ב־מים נערמו קליסות־אשכוליות מלאות יין־עדנים, וכל המשתוקק ללגום נאלץ לקסוץ למים ולשלות לו קליסה. על מיזנון באורך 25 מטרים נערם שפע של מזון מוצק מסוגים שונים ומשונים, למי שרעבונו הציק לו. וגולת־הכותרת היתה במובן, תחרות הצביעה, שבה זכתה במקום הראשון הצרפתייה התמירה הלן, שהיתה הראשונה שהשילו מעליה את חזייתה ונתנה בכך את האות לבייש־גיור שחבורה, ביניהן קלודין בת ה־30 פלוס, שבעלה אדו־ארד קישקש על גופה כמיטב דימיונו הפרוע. גם הילדים שנכחו במקום השתתפו באורח פעיל, והילדות עשו מייד כדוגמת אחיותיהן הבוגרות. החזה הנשי, על מיכלול צורותיו וגדליו, חגג את חג־החירות.

עידוד שאבה קלודין מבעלה, אף שבתחילה לא הסכימה לה־סיר את חזייתה בשום אופן. הבעל צבע.

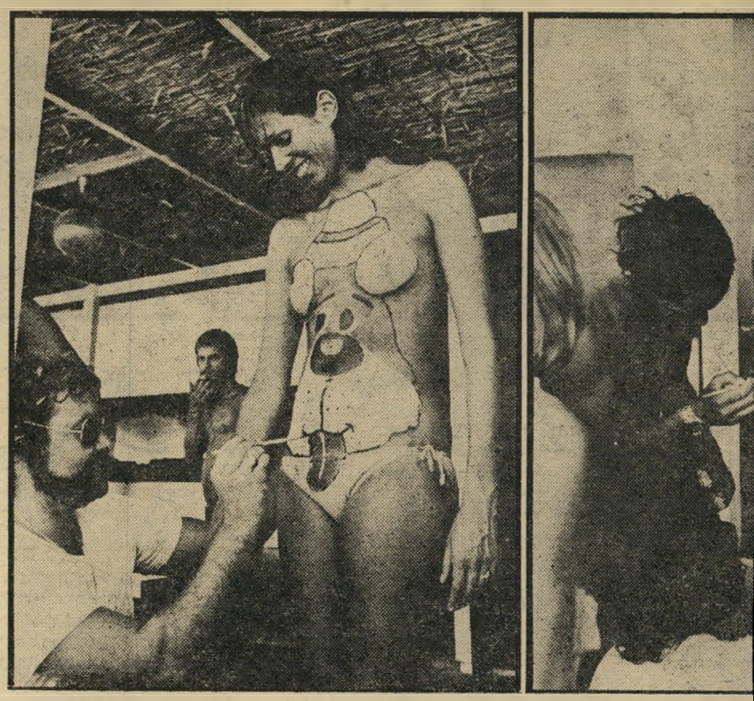

המוצר המוגמר קלודין בשלבי צביעה אחרונים לקראת התחרות הטופית.

ש באילת לצלילי המרסילייזה

והצבועים

שר היה להשתעשע בתחרויות קליעה־למטרה, ואפילו בתחרות של הטלת עוגות־קרם — עד לשעה תשע־ושלושים, מועד ארוחת־הערב המשוערת.

אחרי הארוחה פרשו מכל לריקודים, על־גבי מידשאה מלאכותית גדולה שהוקמה על שפת הבריכה, ואשר עליה ניצח תקלי־טן כושי מקורזל־שיער, ובעל מישקפי ג'ון לנון. התקליטייה העשירה שברשות המוע־דון לא היתה מביישת אף תחנת־שידור המכבדת את עצמה בארץ.

בדיוק בחצות ניתן האות, ואז חוזקו עשרות זיקוקי די־נור בציבעי אדום, כחול

בשמונה וחצי בערב החלו מגיעים לכפר כל הפונקציונרים של אילת, החל בראש־העיר גדי כץ, דרך אישים חשובים אחרים וכלה ברפי נלסון, שהוא ידיד־הכפר. ה־ישראלים לא יכלו אלא ללטוש עיניים משתאות, ולהיאנח: „אח, הם יודעים ל־חיות, הצרפתים האלה.“ וניתנה להם דוגמה טובה לכך. בדוכנים מיוחדים, עם מלצרים בתילבושות לאומיות, ניתן היה לקבל מקוקטייל רוסי ועד לקוקטייל אילת. אפ־

14 ביולי

הוא יום נפילת הבסטיליה, נחוג השנה לראשונה באילת, במועדון הים־התיכון שנפתח בעיר, והפך האירוע המרכזי בעיר באותו שבוע. גולת־הכותרת של החג: תחרות־צביעה, בה הופיע זוג זה כסמל חי למהפכה. בתמונות מימין: הלן הצרפתייה, האמיצה הראשונה שהתפשטה מחזייתה והלהיסה את האווירה. צבע את גופה רופא המועדון, ז'אן. זכתה במקום הראשון בתחרות, ב־12 בקבוקי שמפניה צרפתית ונשיקות מכל הגברים הנוכחים. גם הם „הרוויחו“ מזכייתה.

ולבן, ציבעי הדגל הצרפתי. 68 זיקוקין — לציון 68 מועדוני הים־התיכון שהוקמו עד־כה ברחבי העולם. את תצוגת הזיקוקין סיי־מה מיזרקה זוהרת בצורת מגן־דויד.

את הקשר סיכם מנהל הכפר, סילים לאבאט, שאמר: „לדעתי, אילת יכולה להיות אחד ממרכזי־התיירות החשובים ב־יותר בעולם. בכל מקום מחפשים שמש ותום, ואצלכם אפשר למצוא את אלה ב־שפע.“

המועמדים

ביום החג, אחרי ארוחת־הצ־הריים, הכינו זוגות הנופשים את עצמם לקראת תחרות־הצביעה, שהיוותה את שיאו של אותו יום. בתמונות למעלה ומימין: חברי הקבוצה שבאה במייוחד לנופש בכפר האילתי, בתצוגה שקדמה לבחירה.

במדינה

(המשך מעמוד 17)

אולם על ההאשמה כאילו הורה שם־טוב להעניק מתקציב מישרדו תרומה בת 10 אלפים לירות לכינוס הפועל, הגיב שם־טוב במהירות. לדיברי שר־הבריאות, לא היתה זו תרומה, אלא השתתפות בשירותים ה־רפואיים שניתנו בכינוס הפועל לספורט־אים. שם־טוב הוסיף, כי גם למכביה ניתן אותו הסכום, כהשתתפות בשירותים רפו־איים.

קורפו לא התעצל. הוא גילה כי הסעיף התקציבי, שלפיו נתן מישרד־הבריאות ל־הפועל את הסכום הזה, אינו תקציב לשירו־תים רפואיים. הוא טען גם שהמכביה לא קיבלה מעולם כסף ממישרד־הבריאות כ־השתתפות בשירותים רפואיים, או מכל סיבה אחרת.

הכנסת עצמה לא התרגשה מכל העניין. הטענות נגד עופר היו ישנות מדי, ומאז הוטחו כבר האשמות הרבה יותר חמורות, נגד אישים אחרים. ההאשמות נגד האוזר ידועות, והושמעו כבר קודם־לכן מעל דוכן הכנסת, וההאשמות נגד שם־טוב ניראו כהתפסות לדברים שיגרתיים.

העובדה שקורפו לא פירט את הכתו־בות להאשמותיו, העניקה להן מיסתור־יות — אך לא חשיבות.

היסטוריה

רקוויאם למורד

סרט שיוקרן בטלוויזיה ביום חמישי זה, ישמש ריהבילימציה לאלכסנדר פן

„הו, ארץ הייעוד וארץ הגזירה / גם בכפירה אני אחד מבני־בניה!" שר אלכ־סנדר פן.

הגזירה היתה אכזרית. מאז שעבר לשו־רות המיפלגה הקומוניסטית, הוחרם ה־

משורר פן בנעוריו

„אל בתוליה גם פלדה נשברת..."

משורר יפה־התואר כליל. שרידיו של חרם זה ניכרים גם בימים אלה: כאשר דובר על השיר אדמתי, אדמתי בתוכנית שרתי לך ארצי בטלוויזיה, לא הוזכר כי מחברו הוא אלכסנדר פן.

השבוע יישבר חרם זה רישמית וסו־פית. ביום חמישי זה תקרין הטלוויזיה, בשעה 9 בערב, סרט על פן.

אם שוודית. גיבור הסרט הוא הגבר שנולד ב־1906 על גדות הים הצפוני, לאב יהודי־רוסי ולאם שוודית. אחרי נדידות על פני רוסיה המהפכנית, הגיע ארצה ב־1927. איש לא האמין לסיפור נדודיו, כי היה ידוע כבדאי וגוזמאי.

רק מעטים יודעים כי פן, אחד מאבות אסכולת ה„הו־הו" בשירה העברית, היה גם ממייסדי הקיבוץ־סטודנטי הראשונה בארץ, מולדת, וכיכב בסרט שצולם על־ידי צוות זר בארץ בשנת 1932. הסרט, שבו הושקע הסכום האגדתי של 15 אלף לירות ארצ־ישראליות (כ־5 מיליון לירות, במושגים של היום) נסתיים בלא־כלום. פן האימפולסיבי החליט באמצע הצילום כי הבמאי גרוע, התסריט דל והעסק אינו נראה לו. ההש־קעה אבדה.

למרבה הצער אבדו גם הנגטיבים של הסרט, שנשלחו לאלכסנדריה לפיתוח. אי־לם בחקירה יסודית נמצאו צילומי־מיבחן של הסרט, שהיו מונחים בקופסה ישנה ושכוחה. החומר, שלא פותח מעולם, הודפס עתה ונראה כחדש. תל־אביב מופיעה בו כפי שלא נראתה בשום סרט תיעודי אחר, ופן מופיע בו בכל הדרו. הוא היה אז בן 26.

הקטעים יופיעו בסרט־הטלוויזיה. בפס־קול הסרט משובצות הקלטות נדירות של פן, השר והמדקלם משיריו.

מלך הבוהימה. הצגת סירטו של אילן טיאגו בטלוויזיה תשמש גיגוד חותך לש־נותיו האחרונות של פן, כשהיה פן רתוק למיטה, עני ובודד, לאחר שלקה במחלת־בירגר.

אחרי קטיעת שתי רגליו שכב בבית־החולים איכילוב — בפרוזדור.

„שמיים רחמו עלי! / מאיזה בקבוק זה בא אלי?" שאל באחד משיריו האח־רונים המשורר המורד. שהיה אלילי־הנשים של תל־אביב הקטנה, אהובה של חנה רובינא (ואבי אילנה), מתאגרף ומלך ה־בוהימה.

הסרט ישמש ריהביליטציה למשורר ה־חשוב, ששיריו אינם נלמדים בבתי־הספר, ושספריו אינם מצויים בחנויות. יהיה זה סיום לרומן שניהל עם „מולדת קשוחה וסרבנית", ש„אל בתוליה גם פלדה נש־ברת".

ההסתדרות

מרד במועצת הפועלות

הצעירות הקימו לעצמן מיטבח פרטי — והשיגו ניצחון ימעון האשה העובדת

מרד יכול לקרות בכל מקום. הוא יכול לקרות בבית־הסוהר, בצבא, על ספינות בים ואפילו במיפלגות פוליטיות. אולם ה־מקום האחרון שבו אפשר היה לחשוב כי מרד יכול לפרוץ בו, הוא מועצת־הפועלות.

הסתדרות הפועלות, כפי שנקראת המוע־צה, מצטיירת בעיני הציבור כמוסד שבו מכהנות נשים קשישות, נצר לדור המייס־דים, אשר הלכו בשמלות עד מתחת לברך גם כאשר המיני היה באופנה, שערן אסוף מאחרי לולאה עטופה בסריגה, משקפיים עבים לעיניהן, והן נואמות נאומים חוצבי־להבות, בדרך־כלל במיבטא רוסי טהור, ו־קוראות אחת לרעותה: חברה.

כסמל לדור הזה שימשה בבה אידלסון, אחת ממנהיגות היישוב בארץ, ממציאת מועצת־הפועלות, ומי שעמדה בראש מו־סד זה עד לפני חודשים מיספר.

עסקנית זוי

עסקנית וידצקי

זכויות דיור לרווקות!

אולם נראה כי עם התפטרותה של בבה, הממשיכה לבוא עדיין מדי יום ביומו ל־מישרדי המועצה, השוכנים בקומה הרא־שונה של בית הועד־הפועל בתל־אביב, חל שינוי מסויים.

מה מגיע לרווקה? אפשר היה לחוש בשינוי זה באוויר, אולם איש לא יכול היה להגדיר אותו. עד שיום אחד עמדו ידידי־תיה של בבה, אותן נשים מבוגרות ונחמ־דות הממשיכות עדיין לשאת בעול, בפני עובדה חדשה: יהודית („ג'ודי") וידצקי, מזכירת דור ההמשך של חוגי הצעירות של המועצה, הרימה את נס־המרד.

ג'ודי, מצעירות רפ"י לשעבר וכיום פעי־לה בעבודה, היא צעירה רווקה גבוהת־קומה, מהמושב בית־חרות. היא הגיעה ל־תל־אביב כשהיא מחליטה: „צריך לשנות משהו, כך זה לא יכול להימשך!"

לפתע קיבלה מזכירת־המועצה החדשה, יורשתה של בבה, תמר אשל, תזכירים ו־מיכתבים מצעירות מועצת־הפועלות, גוף שהיה קיים במשך 40 שנה רק על הנייר. הועלו דרישות שדיברו על שיוויון, על נוער, על צעירים ועל זכויות.

הדרישה הראשונה של ג'ודי היתה: „שיוון זכויות ליחידות". בתזכיר ארוך ו־מפורט דרשה ג'ודי, שהיא עדיין רווקה, זכויות דיור לצעירות בודדות מעל גיל 25, שאינן נשואות, כמו לזוגות הצעירים.

דרישה זו היתה מהפיכה גמורה בדפוסי־המחשבה של עסקניות הפועלים. הן לא הבינו כלל כיצד יכולה בחורה בת 25 להיות לא־נשואה. ואם היא אינה נשואה — כיצד היא יכולה להציג דרישות?

קפיצה ורחוב בזוך. בינתיים הצלי־חה ג'ודי לאסוף סביבה קבוצה של בחורות צעירות, רווקות או גרושות, שכולן דרשו את אותן הזכויות כמו הזוגות הצעירים. לטענתן, קיימים בארץ למעלה מרבע מיל־יון צעירות וצעירים מעל לגיל 25, הנמצ־אים במצב זה, המשלמים את המיסים ה־גבוהים ביותר בארץ, והמופלים לרעה על־ידי החברה. ג'ודי דרשה כי מועצת הפוע־לות תתייצב מאחרי דרישתה זו, וכי תכריח גם את הוועדה־המרכזת להתייצב מאחרי תביעותיה.

מזכירות מועצת־הפועלות דחתה את תביעותיה על־הסף. ג'ודי לא ויתרה, החרי־מה את מישרדי מועצת־הפועלות בוועד־הפועל, שכרה דירת־מישרדים ברחוב בלוך הסמוך, והצליחה לשכנע את עובדות ביט־און מועצת הפועלות, דבר הפועלת, ל־השתתף איתה במרד, לעזוב את הוועד־הפועל ולעבור לרחוב בלוך.

אחת מעוזרותיה של ג'ודי היתה חדווה לוי, צעירה נאה המתגוררת אומנם בדירה שלה, שעליה היא משלמת בכל חודש תש־לום למשכנתא בגובה של למעלה ממחצית משכורתה. אולם תומכת נלהבת במרד. חדווה היא אחת מעובדות דבר הפועלת, ו־היא שגררה את מערכת העיתון לצידה של ג'ודי.

הניצחון שך ג'ודי. בשבועות הראשו־נים המתינו העסקניות הוותיקות לשבירתה של ג'ודי. „אין להן המיטבח של הוועד־הפועל, והן תישברנה מהר," אמרו זו לזו. אולם כשגילו כי המורדות מבשלות בעצמן, במיטבח אשר בדירת־המישרדים שאותה שכרו, את המיצרכים שאותם הביאו מ־הבית, הבינו העסקניות הוותיקות כי הן נכשלו.

בשבוע שעבר התכנסה מזכירות מועצת־הפועלות לישיבה גורלית, בה החליטה ה־מזכירות להיענות לתביעותיה של ג'ודי ולהקים ועדה ציבורית, בהשתתפות אנשי־מיקצוע, אשר תגיש לראש־הממשלה, ל־שר־השיכון ולמזכיר ההסתדרות את המלצו־תיה. המזכירות גם הנחתה את הוועדה כי תמצא דרך „לאפשר ליחידים לקבל מש־כנתאות בתנאים המתחשבים ביכולתם ל־החזיר משכנתאות, ולמצוא דרך לשיפוץ דירות קטנות ובניית דירות בנות שני חד־רים עבור יחידים."

המרד שעליו הכריזה ג'ודי הסתיים ב־ניצחונן המוחלט של הצעירות. אולם ג'ודי אינה ממהרת לחזור למישרדיה בבית ה־וועד־הפועל, ולמיטבח הטוב שבבניין ה־גדול: „יש עוד הרבה נושאים שעליהם כדאי להילחם, וביניהם אנחנו נשארות ב־מיבצר שלנו."

דיפלומטיה

בטלת־השגרירים המתוקה

תפקידם של השגרירים התרוקן מתוכן — והם הפכו קישוט ואנשי־מיסחר

שני דיפלומטים, „מי שהיו" שגרירים באחת ממדינות אפריקה, נזדמנו לשיחה. האחד, ישראלי, התלונן: „אותי הדיחה מתפקידי הממשלה שאליה הייתי מואמן." „ואותי," השיב לו בנימה נוסטאלגית חדי־פלומט הדני, „אותי הדיחה — ממשלתי־שלי!"

בשנת 1974, השנה שבה חלה המפולת הישראלית באפריקה, נקטה ממשלת דנמרק צעדים דראסטיים לחיסול שגרירויות דניות באפריקה. למעלה ממחצית השגרירויות חוסלו, והשגרירים הנותרים נתמנו, כל אחד, לשמש בשתיים־שלוש מדינות.

דו"ח מזעזע. השבוע פירסם מישרד מבקר־המדינה בשטוקהולם דו"ח מזעזע על אי־יעילותן של שגרירויות שוודיה ב־עולם. לשוודיה 69 שגרירויות, הן עולות למשלם המיסים השוודי 300 מיליון כתר (למעלה מחצי־מיליארד לירות) בשנה.

„רובן של שגרירויות אלה מיותר. ה־דו"חות שכותבים השגרירים מתוייקים ב־שטוקהולם, ואיש אינו טורח לקרוא בהם. מאמר המתפרסם בלה־מונד או בעיתון אחר בעל רמה דומה, עדיף על עשרות דו"חות של שגרירי שוודיה," נאמר בדו"ח.

מבקר־המדינה השוודי שיגר חוליות־ביקורת לשגרירויות השוודיות בצרפת, בון, וינה, פראג, וארשה, קינשאסה ולאגוס. מתוך הדו"ח מסתבר, כי במרבית המיק־רים אין צוות השגרירות יודע את שפת המדינה.

ניצוץ חסינות ירעה. „צוות שג־רירות שוודיה בפריס אינו יודע צרפתית כהלכה, והוא מנותק מן האוכלוסיה," כתב ראש חוליית־הביקורת. השגריר השוודי ב־וינה, למשל, אשר נתבקש להכין דו"ח מעקב קבוע אחר פעולות אופ"ק, שיגר תחתיו קיטעי־עיתונות. העיר מבקר־המדי־נה: „היה זול יותר לקבל שירות זה אצל סוכנות לקיטעי־עיתונות בווינה."

עובדי שגרירות שוודיה במוסקבה (בת־קופה שבה היה השגריר גונאר יארינג טרוד בבעיות המיזרח־התיכון) עסקו ב־הברחה שיטתית של תשמישי־קדושה מ־מוסקבה לשטוקהולם. מאחר שברית־המו־עצות אסרה על ייצואם של אלה, עלה ערכם בשוק העולמי.

מבקר־המדינה השוודי הזכיר פרשה זו, מאחר שפורסמה בעיתונות. עשרות מיק־רים דומים, שבהם נתפסו שגרירים ועובדי־שגרירויות בניצול־לרעה של חסינותם ה־דיפלומטית, הסתיימו ב„מריחה".

תפקיד ריק מתוכן. תקופת־הזוהר של השגרירים תמה עם התרחבות רשת כלי־התיקשורת האלקטרוניים ברחבי ה־עולם. מהו תפקידם של השגרירים כיום? לכמה מהם יש באמת תפקיד של ממש, לבד מאשר לשמש „שלט" לנוכחותה של מדינתם על מפת העולם? והעיקר — מה הם עושים, כאשר אין להם עיסוק מדיני טהור?

איש־ביטחון ישראלי, המוצב באחת מ־שגרירויות ישראל במערב־אירופה, בדק את שולחן־העבודה של השגריר. במגירות מצא תוכניות לביצוע עיסקות ייבוא וייצוא בין ישראל, לבין המדינה שאליה היה ה־שגריר הנ"ל מואמן. בלישכתו של השגריר ניכרת כל העת תנועה ערה של סוחרים. איש־הביטחון הגיש דו"ח לממונה עליו. ה־תוצאה: איש־הביטחון הודח מתפקידו, ה־שגריר מוסיף לכהן.

„הבטלה — אם כל חטאת," אומר ה־פיתגם. שגרירים המובטלים מעיסוק מדיני של ממש, הופכים סוחרים, שעה שתפקידם המדיני מסתכם בהשתתפות במסיבות־קוקטייל ובהשמעת נאום נמלץ אחת או שתיים לחודש.

מישטרה

החעללות בשם החוק

שוטריה חותיקים של תל־אביב מאשימים את מישמר־הגבול בחימום האווירה

כמה עשרות שוטרי מישמר־הגבול, חבו־שים קסדות־פלדה, נופפו את אלותיהם מעל ראשיהם של העוברים והשבים ברחוב דיזנגוף פינת רחוב גורדון בתל־אביב. קצין־מישמר־הגבול בדרגת מפקח־מישנה, ללא קסדה, התרוצץ ממידרכה למידרכה במבוכה, עם מכשיר־הקשר בידו.

השוטרים זינקו מרחוב גורדון לדי־זנגוף, התארגנו בחזית אחידה, עברו ב־ריצה אל צידו האחר של הרחוב, נופפו באלותיהם וצעקו בקולי־קולות. העוברים ברחוב נדהמו. דומה היה שצבא זר פלש לדיזנגוף ואיים לכבשו. יושבי בתי־הקפה קמו במהירות על רגליהם, והסתלקו.

השעה היתה אחת־עשרה וחצי בלילה, במוצאי־השבת לפני שבוע. סגן־מפקד מיש־טרת תל־אביב, תת־ניצב משה טיומקין, יצא בראש כוחותיו לבלום את זרם המפ־גינים של גוש־אמונים, שניסו להתקרב אל השגרירות האמריקאית, ברחוב הירקון.

ילדים מפוכנים. בשורותיו של טיומ־קין היו גם כמה עשרות שוטרים מבוגרים, ביניהם כאלה המשרתים בדרך־כלל במיס־דרונות בית־המישפט בתל־אביב.

אך זה היה רק המסווה. מאחרי אלה נעצרו כמה משאיות, עמוסות בשוטרי מישמר־הגבול, בקרנות הרחובות הסמוכים לבן־יהודה והירקון. השוטרים זינקו מתוכן כרוח־סערה לעבר האוזרחים שהיו, באותה שעה, בדרכם חזרה לבתיהם מבתי־הקולנוע וממקומות־בידור אחרים בעיר. הדרכים נסתמו. לאיש לא ניתן לעבור.

השוטרים זינקו לעבר כל אדם שניראה ברחוב, ולא הסתירו את זעמם על כל מי שלא היה לבוש מדים. בד־בבד טיפלו ב־אזרחים מסוכנים בני 16 ו־17, מפגינים בני הנוער הדתי, שביקשו לפרוץ לשג־רירות האמריקאית.

אחד השוטרים גרר אחריו צעיר כבן 16, שנפצע במהלך ההפגנה וזעק בכאביו. ה־צעיר לא יכול להניע את רגליו, וצעק: „אמא־לה!" אך השוטר לא שעה לתחנוניו וגרר אותו כמו שק, ברחוב הירקון, דרך

(המשך בעמוד 28)

האם השודדים שנמלטו ממקום השוד של יהלומי בוכמן על אופנוע „הונדה" הם החשודים שנעצרו השבוע בסוכנות של „הונדה"?

10 האצבעות של השוטר

שני בלשי המדור המרכזי ניצבו ביום החמישי האחרון, משעות הבוקר המוקדמות, ליד הסטייקיה מי ומי ברחוב דרך פתח־תיקווה בתל־אביב. שני הבלשים, שהיו לבושים אזרחית, אחזו בידיהם שקיות־נייר.

אחד מבעלי העסקים במקום ניגש אליהם, לאחר שהבחין כי הם מסתובבים במקום שעה ארוכה בלא־מעשה, ושאל אותם לרצונם. הם הזדהו בפניו כבלשי המדור המרכזי, ואף הראו לו כי בשקיות הנייר הם מסתירים מכשירי־קשר.

מול הסטייקיה שוכנת סוכנות אופנועי הונדה, המבצעת גם תיקונים לאופנועים. משך שמונה שעות תמימות המתינו אנשי המדור המרכזי ליד הסטייקיה.

בשעה ארבע אחרי־הצהריים, התקרב למקום אופנוע מסוג הונדה, ועליו שני צעירים. שני הבלשים התבוננו במיספר האופנוע ונדרכו כקפיץ. לאחר ששני רוכבי־האופנוע נכנסו לתוך סוכנות הונדה, זינקו הבלשים לעבר הסוכנות, תפסו את שני הצעירים והוציאו אותם מהחנות בכוח.

ליד הסוכנות נמצאת מכולת קטנה. שני הבלשים הכניסו את הצעירים לתוך המכולת. אחד הצעירים החל משתולל, ניסה להימלט ולהתנגד לשוטרים. כאשר נוכח כי אין הם מתכוונים לשחרר אותו, איים להתאבד. השני ישב כל הזמן בשקט. כדי להשתלט על הראשון, חבטו הבלשים מכות נמרצות בשני הצעירים, גם בשקט שביניהם, ואסרו את ידיהם באזיקים.

עוד קודם־לכן, טילפן אחד מהם והזמין ניידת. עתה המתינו הארבעה בתוך המכולת לבוא הניידת.

10 מיליון אצבעות

אחרי שהגיעה הניידת, הכניס אחד הבלשים את המשתולל שבין שני העצירים לתוכה. בחוזרו למכולת, כדי לאסוף את השני לניידת, נשאל על־ידי אחד מבעלי־העסקים במקום, עימו הספיק להתיידד בשעות־ההמתנה הארוכות: „מה זה? על מה עצרתם אותם?"

הבלש לא יכול היה להסתיר את גאוותו והשיב: „זה בקשר

קיסטריוני שני החשודים בשוד ביבמן
דמיון לקלסטרון

ליהלומים. מצאו אצלם הרבה יהלומים," — והראה את המיספר 10 באצבעות שתי ידיו.

מייד פשטה השמועה: השוטר התכוון לעשרה המיליון — שווי היהלומים שנשדדו מרעייתו של יוסל"ה בוכמן.

גם מקום המעצר — סוכנות הונדה — גרם להתפשטות הש־מועה. הכל זכרו כי שודדי היהלומים של גילה לוי נמלטו על אופנוע מדגם הונדה דווקא.

האם אכן תפסה המישטרה את מבצעי השוד? לא קל היה להאמין בכך.

מיספר ה„הונדה"

ואם בחיים לא יתפסו אותם." זו היתה תגובתו הראשונה של כי מי ששמע את פרטי השוד הגדול ביותר שאירע אי־פעם במדינת־ישראל. התכשיטים, בשווי של 10 מיליון לירות, שנשדדו לאור היום בשקית־הניילון שאחזה בידה גילה לוי, רעייתו של יוסף („יוסל"ה") בוכמן, נראו כאבודים לכל דבר.

בתחילה חשדה המישטרה בגילה לוי עצמה. גילה נשאה את האוצר העצום בתוך שקית־ניילון פשוטה ברחוב, וכאילו הזמינה שודדים לבוא ולקטוף את התיק מידיה.

אולם לאחר חקירות נמרצות, כשנסתבר כי התכשיטים לא היו מבוטחים, ולאחר שגילה עצמה נחקרה תחת השפעת היפנוזה, השתכנעו החוקרים שהיה זה שוד אמיתי, ופנו לעבר העולם־התחתון.

כאשר נסע בוכמן חזרה לגרמניה, וגילה נשארה עם שוטרי

גילה לוי ויוסיה בוכמן (מאחור: קרובה)
קלסטרון בהיפנוזה

המדור המרכזי במלון ולידור בהרצליה, השייך לבוכמן, נפלה הפצצה הגדולה: גילה כינסה מסיבת־עיתונאים, בה הבטיחה שלושה מיליוני לירות פרס לכל מי שיביא לה את התכשיטים הגנובים, וכן הבטיחה כי לא תסגיר אותו למישטרה.

עוד לפני מסיבת־העיתונאים היה הטלפון בווילידור עמוס ביותר. מאות ישראלים, נורמליים פחות או נורמליים יותר, אשר חמדו את הפרס או את עצם הפרשה, שיחקו את מישחק הבלשים והגי־ימס־בונדים, הציעו את שירותיהם הטובים. רק לעיתים רחוקות הם הצליחו לדבר עם גילה עצמה. המישטרה אסרה עליה לשוחח בטלפון עם זרים, וכן להיפגש עם אנשים שאינה מכירה.

בחקירתה, תחת השפעת ההיפנוזה, שיחזרה גילה את מיקרה השוד. היא זכרה בדיוק כיצד התקרב אליה אופנוע, שמתיאורו משערים החוקרים כי היה מסוג הונדה. על האופנוע היו שני צעירים, שאחד מהם חטף את שקית־הניילון, למרות צעקותיה.

לפני שנחקרה בהיפנוזה, קשה היה לגילה למסור שתי עובדות־מפתח לפיענוח חשוד. האחת: תיאור מדוייק של רוכבי ההונדה. השנייה: מיספר־הרישוי של האופנוע. תחת השפעת ההיפנוזה, הצליחו החוקרים לשרטט קלסטרון של שני הצעירים, וכן לדלות מזיכרונה של גילה את ארבע הספרות הראשונות של מיספר־הרישוי של ההונדה.

דוגמת ברנס?

ד"ר מישטרה אינה מודה כי שני עצירי סוכנות הונדה אכן נעצרו בקשר לפרשה. כל מה שדובר־המישטרה מוכן למסור היה כי ציון איבגי מפתח־תיקווה וידידו שימעון יגור, שניהם בני 19, חשודים בהתפרצויות.

לדיברי המישטרה, נמצא בביתו של ציון רכוש גנוב, כמו חלפי־מכוניות ומכשירי־חשמל.

גם בפני שופט־השלום, שאליו הובאו השניים כדי שמעצרם יוארך ב־15 ימים המירביים, מסרה המישטרה כי הם חשודים בביצוע פריצות.

ייתכן אומנם כי קציני המישטרה צודקים, והבלש מהמדור המרכזי רצה לעשות רושם והשוויץ, והשניים אינם מעורבים כלל בסרשת גילה לוי. אולם ייתכן גם ההיפך. קשה להאמין כי אנשי המדור המרכזי היו מבוזבזים שמונה שעות תמימות כדי לערוך מארב לשני „פורצים קטנים," כפי שהוגדרו השניים על־ידי דובר־המישטרה. קשה גם להניח שמי שהתנגד היה משתולל בצורה כה קשה, אם היה פורץ מוכר, המכיר כבר את המישטרה ואת אופן המעצרים שלה.

יש גם לזכור את הדרך שבה נעצר עמוס ברנס, מי שעומד עתה למישפט בעוון רצח החיילת רחל הלר. ברנס נעצר כביכול בעוון היטפלות לנשים ברחוב, וזה היה גם הנימוק שהמישטרה הביאה בפני שופט־השלום בנצרת, כאשר ביקשה לראשונה את הארכת מעצרו ב־15 יום. כל זאת, כאשר המישטרה ידעה כי הוא החשוד היחידי שלה ברצח החיילת.

האם עלתה המישטרה על עיקבות השוד הגדול של היהלומים, והביאה לפיתרון מעשה השוד שהסעיר את המדינה, או האם באמת שני העצורים מהיום החמישי שעבר הם פורצים קטנים ובלתי־חשובים?

לאחר בדיקה אישית שערך סגן־ניצב משה שרף, לבקשת כתב העולם הזה, בספר־הרישום של המעצרים שבוצעו על־ידי אנשי המדור המרכזי ביום החמישי האחרון, נמצא כי הרישום הוא בהתאם לטענות דובר־המישטרה.

גם סגן־ניצב שרף הכחיש כל קשר בין העצורים האלה לבין פרשת גניבת היהלומים מהרצליה.

„לא נעצר שום חשוד בפרשה זו," נשבע שרף.

ואילו עדי־הראייה למעצר בדרך פתח־תיקווה אומרים, כי העצורים דומים לקלסטרון של חשודי שוד־בוכמן, כפי שפורסם בעיתונות.

אשה השבוע

פיקניק בחום הלילה

פעם, להיות אותב טיולים ומסעות פרושו היה לצאת עם מכנסיים קצרים, חגורה כבדה שעליה תלוייה מימייה, ילקוט־גב, מקל־הליכה והרבה־הרבה זיעה.

אבל לאט־לאט מצליחה הציוויליזציה לגמור לנו גם את ההנאות הקטנות של טיפוס על הרים, הקמת מדורות כדי לבשל קפה בקופסת־פח ושינה על האדמה, על שמיכה או בתוך שק־שינה, כאשר בבוקר

חשמלי בגודל של 40×40 ס״מ.

מייד כשהחלו לשווק אותו בארץ, החלו

לגבר

לייצא אותו גם לחו״ל. הגרמנים, הסקנדינבים והאנגלים כבר נהנים מהחום הישראלי כשהם ישנים מחוץ לבית. גם המתעוררים כשהגב כואב מהקור העז של הלילה.

ההמצאה האחרונה, ודווקא המצאה ישראלית, נוסף לכירת־השדה המודרנית, האוכל המשומר והתרמוס המשוכלל, היא שק־השינה החשמלי.

שק־השינה, הנקרא על שם ממציאו שק נוגל, הוא שק־שינה גדול ורחב אשר אליו מחוברים שני חוטי־חשמל ובקצותיהם תפסנים (קרוקודילים) מהסוג שבו מעבירים חשמל ממצבר מכונית אחת לשנייה.

כשמחברים את התפסנים למצבר המכונית, בתנאי שהיא נושאת אחד בן 12 וולט, אפשר לפרוש אותו בצידיה ולישון כל הלילה בחום נעים של 28 מעלות צלסיוס, כשבבוקר אין הגב כואב כלל.

לדברי היצרנים של שק־השינה, אין הוא פוגע כלל במצבר־המכונית. ברגע שהחום מגיע ל־28 המעלות המבוקשות, מפסיק תרמוסטט, הנמצא בתוך שק־השינה החשמלי, את פעולתו, ומחדשה רק כאשר הטמפרטורה יורדת שוב, כך שמצבר־המכונית פועל רק מיספר דקות בלילה.

בעלי ההמצאה של שק־השינה, שהוא פטנט ישראלי מקורי, טוענים כי יש לשק גם שימושים רומנטיים: אפשר לחבר שני שקים זה לזה ולהתחמם בחום הגוף ואז חוסכים את השימוש במצבר.

אבל אפילו אם רוצים להשתמש במצבר, אפשר להרכיב עד ארבעה שק־שינה על מצבר מכונית אחת, אם כי אז צריך יהיה לדחוף את המכונית בבוקר כדי להתניע אותה.

הם גם ניסו זאת, עם דוגמנית בלונדית וצעירה אשר בילתה את כל הלילה בתוך השק, אבל לא יכלה להירדם „בגלל התרגשות.״

שק־השינה, שמחירו לצרכן מגיע ל־250 לירות, מורכב מבד עליון עשוי ניילון הדוחה מים, ומבד תחתון כותנה־חאקי. המילוי שלו הוא פוליאסטר מיוחד, ומידותיו הן 190×75 ס״מ, כשיש לו גם כובע

צבא ההולנדי רכש אותו, ואילו צה״ל שלנו עדיין בודק אותו.

מיפקדת קצין־אספקה־ראשי ערכה לו מיבחן, לקחו חייל, שמו אותו באמצע מידבר סיני, מתחת לכיפת השמיים, כשהטמפרטורה בחוץ היתה 6־4 מעלות. החייל נכנס לתוך שק־השינה כשהוא לבוש ביגדי־קייץ, ערביים ונעליים צבאיות (בגלל הכוננות שהיתה באותו יום). מסקנות המבדק: השינה היתה טובה, השק נוח ומרופד, לגמ״ש שאליו היה השק מחובר לא היו בעיות התנעה בבוקר, אך חימום אוזר הישבן לא היה מספיק.

צה״ל החליט כי גם החייל היה מאושר, גם הגמ״ש היה מאושר ולכן ייתכן מאד שכבר בעתיד הקרוב יקבלו החיילים בי־גולן, אם עדיין יהיה גולן, את שק השינה החשמלי.

מרגלית יזדוביץ
הבנה כמו בטלוויזיה

אשת האח״מים

פעם היתה מרגלית יזדוביץ סתם נערה יפה. אחר־כך היא הלכה לעבוד כמזכירתו של דן רביב, ראש מערכת תל־אביב של הטלוויזיה הישראלית. כשראתה איזה אנשים חשובים מסתובבים סביבה, החליטה גם היא להיות חשובה, והלכה לאוניברסיטה ללמוד סיפרות ופילוסופיה.

המיפגה בחייה של מרגלית, צעירה בת 24 המתגוררת בדירה משלה ברמת־אביב, אשר למרות שהיא נראית בדיוק כמו

תימניה גיזעית הלקוחה מפלקאט של מישרד־התיירות היא ממוצא פולני, היה כאשר דן רביב מונה גם ככתב לענייני מיפלגות של הטלוויזיה.

מרגלית החליטה, דן הסכים, שהיא לא יכולה להישאר סתם מזכירה בבניין החציהרוס של הטלוויזיה בקירייה בתל־אביב. היא חיפשה את המרחבים הפוליטיים, לשל מרגלית הוא בין האח״מים. מאותו יום מסתובבת מרגלית, עם או בלי רביב, בין האנשים החשובים, עוזריהם, מקורביהם ומזכיריהם, כשהיא שוכחת את כל השאר.

טיפוסים

בימים אלה גועש בניין־הטלוויזיה, סביב התפטרותו של שמעון טסלר מתפקיד הכתב המדיני, והתמוטטות כל מערך הכתבות הפוליטי בטלוויזיה. אם היו ממתינים קצת, עד שמרגלית תלמד ותכיר יותר, ודאי לא היו להם כל בעיות באיוש מישרתו של טסלר. הטלוויזיה הישראלית היתה זוכה בכתבת מדינית שהיתה מבינה במדיניות ובטלוויזיה בדיוק כמו קודמיה־בתפקיד, אך היה לה לפחות יתרון אחד עליהם: היא היתה גם יפה.

אבל לטלוויזיה לא היה זמן לחכות.

הכיר עוד אנשים, ואם אפשר — כמה שיותר חשובים.

דן לקח אותה פעם לכנסת, כדי לראות את יחידי־הסגולה בפעולה. מרגלית הסתובבה במיזנון־הכנסת כאילו גילתה את אמריקה, ואילו חברי־הכנסת הנכבדים הסתובבו סביבה כאילו גילו את הסכסכ.

לטלוויזיה ולמרגלית היה ברור כי מקומה

רקדניות־הבטן של רבין

אם חשב מישהו שראש־הממשלה יצחק רבין עוסק רק בשיחות הרציניות עם קיסינג׳ר, בהדלפות או במינויי יועצים — יש לו טעות. מסתבר כי את רבין מעניינות גם רקדניות־בטן, אבל יש לו תנאי אחד: שהן תהיינה אימהות.

מישרד ראש־הממשלה מארגן בימים אלה קייטנות לאימהות. כדי להשתתף בקייטנות אלה, הניקראות בסלנג הממשלתי „הקייטנות של רבין״, צריכה האם למלא אחר תנאי אחד יסודי: להיות אם לארבעה ילדים לפחות. אם היא ממלאת אחר התנאי השני, ויודעת גם לרקוד ריקודי־בטן, יש לה סיכוי של יותר מטוב להצטרף לקייטנה.

הרעיון, שמקורביו של רבין טוענים כי זה הרעיון הטוב ביותר שלו בשנים האחרונות, הוא פשוט מאוד. משך כל השנה טורחות האימהות בלטפל בואטוסים שלהם כדי לגדל אזרחים נאמנים למדינה. עתה תטפל המדינה באימהות, לפחות משך מיספר שבועות ותהפוכנה אותן למאושרות ושמחות.

פעם, בתקופה של לוי אשכול המנוח ניסו לעשות זאת, אבל זה לא־כל־כך הצליח. כשבאה גולדה היא לא הבינה בשביל מה זה חשוב. רבין הוא ראש ממשלה ש־

בידור

הניפשות של רבין
התנאי: ריקודי־בטן

מבין לליבן של נשות ישראל מרובות הילדים ויודע את חשיבות אמנות ריקודי הבטן.

על ששת אלפים מקומות בקייטנות של רבין רבו למעלה מ־20,000 אימהות, הרוצות את המנוחה והריקודים. כדי שיהיה לאימהות קל יותר, הורה רבין לשילטונות הצבא להקציב לקייטנות חיילות, אשר תספלנה בילדי הנופשות שעה שהן תבלינה ותהנינה.

כל התענוג הזה, מלבד החיילות, עולה למישרד ראש הממשלה למעלה מחמישה מיליוני לירות, אבל זה כדאי. רבין עצמו הבטיח לבקר לפחות בחלק מ־100 הקייטנות לאימהות מרובות־ילדים, וכבר עתה אפשר לראות את חיל־החלוץ של הקייטנות כשהן מכינות עבור ראש־הממשלה את הופעת ריקודי־הבטן.

להיות זמרת בלי להתאמץ

2

3

4

5

אם את חולמת להיות זמרת מפורסמת, או שאת סתם רוצה לדעת לשיר במסיבות בין החבר'ה, ומאוחר יותר, כשאת כבר אמא, שיר־ערש לילד שלך, תרגילי פי־תוח־קול פשוטים אלה מיועדים לך. ואם אין לך חלומות להיות זמרת, ברור לך שתמיד תזייפי, אבל את רוצה לדבר ברור, פשוט כדי שיבינו אותך, גם אז — תרגילים אלה מיועדים לך. את התרגילים עורכים מיספר דקות ביום, אך יש לעשות אותם מיספר פעמים ביום.

1. פתחי את הפה בעדינות, שימרי על הלסת התחתונה כשהיא ניצוחה. השמיעי „הא" ארוך, כאשר את מניעה את הלסת התחתונה במהירות מצד אל צד. תרגיל זה עוזר לרפות את הלחץ בשרירי הגרון וה־לסת.

2. כאשר את כאילו לועסת בחוזקה, השמיעי צלילים מגוונים, ללא תכלית, משך פמה שניות. כדי שלא יהיה לך קשה, התחילי בדו, רה ומי. הקפידי לערב את כל השרירים מהלשון למסה ולגרון, כמו ב־לעיסת מזון.

אם אינך מצליחה ללעוס בכאילו, התחילי בלעיסת מסטיק, כאשר את עורכת תרגיל זה, ורק אחר־כך המשיכי בלעיסה בפה ריק.

כאשר צלילים בלתי־תכליתיים אלה נשמעים ברורים וחופשיים, התחילי להוסיף

לאשה

בהדרגה דיבור — תחילה מילים בודדות, ואחר־כך משפטים שלמים, כשאת לועסת.

תרגיל זה עוזר ליצור גובה־צליל נורמאלי ומשפר את איכות הקול שלך.

3. עמדי זקופה, ותוך שאת נושמת בעיטיות, הרימי את זרועותיך לגובה הכתפיים כשהן ניצבות וישרות. פתחי פה רחב, נישפי לאט וביציבות, ללא קול, את ה„הא" הידוע מתרגיל 1, כל זאת כאשר את מנמיכה בהדרגה את זרועותיך ומצמידה אותן לגוף.

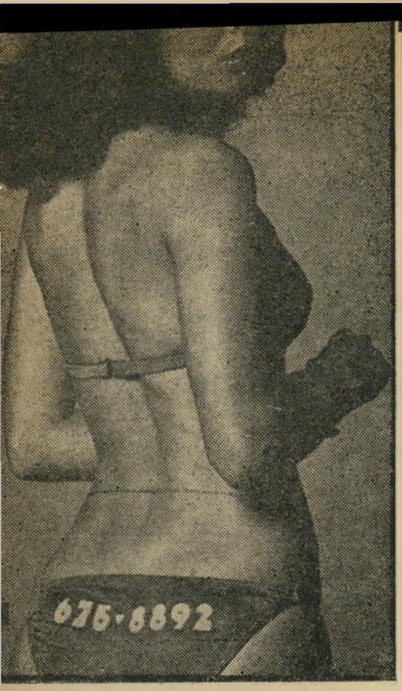
נשיפת ה„הא" והורדת הידיים צריכים להימשך לפחות 20 שניות. אם אינך מצליחה למשוך את נשימת ה„הא" משך 20 שניות, נסי אותו תרגיל כאשר את נושפת „ססססס" ארוך. אחרי שאת מתחילה עם ה„ססססס" נסי שוב את ה„הא".

4. עמדי עם ידיים על המותניים, כשאת אוחזת בצלעות התחתונות בתפיסה יציבה ואיתנה. האגודלים לאחור, והאצבעות מורות קדימה. כאשר את לוחצת על הצלעות, שאפי ונישפי. הצלע התחתונה צריכה להידחף אל הידיים בכל שאיפה.

5. עמדי ישר, כשידייך לצידי הגוף. סיפרי מאחת עד עשר, בקול גבוה ככל האפשר ובלחישה, כל זאת בנשיפה איטית אחת. אותו תרגיל עשי שוב, הפעם בקול מלא, אך גם זאת בנשיפה אחת.

סידרת תרגילים זו, שלוש פעמים ביום, מבטיחה לך שלפחות קולך יהיה יפה, צלול וברור. אם את מתעקשת להיות זמרת, את יכולה לנסות גם את המורה לזימרה.

מיספר־טלפון על הישבן

הזעקה האחרונה באמריקה, אשר ברור כי היא תאומץ מייד על־ידי מתרחצות חופי שרתון וגורדון בתל־אביב, היא ציור מיספר־הטלפון על החלק התחתון של הביקיני, נכון יותר על הישבן.

יש לזה הרבה יתרונות. לא צריך להיות שותפה לשיחות־הגישוש המטומטמות של הגברברים החצופים הרוצים להגיע בסופו של דבר למיספר־הטלפון שלך, ולא צריך

אופנה

להתבייש בפני החברות על שאת „פראיירית" שנותנת לכל אחד שמבקש את מיספר הטלפון.

לא צריך גם להיות צבעית, או בת של צבעי, כדי להכין זאת. מיתחי את החלק התחתון של הביקיני על לוח עץ, קחי מיכחול לא־עבה (מיספר 3) וכתבי את המיספר. לא לפני שאת מכניסה קרטון דק מתחת לחלק שאותו את צובעת, כדי שהצבע לא יעבור לצד השני. רצוי להשתמש בצבע אקריליק, העובד טוב על בדים שונים.

אבל אל תתפלאי אם תקבלי יום אחד טלפון, ובעבר השני יבקשו לדבר עם הישבן שלך.

שמירה כפולה על חווה אלברשטיין

להגיע היום אל הזמרת המפורסמת חווה אלברשטיין, זה לא דבר קל. צריך לעבור ביקורת קפדנית ליד דלת אחת, אחר־כך לעבור עוד ביקורת, עוד יותר קפדנית, ליד דלת שנייה. אם השומרים מחליטים שאתה מספיק מכובד כדי לשמוע את חווה אלברשטיין, הם מוכנים לקחת ממך 45 לירות ולתת לך להיכנס.

יש לברך את מנהל המלון החדש והמפואר ביותר בארץ, ראמאדה קונטיננטל, השוכן לו ברחוב המלונות, סליחה, רחוב הירקון בתל־אביב, על כי החליט לפתוח מועדון־לילה בעל רמה גבוהה, והחליט גם כי המועדון לא יהפוך מיפגש של מחפשות עם בעלי־הון או תיירים מזדקנים, כמו המועדונים במלון הילטון ופאל (לשעבר שרתון) בתל־אביב.

וכמו שהחליט, כך עשה. הוא פתח את אולם אמריקה במרתף המלון, השקיע בו עשרות אלפי לירות והפך אותו למועדון־

מועדונים

לילה מפואר, בו יודעים גם להכין משקאות מעולים. אחר־כך היתה לו הבעייה של התוכנית והקהל.

לשמור על קהל טוב, זה מיבצע שרק מעטים מבעלי מועדוני־הלילה בתל־אביב הצליחו לעמוד בו. אפילו המלכה, פרד־ריקה סגל, נכשלה בכך ונאלצה לסגור את המועדונים שפתחה בשרשרת.

ראמאדה קונטיננטל החליט על יד חזקה מלכתחילה. מועדון אולם אמריקה הוכרז כמועדון־חברים, שבו מוכרים כרטיסי־חבר חד־פעמיים. בפתח המלון, ליד המעלית, בוחנים את פרצופו של המבקר שני עובדי־המלון. אם אין הוא מוצא חן בעיניהם, הם אומרים לו שהמועדון הוא מועדון סגור, וחוץ מזה גם מלא חיום.

לאלה שהצליחו להתפלח, ממתינה בי־קורת נוספת, ליד דלת המועדון. שם נותנים בדיוק אותם ההסברים, לאלה שאינם רצויים, ומוכרים כרטיס־כניסה ל־אלה הנראים בסדר.

אחרי שעוברים את הבדיקות הרבות, מתקבלים בגימוס רב ובמיקצועיות רבה על־ידי מלצרי המלון, רוקדים לצלילי תזמורת הניקראת תיזמורת הפנינים, אך למרות השם היא תיזמורת טובה ומאוזנים לשירתה של חווה אלברשטיין.

חווה היא תמיד חווייה מוסיקלית. אילו רק ידעה להתלבש נכון, אחרי כל־כך הרבה שנים על הבמה, היתה יכולה להיות גם חווייה ויזואלית.

זמרת אלברשטיין
לא יודעת להתלבש

במדינה

(המשך מעמוד 25)

גורדון ועד דיונגוף. שם הוא הושלך לתוך משאית, ידיו ורגליו נקשרו והוא נתחב מתחת לספסל.

שוטרים שעלו למשאית בעטו בו — בכוונה או ללא־כוונה. כעבור רבע שעה הורד הנער מן המשאית ותוחזר, תוך גרירה, עד לרחוב הירקון, כשהוא זועק בכאבים ואינו מסוגל לעמוד על רגליו. ליד השגרירות הועלה הפצוע למשאית אחרת. כעבור עשר דקות הורד ממנה, ו־הוכנס לניידת המשמשת להעברת עצורים.

תירוץ להתעללות. הפוגרום של מישמר־הגבול התל־אביבי, נמשך ברחוב הירקון עד לאחר חצות.

סגן מפקד המחוז, תת־ניצב טיומקין, שהסתובב עצבני במקום, סירב לאשר הע־ברתו של הנער הפצוע לטיפול רפואי. „אין לנו זמן, יש לנו שוטרים פצועים," אמר.

היה זה רק תירוץ להמשך ההתעללות בנער הפצוע. סגן־ניצב משה שרף, דובר מישטרת מחוז תל־אביב, הגיב על תירוצו של טיומקין במילים מפורשות: „לא היה לנו אף שוטר פצוע. אני בטוח בכך."

שוטרים ותיקים, שנכחו באותו לילה במקום, הגיבו במרירות: „בשביל מה היו צריכים להביא הנה את מישמר־הגבול? הם חיממו את האווירה! הם גרמו למה שקרה!"

ישראלים בחו"ל

חומוס במקום סיני

בארצות־הברית נפגשים אורי גלר ואיסר הראל, דויד בן־גוריון וג'ין קנדי

בשבוע שבו היקצו רישתות־הטלוויזיה האמריקאיות מדור קבוע לשגריר שימחה דיניץ — דיניץ נוסע, דיניץ בא, דיניץ חוזר, דיניץ מכחיש. דיניץ מאשר ודיניץ אינו משיב — היו גם ישראלים אחרים ב־חדשות:

● סיפריהם החדשים של איסר („הקטן") הלפרין־הראל על סיתרי חטיפתו של אדולף אייכמן בארגנטינה, ושל אורי גלר על כוחותיו הנסתרים, הפכו רבי־מכר, ומוע־דוני־הספר האמריקאיים הציעו אותם ל־קוראיהם בתור שכאלה.

● דויד בן־גוריון הוצא מקברו על־ידי חברת אל על, שפירסמה מודעות בעיתונות האמריקאית בזו הלשון: „אף אחד אינו יכול לקרב את בן־גוריון אל קנדי יותר..." הכוונה היתה לנמלי־התעופה על־שם קנדי (בניו־יורק) ובן־גוריון (בלוד). על טעם ועל ריח אפשר, כמובן, להתווכח.

● חברת־התעופה יונייטד איירליינס, דאגה אף היא לישראלים הזקוקים לאוכל כשר, וליהודים שאוכל כזה דרוש להם, ו־מודעותיה שלה, ליד מודעות הפגישה ה־היסטורית של בן־גוריון וקנדי, בישרו ב־שימחה כי „השירות הידידותי שלנו הוא כשר... אתה אוכל כשר? יונייטד איירליינס סבורה שאינך צריך להישאר רעב."

● הזמר איתמר כהן הצטרף לצבא ה־בדרנים הישראלים בארצות־הברית, והחל בהופעותיו במועדון הישראלי אל־אברס בניו־יורק. זרם הישראלים לניו־יורק מב־טיח כי כמה מיסעדות סיניות יהפכו בקרוב ישראליות. ייצוא החומוס לארצות־הברית ישתקף בוודאי בעליות חדות במאזן־הייצוא של השנה הנוכחית, דבר המסביר את רכי־שת מיפעל תלמה על־ידי חברת־העובדים ההסתדרותית.

מעצרים

מתנה ועוגה בצידה

הזקוף הקבוע הבא שימדה זכת הפריצה — המישטרה עצרה אותו עד מרמרות

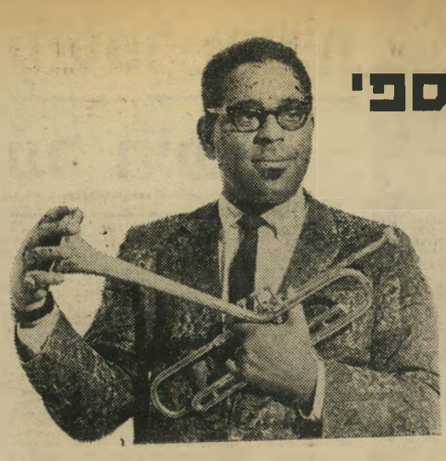
השוטרים הקיפו את האיזור והחלו מת־קדמים חרש, בחסות החשיכה. כאשר הגי־עו למרחק של כמה עשרות מטרים, מן המקום שבו מוכרות הפרוצות את סחורתן ללקוחותיהן, על כביש תל־ברוך היורד לים, הסתערו קדימה.

הפרוצות נפוצו מייד לכל עבר, החלו בורחות מפני החוק בשטח השומם ורחב־הידיים. השוטרים רדפו אחריהן ולא הירי־פו. במיוחד היו מעוניינים לשים את ידי־הם על הסרסורים, שנואי־נפשם.

הזקוף הואשם בסירסור. הלקו־חות התאזרו גם הם, כשהם רצים עם ה־מכנסיים בידיהם. השוטרים תפסו כל מי

(המשך בעמוד 30)

דיזי גילספי

גדול אמני הג'אז עם להקתו

העתונות על דיזי גילספי

ניו יורק טיימס:
דיזי גילספי זכה בתואר „אגדה מוסיקלית בזמנו" מידי ראש העיר לינדזי באולם העיריה.

דיילי ניוס:
דיזי גילספי, חצוצרן, קומיקאי, ליצן, רקדן ואפילו זמר — כל אלה אחרי תשואות בעמידה לדיזי...

איוונינג סטאנדארד, לונדון:
הלהט והיופי של נגינתו — מוסיקה מגרגרת ומרגיזה המרעידה את הגב...

נשארו מספר מצומצם של כרטיסים

ירושלים — 27 ביולי — בנייני האומה, שעה 21.00

קיסריה — 28, 30 ביולי — הפארק הלאומי, תיאטרון רומי, שעה 20.30

תל־אביב — 29, 31 ביולי — היכל התרבות, שעה 20.30

הפסטיבל הישראלי 1975

חברת רון־ים

מתכבדת להדיע על פתיחת

סיורי־ים - תל־אביב

בספינה מרווחת עם מוסיקת רקע כל יום בכל שעה, החל מ-9 בבוקר עד 6 בערב.
המסלול: מ„חמרינה" בת"א ליפו וחזרה.
המחיר: ילדים (עד גיל 14) 9 ל"י, בשבת 12 ל"י.
מבוגרים 11 ל"י, בשבת 15 ל"י.

לקייטנות, קבוצות מאורגנות וועדי עובדים — הנחה.

פרטים בטלפונים: 38906, 37157 — מכירת כרטיסים מוקדמת ב„הדרך", תל־אביב, אבן גבירול 90, טל. 248787.

המודעה של „יוניטד"
אין צורך להישאר רעב

Nobody brings Kennedy and Ben-Gurion closer than El Al.

המודעה של „אל־על"
יש תועלת במנהיגים מתים

קולטי שמש מ„אמאץ" לארצות הקור

הזמנות יצוא ראשונות של קולטי־שמש לשימוש ביתי — לפרס, דרום־אמריקה ואף לארצות בהן שולט החורף במשך שמונה חודשים בשנה כשוויץ וקנ־דה, נתקבלו ב„אמאץ", ממפעלי „אמ־קור" העוסק, בין היתר, ביצור תנורי הסקה ואוגרי חום.

קולטי השמש לשימוש ביתי הינם הנמצאה ישראלית הקיימת מזה 12 שנה. אך המצאה זו לא יצאה עד כה מתחומי המדינה, כיוון שלא עמדה בתקני היצוא, עקב טיב ירוד ותפוקת חום נמוכה.

החיפוש בעולם אחר מקורות אנרגיה זולים עקב משבר האנרגיה, מיקד את ההתעניינות בקולטי־השמש, ונתקבלו פניות חוזרות ונשנות מארצות שונות לרכישת קולטים. פניות אלו דירבנו את „אמקור" לפתח דגם שיענה על דרישות היצוא.

אגף הפיתוח והמעבדה של „אמקור", בראשותו של המהנדס גלפר, בשיתוף עם המעבדה הישראלית לפיסיקה באוניבר־סיטת ירושלים בראשותו של ד"ר שורקי, קיבלו מענק מחקר מטעם משרד המס־חר והתעשיה לפיתוח קולט שמש ממין משובח, אשר יאפשר ניצול מקסימלי של אנרגית השמש במינימום שטח ומשקל.

קולט השמש המשופר, שהוא השלב הראשון בפיתוח קולטי־שמש ב„אמאץ", הוא בעל יתרונות מרובים:

- צנורותיו מסוג משובח ביותר;
- שטח מגע רחב יותר בין משטח קליטת קרני השמש והצנורות;
- בידוד מסוג משובח — פוליאוריטן במקום צמר סלעים.

בזכות יתרונות אלה עלתה יעילות ה־קולט ב־10 עד 15 אחוז בהשוואה לקול־טי השמש המצויים בשוק, ואורך חייו גבוה יותר.

הצמדת קולט־שמש לדוד שמש, שני־הם מתוצרת „אמאץ", תגדיל מעתה את משך זמן אחריות המפעל, ותזכה את הצרכן בבטיחות ואמינות המכשירים שברשותו.

קולטי השמש הראשונים מתוצרת „אמאץ" ישווקו בעוד כחודש ימים ומ־חיריהם יהיו בני־תחרות לקולטים ה־מצויים בשוק.

הסרן טוען: אשתי רדפה אחרי ברחובות כשהיא כימעט עירומה

האשה טוענת: בעלי דרש ממני לשכב עם גברים אחרים

חילופי זוגות

בפתח-תקווה

אשת הסרן אסתר (אתי) נווה בת ה־21, רעייתו של הסרן בצה"ל יגאל נווה (בתמונה מצד שמאל, מאחורי המכונית), נשמרת על־ידי אמה, המזנקת לעבר הצלם. אחרי שבעלה של הצעירה שכר דירה אחרת והגיש בקשה לגט נגדה, עברה אסתר להתגורר עם תינוקה אצל אמה, ברח' הגיבור האלמוני בתל־אביב.

ד שעה היתה שתיים לפנות־בוקר. פתח־תיקווה נמה את שנתה. הדלתות והחלונות היו סגורים על מגעול ובריח, והחושך היה מוחלט. אפילו חתול לא ניראה.

לפתע מחצר הבית מיספר 2 שברחוב צה"ל, זינקה אל הרחוב אשה צעירה, כשרק תחתונים וחולצה לגופה, והחלה רודפת אחר גבר שחרחר נמוך־קומה, ש־נמלט ממיטתה דקות ספורות קודם־לכן.

בתצהירים שהגישו שני בני־הזוג לאחר מכן לבית־המישפט, גוללו שתי גירסות שונות לגבי השתלשלות העניינים, שהו־בילה לאותה רדיפה מוזרה באישון־לילה.

דרישה לחילופי־זוגות

ג ילה את גירסתו־שלו יגאל נווה, סרן בצה"ל, הגבר שנרדף באותו לילה. בתצהיר שהגיש לבית־המישפט המ־חוזי בתל־אביב, באמצעות עורך־הדין יואב מרחבי, סיפר: „אני נכנסתי למיטה עם עיתון ביד. עד אז התנהגתי כפי ש־כתוב בספרים — כבעל למופת. פשוט נכנסתי למיטה לקרוא עיתון, בערב.

„אבל היא, אסתר (אשתו), צעקה ש־אני מתעניין רק בעיתון, ולא בה. היא פתחה את החלונות והתחילה לצעוק: ‚הומו! משוגע! הוא הורג אותי!' ואז נאלצתי לברוח מן הבית. היא רדפה אח־רי, בשתיים לפנות־בוקר, כשהיא לבושה בחולצה ותחתונים בלבד."

לאסתר נווה, אשתו בת ה־21 של הסרן, גירסה שונה לגבי הפרשה, כפי שתיארה אותה בתצהיר משלה. סיפרה אסתר: „נודע לי שבעלי נוהג לצאת לבלות עם נשים זרות במועדוני־לילה ובתי־מלון, ומוציא עליהן את מיטב כספו ומירצו."

הזוג נווה התחתן ב־30 בנובמבר 1972, ובחודש אוגוסט 1974 נולד להם בנם. אבל אסתר מעלה האשמות כבדות נגד בעלה. „הוא ממעיט לבוא לביתו, בתירוצים שו־נים," היא אומרת. „הוא הפסיק לחיות חיי־אישות. הוא לא בא לישון בבית שבועות שלמים. אחר־כך הוא לא בא בכלל. הוא יוצא עם בחורה, ושכר חדר."

„אינני יכול לחיות איתה יותר," הגיב יגאל. „שכרתי דירה, ושם אני חי בשקט ובשלווה. אך אני מעדיף לא למסור כתובת."

„כשהערתי לבעלי על מעשיו," אמרה אסתר במרירות. „הוא הגיב במכות ובא־לימות. לא איכפת לו שגם אני אצא עם גברים אחרים, כפי שהוא עושה זאת עם נשים זרות."

פרקליטיה של אסתר נווה, עורכי־הדין מנשה ברי־שילטון ואברהם דבירי, הד־גישו בבית־המישפט כי האשה הצעירה נדהמה, כאשר הציע לה הסרן המודרני חילופי־זוגות, לפי מיטב השקפותיו ברוח התקופה, כדרך לפיתרון בעיותיהם.

„חילופי־זוגות? !" טען הקצין. „שקר וכזב! כל מה שהיא מספרת זה לא רעיון שלה, אלא של אחרים, כדי למשוך תשומת־לב וכותרות בעיתונות."

בתביעה שהגישה לבית־המישפט טענה אסתר נווה כי בעלה, שהוא סרן העובד על תקן של רב־סרן בצה"ל, מרוויח 2500 לירות נטו לחודש, ודרשה מזונות בהתאם.

יגאל, מצידו, גולל בפני בית־המישפט את קורות הסבל שהיתה גורמת לו אשתו, כאשר נהגה לפרוץ למחנה הצבאי שבו הוא משרת, כדי לבצע ביקורות־פתע: „הוזמנתי לשיחה עם מפקד־החטיבה, ונשאלתי מדוע אני לא ממלא את תפקידי, ולא מקדיש את זמני לצה"ל. הסברתי לאסתר שתפ־קידי מאלץ אותי לא לבוא בערבים הביתה, אך היא לא הבינה."

אולם, הוא עצמו הודה כי נתפס, כאשר יצא מהמחנה בעת היותו קצין־תורן, כדי להעביר את אשתו והתינוק, שבאו לבקר אצלו שם באותו לילה, אל הורי האשה. בשל הפרת התקנות הנוגעות לתפקידו של קצין־תורן, נאלץ לספר לאחר־מכן, ל־הצדקתו, כי היא עורכת לו ביקורית ועושה בעיות.

„המפקד יזם שיחה איתה, והסביר לה את חובותיו של קצין בצה"ל," טוען סרן נווה. אך הדבר לא הועיל, ואז, לטענתו, נחסמה התקדמותו בצה"ל. בנוסף, הוא הורד מתפקיד של רב־סרן לתפקיד סרן.

סצינות במחנה הצבאי

„לא יכולתי להתקדם בגללה," סיפר יגאל. „היא היתה עושה לי סצינות של קינאה וקללות. היתה פורצת מדי־פעם למחנה, לעיני פקודים ומפקדים, והיתה משאירה את התינוק במחנה."

לאסתר, מצידה, סיפורים משלה. האשה הצעירה, בעלת החזות הנעימה והשיער השחור הארוך, צילצלה פעם למחנה הצבאי שבו הוא שירת, כדי לבצע ביקורת־פתע. „הוזמנתי לשיחה עם מפקד־החטיבה, ונשאלתי מדוע אני לא ממלא את תפקידי, ולא מקדיש את זמני לצה"ל. הסברתי לאסתר שתפ־קידי מאלץ אותי לא לבוא בערבים הביתה, אך היא לא הבינה."

אולם, הוא עצמו הודה כי נתפס, כאשר יצא מהמחנה בעת היותו קצין־תורן, כדי להעביר את אשתו והתינוק, שבאו לבקר אצלו שם באותו לילה, אל הורי האשה. בשל הפרת התקנות הנוגעות לתפקידו של קצין־תורן, נאלץ לספר לאחר־מכן, ל־הצדקתו, כי היא עורכת לו ביקורית ועושה בעיות.

„המפקד יזם שיחה איתה, והסביר לה את חובותיו של קצין בצה"ל," טוען סרן נווה. אך הדבר לא הועיל, ואז, לטענתו, נחסמה התקדמותו בצה"ל. בנוסף, הוא הורד מתפקיד של רב־סרן לתפקיד סרן.

הרגע המאושר ביותר

ג אל נווה, נאלץ לסגת לבית־הוריו, ברמת־גן, שם יש לאביו, דב זלמנוביץ, דירה מסודרת יפה. הקצין הגולת מביתו מתפנק אצל אמו, שאינה חדלה לשאול את כל הנכנס לבית: „נו, איך הוא? מה דעתך, נכון שהוא מאה אחוז?"

האב, דב זלמנוביץ, מבקש להשתיק את הפרשה. „לא נעים, פשוט לא נעים," הוא ממלמל.

אך יגאל נווה, הסרן העיקש, מכריז: „זה לא מעניין לי. התרגלתי כבר. בהתחלה קיבלתי שוק, כשראיתי שהעניין הזה מגיע לעיתונים, אבל עכשיו, שיכתבו.

„נכון, לפני כמה ימים רציתי לחזור לאסתר. אז נפגשתי איתה. אבל זה עבר. היא לא עובדת. יש לה מישהו שממנן אותה. כמה עוד יכולה הפרשה הזאת להזיק לי? נראה שאסיים את החוזה שלי עם הצבא בחודש אוגוסט. אני עדיין לא בטוח."

בבית הוריו, על השולחן בחדר־האור־חים, ניצב תצלום מתחונתם של יגאל ו־אסתר. הסרן שולח מבט אל התמונה, ואמר: „אלה היו הרגעים הכי מאושרים בחיים שלי. כל מה שקרה, היה רק בגללה!"

ואילו בבית הוריה של אסתר, ברחוב הגיבור האלמוני בתל־אביב, מסתובבת ה־אשה הצעירה בדירה הריקה, כשתינוקה זוחל על הריצפה. על השאלה: „האם אינך מצטערת על שלא קיבלת את הצעתו של יגאל לחילופי־זוגות, כפי שהוא ביקש ממך, לטענתך? האם היית מקבלת אותה היום?"

היא משיבה בכאב עמוק: „אני לא רוצה לדבר עליו. אני כבר לא רוצה לדבר עליו בכלל."

הפרקליט עו"ד אברהם דבי־רי, אחד מעורכי־הדין המייצגים את אסתר נווה בהליכים המישפטיים נגד בעלה, סרן יגאל נווה.

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם
ל־25.7.75 - 20.7.75

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של השופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן	
ירקות		
עגבניות מעולות	1.40	ל"י הק"ג
גזר	1.90	" "
חצילים	1.20	" "
פלפל מזן קליפורניה	2.35	" "
תפו"אד בתפזורת	1.95	" "
תפו"אד ארוזים	2.20	" "
בצל יבש	1.05	" "
בצל ארוז	1.20	" "
פירות		
אשכוליות — סוג יצוא	2.30	" "
תפוחים — גרנד אלכסנדר גודל 6.5	2.35	" "
אגסים — ספדונה גודל 5.5	3.35	" "
ענבים — דבוקי, תמר, בורותו ואלפונס	3.00	" "
עופות		
פטם צעיר קפוא מוכן לבישול, גודל 3 שקית שקופה וחתימה כתומה	9.00	" "
תנועוף, טנא עוף, עוף מיוחד מעולה	10.75	" "
דגים		
בקלה — פרוס אחיד עשוי מדגים שמשקלם לא פחות מ־250 גר'	10.00	" "
כסיף	8.50	" "

במדינה

(המשך מעמוד 28)

שהצליחו, מבלי להבחין, את ההבחנה יע־שו אחר־כך, בתחנת־המישטרה.

כך נתפס גם משה אזולאי (השם בדוי, כדי להגן על האיש, שהוא נשוי ואב ל־מישפחה), ובידיו — למרבה ההפתעה — שימלת־ילדה.

„אתה סרסור!" צעקו עליו, והעלו אותו לניידת. אזולאי ניסה להתווכח, אמר שבא רק לבקר אצל הנערה הקבועה שלו, אי־ריס. אך הוויכוחים לא הועילו.

למחרת בבוקר הובא אזולאי בפני שו־פט. המישטרה ביקשה לעצרו ל־10 ימים, כחשוד בכך שהוא חי על ריווחי פרוצות. „הוא נתפס כשבידו שימלה," טען איש־המישטרה לביסוס טענתו נגדו. לא היתה בידו כל תלונה של הפרוצה נגד העצור. גם היא טענה שאזולאי הוא לקוח שלה.

השופט הגיב בכעס. עורך־הדין דרור מקרין, סניגורו של אזולאי, טען: „שולחי הוא אדם נשוי, בעל חנות, ללא עבר פלילי. לא־מזמן סיים שירות־מילואים ממושך. הוא פשוט לקוחה הקבוע של ה־פרוצה איריס. הוא חזר מהמילואים, והביא שימלה במתנה לבתה הקטנה של איריס. ה־שוטרים מצאו אצלו את המתנה."

השופט שמע את טענות הפרקליט, ו־הגיב בכעס רב על מעצרו של האזרח. אזולאי שוחרר מייד, ויש להניח שלא יוגש נגדו כתב־אישום על עיסוק בסרסרות.

עסקים

בוטיק באישון־לילה

המיני־בוטיק המשוגע ביותר בתל־אביב פתוח בלילה ומשתרע על שני מטרים מרובעים

עוד הוא משכשך לו לתומו בתוך אמבט של קצף, בידו האחת ספל־קפה ובאחרת השבועון הצרפתי ל'אכספרס, שבו עיין, קרא דוריאן ארויו לפתע: „מצאתי! אם בפריס מגישים תה חם באזאר, כמו ש־מספרים כאן, נגיש אנחנו באזאר בבית־התה שלנו!"

אשתו, נאווה, נדלקה לרעיון מייד. ומן

בעלות־בוטיק נאווה (מימין) ודנה
לא רק בשעות־היום

האמבט אל הבאזאר היתה הדרך קצרה. השניים פנו אל חברתם, דנה עין־דור, רת־מו גם אותה לביצוע המשימה. לדעתם, לא היה אדם מתאים לכך ממנה.

בוטיק קטן ומשוגע. כי לדנה ייחוס נכבד ביותר בתחום האסתטיקה. היא מש־תייכת על מישפחת מוקדי הענפה, זו ה־כוללת בין ענפיה את בעל הטור חגסטרו־נומי רנה מוקדי (ר. איסטנים), את הצייר משה מוקדי, ואת השחקן משה מוקדי (בנה של מרגוט קלאיזנר).

כיאות לבת מישפחה זו, סיימה דנה את לימודיה במגמה לאמנות שימושית בתי־כון האמנותי של ויצ"ו, עסקה בעיצוב גראפי בסטודיו עין־דור, שהיה שייך לה ולבעלה־לשעבר, הצייר אשר עין־דור, ו־

ציירה ויטראז'ים רבים המקשטים עד היום את הווילות בסביון ובהרצליה פיתוח. אלא שמאלה התאכזבה במהירות. „הם היו נשב־רים לי בדיוק ברגע שגמרתי לצייר," היא מתוודה.

דנה נתנה יד לדוריאן ולנאווה, והשלו־שה פתחו במיבצע קדחתני בן חודש ימים, שבסופו נולד לילה, הבוטיק הקטן, המשו־גע והמקורי ביותר בתל־אביב.

וכשמו כן הוא. לילה, המשתרע על־פני שני מטרים מרובעים בלבד, חבוי במעמקי בית־התה של האמנים, השייך לנאווה ו־לדוריאן, והממוקם בקירבת רחבת היכל־התרבות בתל־אביב. וכיוון שהוא המקורי ביותר, אין פלא שהוא סותר כמה־וכמה חוקים טובים בתורת הנפח. אחרת, קשה להבין כיצד הצליחו הוגיו ומייסדיו לדחוס לתוכו כל מה שנמצא בו.

בעלת־בוטיק אייכנר
„הוא דיבר אלי —

רק בלילות. בתוך הלילי־פוטיק הפעוט הזה ניתן למצוא ארנקים, סיפרי־שירה, פוסטרים, תכשיטים, חגורות, כובעים, חולצות ושמלות. וכל המוצגים, למן תיקי־הקטיפה הענקיים (שכל אחד מהם יכול היה להכיל בנקל את החנות כולה), דרך ה־כובעים המטורפים, החולצות הנשרכות ב־מקומות שונים ומשונים — ועד לשמלות המשוגעות המסוגננות בעידון, מעוצבים על־פי הזעקה האחרונה: הכל נוזל, גולש, שופע ונשפך.

כל המוצגים נערמים זה על גבי זה ב־עירבובייה עליזה וציבעונית, על שידה מיניאטורית, בתוך סלסלת־קש רחבה, או תלויים זה על־גבי זה על קולב עתיק־למראה. בין המיני־בוטיק לבין בית־התה עצמו משריד מסך־קטיפה ורוד דקורטיבי, שהטובין נסתרים מאחריו.

כאן אפשר לחטט בין המוצגים, לברור, למשש, לפשפש ולמדוד באין־מפריע. ל־היפך, זה אפילו רצוי. הנגיעה והמישמוש, לדעת בעלי־הבית, הם חלק בלתי־נפרד מ־חוויית הקנייה.

אלא שהאטרקציה העיקרית טמונה ב־שמו של המקום. את הקניות כאן עורכים בלילה, פשוטו־כמשמעו. הוא פתוח בשעות שבהן פתוח בית־התה המארח אותו, כלו־מר בין עשר בערב לשלוש לפנות־בוקר, מדי־לילה (למעט שבתות), ומאפשר חריגה נעימה מן השיגרה הרגילה של קניות אחר־הצהריים בחמסין המעיק.

דרכי־חיים

מי ראה כלב זה?

כלב מיוחד־במינו: נעדם בנס־העצמאות. מי שמחזיק בו, חשיד כגנב

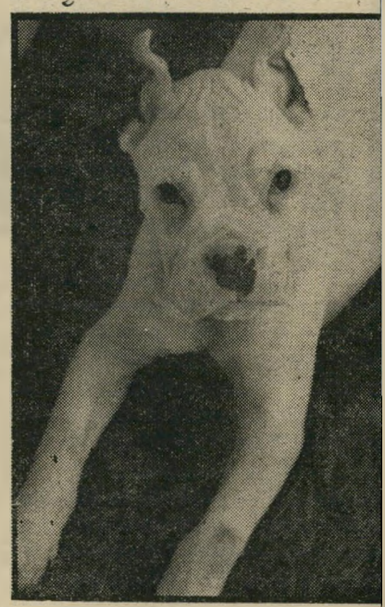
הבוקסר הלבן, בעל הכתם השחור על האף, הפך שם־דבר בסביבת מלון פאל (לשעבר שרתון) בתל־אביב.

מדי בוקר היה יוצא לבדו מדלת בית־המלון, שם את פעמיו אל גן־העצמאות הסמוך, עושה את צרכיו, וחוזר כלעומת שבא. התיירים היו מלטפים אותו, עובדי בית־המלון היו קוראים בשמו. עד היום החמישי האחרון.

באותו יום חמישי הלך הבוקסר כרגיל לגן־העצמאות, כאשר שרשרת־המתכת ה־כפולה לצווארו. הוא לא חזר.

„כמו בכן שלי." מאז שורר האבל בבית שרתון. אך בשום מקום אין האבל כבד יותר מאשר בבוטיק־הבגדים שלייד טרקלין המלון. כי בעלת בוטיק בני, היא בעלת הכלב.

מאז שנעלם הכלב, אין רחל אייכנר ה־שחרחורת מוצאת מנוחה בנפשה. היא קיבלה את הבוקסר הלבן כשהיה תינוק בן

הבוקסר
— כמו בן־אדם!"

שבועיים. „אפילו בבן שלי לא השקעתי כל־כך הרבה מאמצים כמו בכלב," היא מתוודה. „הוא היה חולה. הלכתי איתו ל־רופא, נתנו לו זריקות. חתכנו את אוזניו. כשהיה קטן, היה ישן איתי במיטה. הוא דיבר איתי כמו בן־אדם."

לא קל היה להחזיק בבוקסר*) הצומה. הוא אכל את השטיחים, קרע את הריפוד, עשה שמות בווילונות, גרם לנזקים של ל־מעלה מאלף לירות. אך ככל שגדלו הנזקים, כן גדלה האהבה אליו. היעלמו היה מכה קשה.

הכלב היחידי בארץ. המוזר בפרשה הוא שאם אכן נגנב הכלב, אין הגנב יכול ליהנות מגניבתו. כי כלב זה הוא מייוחד מסוגו בארץ. מי שיתהלך עימו ברחוב, יגלה את עצמו מייד. כדי להחזיק בו, יהיה צורך להסתירו מעיני שכנים ועוברים־ושבים.

בעלת־הכלב המודאגת שמה מודעה ב־עיתונים. כך היא נתקלה בתופעה חדשה בארץ: ציבור המופרעים העונים למוד־עות. כמה פעמים צילצל הטלפון, ובצד השני של הקו לא נשמעו אלא אנקות ואנחות של סוטי־מין. אלמוני אחד הבטיח להביא את הכלב, אבל „אני לא רוצה כסף. אני רוצה אותך. בכל הצורות, כמו שאני רוצה."

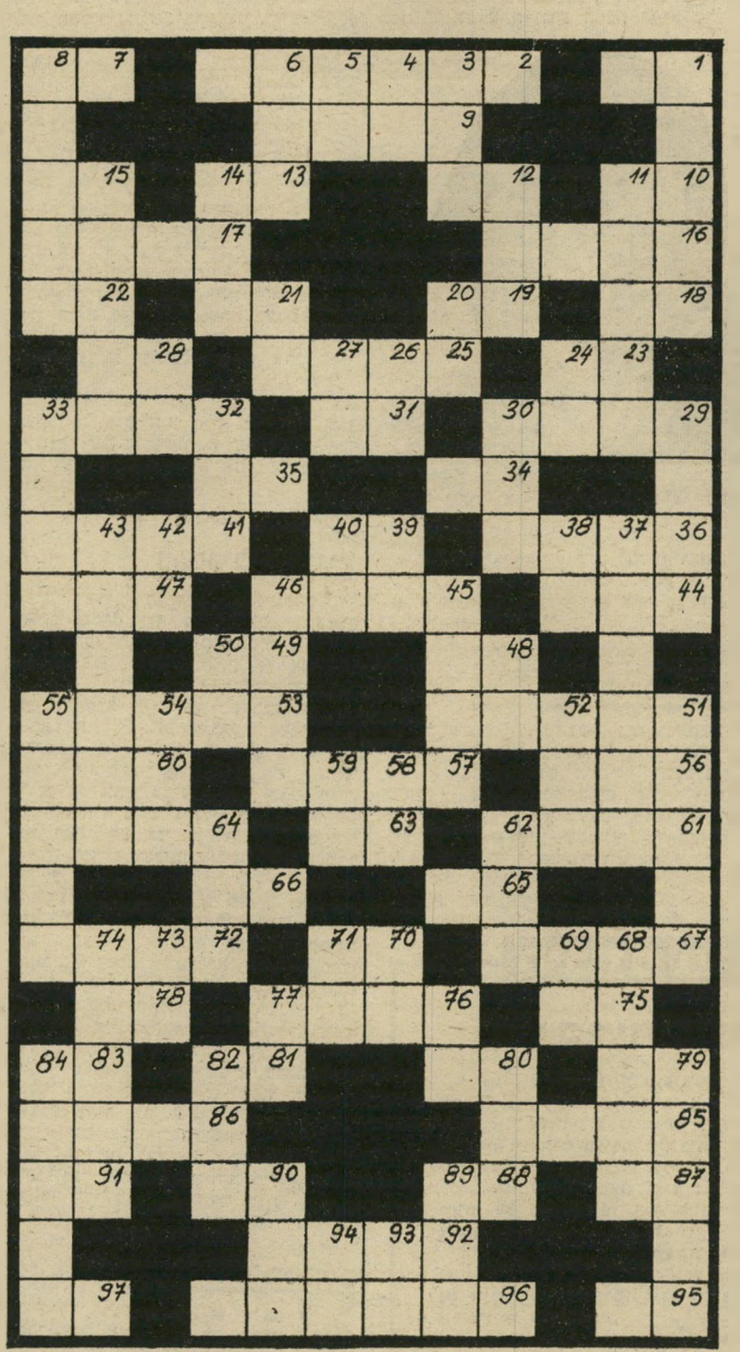
אלמוני אחר זיהה את עצמו כחייל, דיבר בצורה מנומסת והגיונית, הבטיח להביא את הכלב — ומאז לא נשמע ממנו דבר. ייתכן כי רצה להיוודע רק מהו שמו של הכלב.

מתוך תיקווה שהגנב ינטוש את הכלב כשיתברר לו שהוא מעורר תשומת־לב, הבטיחה בעלת־הבוטיק פרס למי שימצא ויחזיר אותו.

אין היא היחידה המחכה לשובו של ה־בוקסר. מחכה גם בוקסרית בת שנה וחצי, גם היא לבנה, שרופא־החיות זאב שיינר הבטיח לה לזווגה עם הבוקסר הנעלם — הכלב־הזכר היחידי מאותו סוג בארץ.

*) שמו אינו ניתן כאן, כדי למנוע מן הגנב להשתמש בו. מיספר הטלפון של בעלת־הכלב: 03־456־362.

תשבץ העולם הזה 1977

מאוזן:

1. מספיק! 2. פורד צועד בנעליו. 7. שים יד! 9. אחת המכות. 10. בתוכם. 12. תברת־נפט בינלאומית. 13. סופו של פרח. 15. חס־וחלילה (ר"ת). 16. חברה ישראלית לתעשיית מיצים. 17. תנובה. 18. מילת־שאלה לזיהוי. 19. גולד קודם זמנו. 21. מכלי השחי־מת. 22. סופו של בלם. 23. תווית. 25. חריץ, שבר. 26. רשף. 29. בלוי מזוקן. 31. גיבעה קטנה. 32. אין. 34. מזמר. 35. מידת־שטח. 36. שאין ברור ממנו. 39. בתוכה. 41. בהש־אלה: דליל. 44. נוכח. 45. כמוס, טמיר. 47. חור. 48. מתווי־הגגינה. 49. ישפריץ. 51. בעל־חיים דוקרני. 53. כלל הסחורות המייוצרות. 56. יוציא ניצנים. 57. מש־משת למגורים. 60. נהרה. 61. מוכרח. 63. כינוי. 64. קליע מאיר. 65. קידומת הו־לנדית. 66. בקיע בסלע, משמש לאצירת מי־גשמים. 67. קץ. 70. גועם, רכות. 72. בגד עליון לשעת התפילה. 75. מילת־שאלה. 76. כשפים נוסח אפריקה. 78. מן הנודעים באלופי צה"ל (ש"מ). 79. בעל־גאווה. 80. שן־פיל. 81. חומר־ציפוי שקוף. 83. אוייב. 85. המוציא את לחמו מן היין. 86. בעל־רחמים. 87. צאצאה. 88. פרוסה. 90. גוף שני יחידה. 81. תאריך בחודש שבט. 92. חביב ונעים. 95. בלבד. 96. סופר ופילוסוף אמריקאי (1883־1803). 97. קידומת צרפתית.

מאונך:

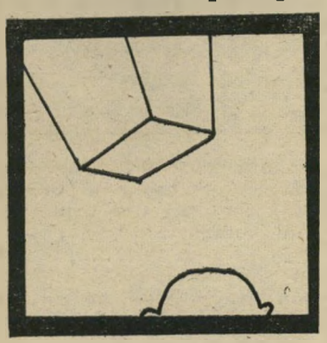
1. כלי־נשק. 3. הרגה את סיסרא. 4. אחו. 5. מטבע צרפתית. 6. מלחין גרמני. 8. חבל בארץ. 11. שבר־חרס. 12. וניל. 14. מחיצה. 15. מין שן ברובה. 20. אחור. 21. ידיד. 24. גוף. 26. ידית. 27. מנעול פטנטי. 28. תנועה בים. 29. מקום שלם בגוף. 30. מילת זירוז ורמז. 32. אבל. 33. היה שר בממשלה הנוכחית (ש"מ). 37. מיפעל־עילית לסריגים בארץ. 36. אלוהות. 39. מילת־שלילה. 40. קריאה לעדר. 42. מטבע יפנית. 43. מיפעל המים לישראל. 45. גלמוד. 46. חידלון. 48. שניים. 50. זאת. 51. ארטישוק. 52. הפרד דבר שלם לחלקים קטנים. 54. לכו החוצה! 55. ציוויליזציה. 58. הווה. 59. נישא. 62. תענית. 64. שתיל רך. 68. מלח ממין נקבה. 69. קריאת־יגון. 70. חוח ללא סוף. 71. חומת־מים. 73. מכשף. 74. תיק לנשי־את ספרים. 76. יחידת הספק. 77. נהר באפריקה. 79. מיפעל לגרבונים בקיריית־שמונה. 80. מתרפס. 82. עיר גדולה. 84. פיל ענקי קדום. 89. מענית. 90. אני, באיטלקית. 93. פרי־בטן. 94. מן הקולות הגבריים.

קשקשת 1977

חפשל את דימיונך ונסח למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי תכתובת: „קשקשת," ת.ד. 136, תל־אביב. חמש־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1975

● ערימת חומר ביבליוגראפי נו־חתת על ראש הסטודנט המצוי.
שירי בן־עמי, רח' יהודה הנשיא 36, נווה־אביבים, תל־אביב

● כך מעירים בכנסת את רבינוביץ שנרדם.
סמי כהן, רח' נחלת־צבי 8, פתח־תיקווה

● מכשיר לקריאת מחשבותיו של רבינוביץ.
ישראל יסינגר, רח' אילת 19, רמת־יוסף, בת־ים

● קוג'אק משוף את הקרחת לקראת פגישה עם יול ברינר.
אילה שוויילי, קיבוץ נתיב־הל"ה, ד.נ. האלה

● ישראלי"ק של דוש, רגע לפני מסירת המיתלה והגידי למצרים.
יוסף שורין, רח' עזרא 14, בני־ברק

השבוע בדרייב־אין
בשעה 8.00
הסרט העליון
„ביבי"
בשעה 10.15
סרט המתח
„מי אתה W ?"

בסיטונות

- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל

תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4,
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע"י סוכ: טל. 50344, ת"א

אם חשבתם שחוץ מנודיסטים — במלואם או בחלקם — כבר ראו על החופים שלנו הכל, הנה ההפתעה. אומנם, את התמונה הזו, כאן למעלה, צילמו בריוויירה הצרפתית, אבל מי יודע — אולי זה עוד יגיע גם אלינו. הסיפור הוא שאחרי שחוג־הסילון השיל מעליו את בגדיו ויותר לא היה מה להסתיר, היו מוכרחים למצוא משהו חדש. והמשהו החדש הזה הוא: גברים לבנבנים עם כרסים בשלב מתקדם, ולצידם הרעיות במלוא מדי־הקרב — ביגדי־ים, עקבים גבוהים, תירסוקות נוסח כוורת אפריקאית, וגרבי־ניילון שחורות. ראו, הוזהרתם!

פסו אמיצים ואמיצות מקרב הארץ! לא נותר לי אלא להגיע למסקנה מעציבה זו. עובדה. מאז שביקשתי מכם לאחרונה לאזור עוז ולשלוח תמונות, ועוד הבטחתי פרסים מושכי־לב למי שיקום ויחליט שבעצם, אין לו במה להתבייש — לא קרה שום דבר. אפשר לחשוב שהפסיקו למכור פילם במדינה הזאת!

ובכן, אני מציבה לכם אתגר: שילחו לי תמונות, לפחות אחת לכל מיכתב. אני, מצידי, מבטיחה לזכות את האמיץ או האמיצה התורנית בפרס באמת מייוחד, מתנת חברת הדס. מצד שני, תעשה התמונה נה את שלה. הסטטיסטיקה הפרטית שלי ושל קודמתי טוענת שמי שתמונתו/תמונתה התפרסמה מעל דפי העיתון, זכה במבול של מיכתבי־תשובה. כי אומץ־לב, כידוע לכם בוודאי, זה דבר שבא מייד על שכרו. ובכן?

* * *

אחד עם חוש־הומור

זהו, הזר שלי להפעם כימעט מלא לגמרי. חשבתי שהוא לא יגיע, אבל הוא בא. אחד עם חוש־הומור, זה (2/77) התחלתי כבר לחשוב שכולכם מתייחסים אל עצמכם ברצינות מזעזעת.

„מאחר שהסטטיסטיקה (שוב?!) מורה על עודף במין היפה, הייתי סמוך ובטוח.“ הוא כותב, „שבמידה שהלה על המין הנ“ל ,ברשה‘ בהתקשרותו עם המין ה„לא־יפה‘ סתם כך ברחוב, הרי במדור מעודן יכולות הבנות היפות הנ“ל להביע את רחשי־ליבן יותר מהמין החזק, ובדימיוני חזיתי 90% מיכתבי נקבות במדור. אך היפכא מסתברא.

„אז אני נענה לאתגר: בן 23, פקיד משועמם עד־מוות, סתם בוגר־תיכון, נחמד אבל בכלל לא יפה, ואוהב מאד־מאד להתבודד. כלומר, אוהב לבלות יחדיו בכל מקום שקט שרק יהיה. שונא דיסקוטקים (אותי כבר קנית).

„את מי הייתי רוצה למצוא? כל אחת מגיל 22־18 שתהיה נחמדה אבל לא מטומטמת. אני לא רוצה אחת שתגיד לי שצרפת היא בירת פריס, ושהנרי קיסינג‘ר הוא כוכב־טלוויזיה. בקיצור, הייתי שמח מאד אילו היתה פונה אלי נערה בעלת הומור (שיודעת את ההבדל בין יקה לבתולה), ואינטליגנציה, שתוכל למצוא אתי מכנה משותף.“

ובכן, אם את רואה את עצמך כחלק ממישוואה שגם הוא חלק ממנה — הצד הרומנטי של המתימטיקה כולו שלכם. לי נצא, אני מקווה. במייוחד אם את מסביבות תל־אביב—יפו.

* * *

התחביב: רצינות

בין עשרות המיכתבים הנערמים על שולחני בימים אלה, מכל אותם המבקשים להכין להם עתודה רומנטית לימות החורף הגראים כבר באופק, הציץ לי אחד — (3/77) — ומייד נפגעתי. מותק שכזה כבר מזמן לא קרה לי. שיפטו בעצמכן:

„אני חייל בן 20 המשרת בצפון. את חופשותי אני מעביר בעיסוק באחד מתחביבי הרבים, אך לבד (מייד תביני מדוע). אני בחור רציני, ביישן ורגיש מאד, ותכונות אלה מקשות עלי יצירת קשר עם המין השני. לכן אני מעוניין להכיר בחורה נחמדה ועליזה, שעימה אפשר לשוחח מלב אל לב.

„לדעת הכל אני בחור מעניין ואינטליגנטי. בשעות־הפנאי המעטות שיש לי אני עוסק בצילום, קולנוע (צפייה ולמידה כתחביב), האזנה למוסיקה וקריאה. כמובן אני אוהב מאד לטייל, בעיקר טיולים רגליים בשמורות־הטבע.“

אילולא ציין שהוא בן 20, הגער, הייתי חושבת שהוא שייך לדור הקודם. הייתי בטוחה שרציניים ובישנים כאלה כבר נעלמו מתחת לדיסקוטקים. קשה לי לשער לעצמי שאת, שם, שאוהבת אותם דברים בדיוק וגם מתגוררת באיזור השרון, תיכף שארי אדישה לקריאתו. גם בלי להכיר אותו, אני משוכנעת שיהיה כדאי לך להצטרף לרשימת התחביבים שלו.

* * *

אחד כמו בספרים

יש לי הרגשה ש(4/77) קראה את כל הספרים הנכונים. יש לה תמונה ברורה ומוגדרת של מה שהיא מחפשת אצלך. אבל לי נדמה, משום־מה, שכדי למצוא מיכלול כזה של דברים טובים כמו שהיא רוצה, היא צריכה לפחות שלושה־ארבעה. נו, הלוואי שאתבדה.

והדרישות אינן קלות. „אם אתה מאמין,“ היא כותבת, „באמת, באהבה ובמוסיקה. אם אינך חומרני, זכסף הוא לא מילת־המפתח שלך. אם לפעמים אתה מגלה שאתה קצת אידיאליסט. אם אתה טיבעי ו־ספונטאני (ב־100% לפחות) בכל מעשיך, בגישתך, בצורת־הדיבור וגם בלבוש...“

הזהרתי אתכם, נכון? אבל זה עוד כלום. תראו מה בא עכשיו: „אם יש בך קשיחות, חיספוס, אך ברובדים עמוקים יותר יש גם רגישות וחום — הרבה חום. אם הנך הרפתקן, אוהב לטייל הרבה, אמיץ וחזק. אם אתה רואה לעומק, ומבין דברים מזוויות שונות. אם אתה יודע הרבה וצמא לדעת הרבה יותר, ואין כימעט דבר שלא תמצא בו עניין...“

מיכתבים לציפי

זהו. אפשר להתחיל שוב לנשום. ואם זה אתה, שהיא כל־כך מחפשת, ואם תכתוב אליה אולי גם תמצאו, ואם אתה בן 30־24 — אז אני את שלי עשיתי.

* * *

אלוף המחמאות

וכך ישב לו (5/77) ועיין בעיתוני־השבת המשעממים (אני מצטטת), אחרי שהקיץ משנת אחר־הצהריים המתוקה והבטלנית, פיהק — ונזכר בשני דברים: אל“ף —בי; בי“ת — בכך שהוא בעצם לבד. ואז הוא נזכר בעוד משהו: שהמדור שלי בלתי־שיגרתי, ושכל הכבוד לספונטאניות ולהומור המתגלים בו, ושקשה לא להתלהב מהצורה שבה אני מגישה אותו.

„בדרך־כלל איגני חסיד ההגדרה של עצמי,“ הוא כותב לי. אתה מכיר מישהו שכן, בינינו? „אבל כדי לא לתת לך, הקוראת, את ההרגשה של קניית חתול־בשק, אשתדל להשתקף עד כמה שאפשר בשלב זה, ואת השאר תעשי בעצמך.“

בחיי, עשה לי טובה שבחר בחיווך שלי, הבחור. כולכם פונים, בדרך־כלל, אלי; הוא — ישר אלייך. מילא, ניתן לו לי־המשיך: „תל־אביבי, בן 31, גובה 172, במצב חדיש. אוהב לעשות הרבה חיים (קולנוע, טיולים ומה לא?). מחפש בחורה בעלת שיגעונות דומים, יפה ומעניינת.“

* * *

בלי יתר הבבל“ת

בעוד חודשיים (7/77) רץ החוצה, כלומר מסיים את השירות הסדיר, והוא כעת בן 21. מתכונן להתחיל את החיים. „ג‘ינג‘ית, ברונטית, שאטנית — לא חשוב הצבע. חשוב רק כל הנתונים שהעניק הטבע. כל הסיפורים של נחמדה, יפה, עדינה, שיישארו למדורי־השידוכים. העיקר מה שרואות העיניים.“ פצצה, מה?

אז מה שהוא מחפש, זה „סתם אחת שחושבת את עצמה לאחת מן החבר‘ה, בלי כל יתר הבבל“ת.“ מין אחת כזאת הוא מזמין לכתוב אליו.

אבל יש בכל־זאת תנאי (איך אפשר אחרת?): „עיקר שכתתי,“ הוא מוסיף לי בסוף. „אנחנו אומנם בעידן הסילון, אבל לי עוד אין אחד משלי. כך שמגורים ב־איזור תל־אביב — חובה!“

אני מוכנה לשים את הראש הקטן שלי שאם תבוא לו אחת אפילו מאיזור חיפה, למשל, אבל עם סילון משלה — הוא לא יתנגד במייוחד.

מיכתב פרס

עברית שפה מחבלבלת

הנה, למשל, אחת סופיסטיקייטד אמיתית, לא מבויימת. אבל אתן לכם לקרוא אותה כמו שהיא, כי אני קצת מתבלבלת.

„אני אוהבת בעלי־חיים, להשקות את הגינה ולראות את הסים נכנסים לאדמה ויוצאים בצורת גויאבות; את ירושלים ונופה; בטהובן ובאך וגם ג‘ון קינג (מי זה?); מיכאל שלי ומילכוד 22; ברטולוצ‘י ומיסתרי האורגניזם.

„אני שונאת מעט מאד דברים,“ מעידה על עצמה (1/77), „כנראה זה מעיד על תוסר־אופי (את אומרת!): זיהום אוויר, התיימרות, קוצר־רוח, אוהבת אפשרויות פתוחות.

„את ודאי היית מסתפקת בזה,“ היא כותבת לי באופן אישי, כאילו אני זאת שמחפשת או משהו, „אבל, הם‘ ירצו גם לדעת אם אני כזאת או אחרת. אז הנה דיעה מסוויימת: מראה בינוני, גיל כתוב 37, גוון אישיות קשוב בעל אפשרויות של יקיצה.

„הייתי מתאהבת (שוב) באיש חכם (לא הכרחי חוכמה אינטלקטואלית), עניין, המתייחס בחיבה ובחמימות אל הדברים הקטנים שבחיים (לא אוטו קטן וכסף קטן). אין לי דיעות קדומות על גיל, הוא יכול להיות צעיר או מבוגר ממני.“

סוף האפופיאה. אז מי שחבין הכל, וזה גם מדבר אל ליבו ואל מוחו, ויודע שגיל כתוב לא תמיד משקף את החזות והמחשבה — לא במיקרים החשובים, כלומר — מוזמן ליהנות מפילוסופיית־החיים המייוחדת שלה. אני, כמו שאמרתי כבר, מתבלבלת קצת. מישהו מתנדב לתרגם?

* * *

מיכתב־פרס השבוע — ובכל שבוע — זוכה בשי מערכת תכשירי־יופי של חברת הדס, בשווי של 150 ל“י.

הדס

תכשירי יופי ואיפור

adas

קולנוע

ישראל

זריקח עידוד

לתעשיה הישראלית

כשביקר חיים אשל, סגן המנהל של חברת אבקו־אמבסי, בישראל לפני כמה חודשים, הוא בישר על שיתוף־פעולה בין חברתו לסירטי נוח של מנחם גולן — שיתוף־פעולה שהניב בינתיים את יהלומים. אחד היתרונות בשיתוף הפעולה הזה, לפחות במה שנוגע לסרט הישראלי, היתה צריכה להיות האפשרות של הפצת הסרט דרך צינורות השיווק של החברה האמריקאית, המיוצגת בכל פינות העולם.

אלא שבשיווק סרטים, אין מוכרים כל סרט לחוד, ושמה של חברה אינו מתבסס על סרט אחד בלבד. ואם הסרטים הישראליים, שבמיקרה הטוב ביותר שייכים לסוג הפושר, התקשו עד היום להגיע לשוקי־חוץ, היה זה דווקא משום שלא הוצמדו לאיזו חברה רצינית שתרצה לדחוף אותם, לצד מוצרים מבריקים יותר.

אבל, לפי הרשימה שהביא עמו הפעם חיים אשל לישראל, נראה שהמצב ישתנה. לפני מספר חודשים, כל מה שבלט ברשימת אבקו־אמבסי, היה שוער הלילה של ליליאנה קאוואני, ולא הרבה יותר מזה. ועם כל הכבוד להצלחה המיסחרית של סרט זה, עדיין אין בו כדי לגרור אחריו מכירת מוצרים נוספים.

היום, לעומת זאת, כוללת רשימתו של אשל שמות מרשימים ממש: ויליאם פיטר (מגדש השדים) בלאטי מכין סרט המזכיר את פרשת מיי־לאי, שבו יגלם צ'ארלטון הסטון קצין שהתרגל להרוג במלחמה ו־ממשיך לעשות זאת בעת שלום; ופיטר (קולומבו) פאלק, הוא הבלש הלוכד אותו. ברט לאנקסטר, טרנס היל ודייאן קנון יופיעו בסרט־פעולה של פיטר (בוליט) יאטס, בשם במיסגרת התפקיד.

שרה מיילס וקריס קריסטופרסון משתתפים בגירסה קולנועית לסיפור יפני של יוקיו מישימה; גרגורי פק, צ'ארלטון הסטון ורוברט שאו יהיו שלושה אנשי־צבא ב־סמל שטיינר של פראנקלין (פאטון) שאפנר. מייקל קיין, סידני רום (תגליתו של רומן פולנסקי) סנטה ברגר וקורט יורגנס נימנים עם צוות של סרט־מתח בשם העקרב הארסי, שיביים הבמאי הוותיק הנרי (אומץ אמיתי) האתאוויי. והרשימה עוד ארוכה.

אם מצרפים את יהלומים ואולי עוד סרט אחד או שניים שיפיקו סירטי נוח בארץ (אבקו־אמבסי אינה מבטיחה להיכנס ב־שותפות לכל סירטי גולן), אז אולי, אם לא יהיו לתעשייה הישראלית סרטים טובים יותר, לפחות יהיו לה סרטים נפוצים יותר. ואם יופצו יותר, יכניסו יותר כסף — ואם יהיה יותר כסף, אולי אפשר יהיה לממן גם סרטים טובים יותר. אינשאללה.

תדריך

תל־אביב

★★★★ **תמונות מחיי נישואין** (צפון, שוודיה) — אינגמר ברגמן מפרק נישואין מודרניים למרכיביהם הזעירים ביותר, בסרט מבויים ומשוחק באמנות בלתי־רגילה. עם ליב אולמן וארלנד יוסף־סון.

★★★★ **כותרת ראשית** (אלנבי, ארצות־הברית) — סאטירה על עיתונות ו־עיתונאים, מבויימת בארסיות ושנינות על־ידי בילי ויילדר, עם ג'ק למון וואלטר מתאו בתפקידים הראשיים.

ירושלים

★★★★ **מיסתרי האירגניזם** (סמדר, יוגוסלאוויה) — הבמאי דוז'אן מאקאבייב מביע בתמונות חיות את אכזבתו מקומוניזם וקאפיטליזם גם־יחד. הרומסים שניהם את האדם כפרט ואת דחפיו הטבעיים. תר־גיל קולנועי בלתי־שיגרתי, תערובת של תעודה, סרט עלילתי, מסה פילוסופית ו־מחקר פסיכולוגי.

חיפה

★★★ **זהו בידור** (ארמון, ארצות־הברית) — מיבחר קטעים מתוך סרטים מוסיקליים מפורסמים, לא רק מזכירים את וכבי העבר, אלא מוכיחים שבמה שנוגע לדמיון, ולתנופה בביטויים חזותיים, יש דיין מה ללמוד מן העבר.

לך אל נמולה, עצל

על קופים ואנשים (גת, תל־אביב, הולנד) — סרט תיעודי זה, של ברט האנסטרה, הוא תוצאה של ארבע וחצי שנות מחקר, מאות אלפי קילומטרים של מסעות, וחודשים ארוכים של עריכה. כוונתו של הסרט להוכיח, כי האדם אינו שונה, בסופו של דבר, משאר היצורים השוכנים לצדו על האדמה, ואם רצונו להמשיך ולהתקיים עליה, עליו ללמוד כיצד להסתגל לסביבה, טוב יותר מבעבר.

האנסטרה יצא מהנחות שהן כיום שגורות מאד בין חוקרי מדעי הטבע ואנתרופולוגים רבים, כמו קונרד לורנץ (חתן פרס נובל אשתקד), והסרט כולו הוא אוסף של עובדות, מכל שיטחי החי, מכל פינות תבל הארץ, המזכירות לאדם שהעץ שממנו ירד אינו רחוק כל־כך, והדרך למטה, מן הענפים, לא היוותה התקדמות בכל השטחים. כך, למשל, מציין האנסטרה את העובדה שחיות אינן הורגות אלא כשתוקפים אותן או כשהן רעבות — להבדיל מבני־האדם.

אומנם, קורה לעיתים שגודש החומר שנמצא בידיו, מסיט אותו מן הנושא העיקרי, ולפרקים ניראה הסרט כצילום מסעות, רשימה של קוריוזים מעולם החי והצומח, שאינה קשורה תמיד לנושא העיקרי.

זאת, ועוד. בו־בזמן שהחלק הראשון של הסרט מנסה ליצור את ההקבלה של אדם־חיה, עם כל המשתמע ממנה,

קופים מול אנשים — העץ לא רחוק!

צריך החלק השני להטיף ליותר הסתגלות לטבע. אלא שבסרט, אין הדבר השני נובע מן הראשון כמובן־מאליו.

אבל בסופו של דבר, האוסף העצום של מידע המועבר על הבד, המראות הבלתי־רגילים הרבים שצורפו זה לזה (כמו, למשל, חיי־המין של השימפנזים), הופך את הסרט חווייה, בעיקר לחובבי חיות.

האנקור המזמר

אדית פיאף (גורדון, תל־אביב, צרפת) — זוהי ביוגראפיה קולנועית בנוסח הוליווד לפני שלושים שנה: הרבה מאד עובדות מוצגות בזו אחר זו לפני הצופה, כולן על פני השטח וכולן ברוח המלודראמה. הסך־הכל אינו בהכרח תיאור מדויק של נושא הביוגראפיה, אבל די כדי לשמור על התעניינותו של הצופה למשך שעה ומחצה, ולרגעים אפילו לעורר את הזדהותו הכנה עם צרותיו של הגיבור.

לאדית פיאף לא חסרו צרות. פיאף, בתו של לוליין־מדרכות, גדלה בעצמה על המדרכות, מצאה שם את פרנסתה הראשונה, ככרוז של אביה, אחר־כך כ„אנקור הקטן" והמצומק, השר מן הקרביים, ובין אהבה לאהבה, מיטה למיטה וביב־שופכין אחד למשנהו הצליחה, בכוח כישרונה בלבד, להגיע אל פיסגת ההצלחה.

עד כמה נאמן הסרט למציאות, קשה לדעת, מאחר שגם סיפרה של סימון ברטו (אחותה החורגת של אדית), שעליו מבוסס הסרט, עורר ויכוחים וסערות בשעת פירסומו בצרפת. הוא מדלג על כמה פרטים לא־סימפטיים בחייה, ומדבר, למשל, על שיכרות אך לא על סמים. על התפתחות פסיכולוגית קשה לדבר, זה נראה יותר כפרקים נבחרים מאשר כסיפור מגובש, ואשר לתיאום בין תנועות שיפתי השחקנית לקול־השירה שעל פס־הקול, הוא קיים רק לפר־

בריז'יט אריאל: ממיטה למיטה

קים, אולי משום שבריז'יט אריאל, המשקיעה הרבה מאמץ בגילום התפקיד הראשי, אינה זמרת, ומתקשה בחיקוי תנועות הזמרות לה.

אולם חובבי המלודראמות, וחסידי פיאף (שחלק משיריה המוקדמים כלול כאן, בקולה־שלה וחלק, בביצוע מחודש של זמרת בשם בטי מארס), לא יצטערו על ביקור בסרט.

המרגל הנאוהב

זרע התמרין (סטודיו, תל־אביב, אנגליה) — בעולם הציני והמתוחכם, נראה סיפור־ריגול רומנטי זה כאנאכרוניזם תמים במקצת. קשה היום להאמין, שפקיד גבוה בביון הרוסי מחזר אחר פקידה־זוטרה במישרד־החוץ הבריטי, רק בגלל צבע השקיעה באיי הבארבאדוס, שם מבלים שניהם את חופשתם. לעומת זאת, ברור לגמרי מדוע היחסים בין השניים מעוררים חשדות בשני צידי מסך הברזל, מה עוד שהם נמשכים גם לאחר סיום החופשה ולמרות המעקב הקבוע המתקיים אחר שניהם.

בעלי נשמות רומנטיות יטענו כאן, שבכוחה של האהבה לנצח היגיון, מוסכמות וגבולות. אם כן, סרט זה מכוון בראש וראשונה אליהם. בלייק אדוארדס, שכתב וביים אותו, הציב מצד אחד את היחסים בין השניים כהתגלמות הרגש הטהור, המצליח להתגבר על כל הספיקות הפנימיים המקנים בכל אחד מבני הזוג, ומצד שני, עולם מושחת, מסובך במוסכמות בינלאומיות, עולם של מרגלים.

שני מרכיבי הסרט, הרומנטיקה והריגול, נוטים אומנם לא־פעם להפריע זה לזה, והעימות ביניהם יכול לעורר רושם של נושא סוחט־דמעות. אולם, כאן נכנסת לתמונה מיקצועיות העיתוי העילאית של אדוארדס, אשר לא זו בלבד שיודע תמיד להניח את מצלמתו במקום הנכון, ולפתח סצינות כך שנדמה כאילו צמחו מאליהן, למרות שהן מבויימות בקפידה רבה,

אנדריוז ושריף — המיקצוע והמיקצוענים

אלא שהוא גם מיטיב לשמור על תוספת פילפל ומלח גם ברגעים המתוקים ביותר. לשם כך איזן, כניראה, את מתי־קותם של ג'ולי אנדריוז (שהיא אשתו בחיים) ועומר שריף, עם ניסיונם של ותיקים כמו אנתוני קווייל, אוסקר הומולקה וסילביה סימס. התוצאה הסופית היא תבשיל נעים־לחיך.

בידון נחוך הנב

זהו הפרק השישי בסידרה המנתחת את הספרות הפלסטינית, על מנת לעמוד על הצורה שבה רואה העם הפלסטיני את עצמו, את מדינות־ערב ואת ישראל.

שימעון בלס, מרצה לספרות ערבית מודרנית, יזיד־עיראק בן 45, הוא ברי־סמכא בנושא זה, יסופר בזכות עצמו.

מאת שימעון בלס

ד סופרים הפלסטיניים שהיו ה־ראשונים ששיקפו את הסיכסוך ב־ספרות הערבית, היו גם הראשונים ש־החדירו את דמות הישראלי לספרות זו.

תחילה, ישראלי זה היה משולל קווי־אופי אישיים: חייל בצבא האוייב, שהת־נהגותו כלפי האוכלוסיה האזרחית באה להדגים את האכזריות של המדכא. מאו־חר יותר הוא שולב בתנועה של הסיפור, הגם שלא תואר מבפנים, ונשאר דמות חיצונית ועויינת, המייצגת את האוייב „אן בלוק", בשלב השלישי הפך הישר־אלי קצת יותר מגוון, מצטיין בקווי־אופי אישיים, משוחרר כלשהו מהתדמית ה־טיפוסית שבה הוצגו הישראלים, אבל כימעט בכל המיקרים הוא נשאר איש־צבא.

פגישה בלילה

ד רומאן של ראפן כנפאני מה שנשאר לכם, שפורסם ב־1966, מס־פק את הדוגמה המרשימה ביותר לגישה זאת. הדראמה, המתרחשת במידבר בין חייל ישראלי וצעיר פלסטיני, מקורה לא רק בסיכסוך שבין שני העמים, אלא גם באי־הבנה הדדית.

חאמד, שנטש את מחנה־הפליטים ב־עזה בכוונה להצטרף אל אמו המתגוררת בירדן, חוצה את הגבול באישון־לילה ונתקל בחייל ישראלי, החייל צועד לק־ראתו בלי שיבחין בו, והוא תופס מארב וברגע הנכון מזנק אליו, מפילו ארצה ופורק את נשקו.

הישראלי אינו מגלה התנגדות, אך פולס קללות וצריחות נרגזות, בסוברו שזה מעשה־קונדס של אחד מחבריו. אבל ב־רגע שחאמד מצווה עליו בערבית לשתוק, הוא תופס אל־נכון את מצבו, וחדל לצעוק.

מכאן והלאה עובר הסיפור להילוך חשכה האופפת אותם, אך חשכת אי־ההבנה החוצצת ביניהם נשארת בעינה. יתרה מזו, תחת קרני־השמש היוקדות, נתקף חאמד עצבנות, ומחליט שמצב זה של חוסר־הבנה חייב להסתיים דווקא באור גדול. הוא מחטט בניירותיו של החייל, מתאמץ לפענח את שמו, אך אינו מצליח לקרוא אלא את השם „יפו" הכתוב באותיות לא־טיניות, שמופיע בחותמת המוטבעת בפני־קס הצבאי.

שם זה מלבה בו ביתר־שאת את אש השינאה, כי ביפו הוא נולד. הוא מנסה שוב, במהלומות ובאיומים, לאלץ את החייל לדבר, אך זה מסתגר בשתיקתו, אף־כי נדמה לחאמד שהוא מבין את שאלותיו. בינתיים הוא שומע נביחות וקולות אנשים מתקרבים ונועץ את הכידון בחמת־זעם בלב החייל.

„נשק עלוב ושבור"

ב רומאן זה, כמו בהחזר לחיפה שהופיע לאחר מילחמת ששת־הימים, מוליך כנפאני את העלילה אל נקודת חו־סר־המוצא או המבוי הסתום, אל המסקנה שאין כל אפשרות להידברות ולהבנה עם הישראלי.

לא רק חומת־הלשון החוצצת בין ה־שניים, אלא בעיקר שתיקתו העקשנית של החייל, השמה לאל כל נסיון להידברות. שני הירִיבים אינם יכולים לראות זה את זה, והם מגלגלים עיניהם בחשכה, מצותתים לקולות רחוקים ותוהים על מצבם חסר־המוצא.

לכאורה, כוחותיהם אינם מאוזנים, החייל הפך שבוי בידי הפליט, וזה יכול לרוצחו בכל רגע ולהמשיך דרכו. אף־על־פי־כן מהסס חאמד, מחשש פן יפול בידי כוחות צה"ל. הוא מנסה להוציא מפי החייל מידע על הדרך, אבל הלה אינו מבין אותו, ושומר על שתיקה מוחלטת. דומיית המידבר וה־חשכה משרות על חאמד מועקה כבדה, והוא מבין שבדיעבד הפך שבוי למצבו. הכל נראה לו עתה חסר־הגיון, עליונותו אינה מעניקה לו שום פתרון; הוא והחייל אינם אלא קורבנות של גורל עיוור.

עם עלות השחר מתפזרת אט־אט ה־חשכה, שני היריבים אינם יכולים לראות זה את זה, והם מגלגלים עיניהם בחשכה, מצותתים לקולות רחוקים ותוהים על מצבם חסר־המוצא.

לכאורה, כוחותיהם אינם מאוזנים, החייל הפך שבוי בידי הפליט, וזה יכול לרוצחו בכל רגע ולהמשיך דרכו. אף־על־פי־כן מהסס חאמד, מחשש פן יפול בידי כוחות צה"ל. הוא מנסה להוציא מפי החייל מידע על הדרך, אבל הלה אינו מבין אותו, ושומר על שתיקה מוחלטת. דומיית המידבר וה־חשכה משרות על חאמד מועקה כבדה, והוא מבין שבדיעבד הפך שבוי למצבו. הכל נראה לו עתה חסר־הגיון, עליונותו אינה מעניקה לו שום פתרון; הוא והחייל אינם אלא קורבנות של גורל עיוור.

עם עלות השחר מתפזרת אט־אט ה־חשכה האופפת אותם, אך חשכת אי־ההבנה החוצצת ביניהם נשארת בעינה. יתרה מזו, תחת קרני־השמש היוקדות, נתקף חאמד עצבנות, ומחליט שמצב זה של חוסר־הבנה חייב להסתיים דווקא באור גדול. הוא מחטט בניירותיו של החייל, מתאמץ לפענח את שמו, אך אינו מצליח לקרוא אלא את השם „יפו" הכתוב באותיות לא־טיניות, שמופיע בחותמת המוטבעת בפני־קס הצבאי.

שם זה מלבה בו ביתר־שאת את אש השינאה, כי ביפו הוא נולד. הוא מנסה שוב, במהלומות ובאיומים, לאלץ את החייל לדבר, אך זה מסתגר בשתיקתו, אף־כי אבל בהחזר לחיפה התגבר כנפאני על מכשול הלשון, בהעניקו לגיבוריו יכולת להתבטא באנגלית, ובכך התפנה להציג בצורה ברורה יותר את תפיסת „המבוי הסתום".

דב, הבן הערבי הנטוש, שגדל בבית יהודי, התחנך בבית־ספר עברי ככל נער ישראלי, יש לו כל הסיבות להתייחס אל הוריו האמיתיים כאל זרים. עם זאת, לא הסתפק המחבר בכך, והלבישו במדי צה"ל, ולא זו בילבד אלא הוא מספר כי אביו־מאמצו נהרג, בהיותו חייל, במילחמת סיני.

אבל כנפאני אינו יחידי בגישה זאת. רובם ככולם של הסופרים הערביים, ש־נדרשו לנושא הסיכסוך, הציגו את הישראלי כחייל, ללמד כי החברה הישראלית היא חברה מיליטריסטית, שכל נסיון לבוא עימה בדברים נידון לכשלון.

בניגוד למה שנשאר לכם, שבו הצליח כנפאני להעניק לעלילה מימד של עומק וסמליות, הרי החזר לחיפה בא להציג השקפה פוליטית, ולכן היסוד הסיפורי בו משולל כל ערך. בעימות בין דב לבין אביו, היינו בין החייל הישראלי לבין הפליט, ביקש כנפאני גם לערוך חשבון־נפש נוקב עם הפליטים עצמם, תוך שהוא מתאמץ להוקיע את קשיחותם של הישראלים. בפי דב הוא שם דברים שהוא עצמו כתבם במקומות אחרים ביחס לתופעת הבריחה והכניעה לגורל של הפלסטינים:

אסור היה לכם לעזוב את חיפה! ואם זה היה בלתי־אפשרי, אסור היה לכם לנטוש תינוק בעריסה! ואם גם זה היה בלתי־אפשרי, שומה היה עלי־כם לשוב!

כלום תגידו שגם זה בלתי־אפשרי? עשרים שנה חלפו, אדוני! עשרים שנה! מה עשית בזמן זה כדי לקבל בחזרה את בנך?

במקומך, הייתי נוטל נשק לשם כך! חיש סיבה חזקה מזו? חסרי־אונים! חסרי־אונים! כבולים בשרשרות כבדות של פיגור וחידלון! אל תספר לי שמשך עשרים שנה בכיתם! הדמעות לא ישיבו את האובדים, ולא יחוללו נסים! כל מעיין הדמעות בעולם לא יכול לשאת סירה קטנה של אב ואם, המחפשים את תינוקם האבוד!

עשרים שנה בכית, זה מה שאתה מספר לי עכשיו? הזהו נשקך העלוב והשבור?

כנפאני מעמת גם שני גורלות אדם: גורל יהדות אירופה במילחמת־העולם ה־שניה (ההורים המאמצים מניצולי אוש־ויץ), וגורלם של הפליטים. בעימות זה הוא רצה להצביע בעיקר על כך, שהחולשה של הפלסטינים כיום דומה לחולשתם של היהודים בעבר, ושתחושת הכוח של הישר־אלים דומה לתחושת הכוח של משמידי היהודים.

„אשתי שואלת," אומר האב לחייל, „האם פחדנותנו מעניקה לך זכות לנהוג כך? היא מודה, כפי שאתה רואה, שאמנם היינו מוגי־לב. אתה צודק, אבל אין זה מצדיק את התנהגותך. אם תחבר טעות אל טעות, לא תגיע לתוצאה חיובית. אילו כך היו פני הדברים, הרי מה שאירע באושוויץ צו־דק. עד מתי תראו בחולשת הזולת הוכחה לעליונותכם?"

העימות מסתיים בקרע, וחילופי־הדב־רים מוליכים אל מבוי סתום. הפליט נפרד מהמישפחה הישראלית באומרו, שהשאלה לא תיפתר אלא בחוד החרב.

להרוג בכל מקום

ב נמי־התעיפה של לונדון פוגש המס־פר באיש המעורר סלידה ממבט ראשון, אך הוא נאלץ להקשיב לשיחו מתוך נימוס. הלה מעלה באוזניו זיכרונות ממילחמת־העולם השניה, כאשר שירת בשורות הצבא הבריטי, והמספר מקשיב בחוסר־עניין, מצ־פה לרגע שיסתלק לו ויניחו לשקוע מחדש במאהבה של הגב' צ'טרלי(!).

בהישמע קולה של הקריינית, המזמינה את הנוסעים לתל־אביב לעלות למטוס, מו־שיט לו הזר את ידו לאות פרידה.

המספר נאלם דום מרוב תדהמה, ואינו מצליח להוציא הגה מפיו. הנוסע מחייך, נוטל את מיזוודתו והולך לו, ואז מהרהר המספר בינו לבין עצמו:

אילו הרגתיו, מה היה קורה? בעצם, לא חשוב מה היה קורה, כי העיקר לשפוך את מצבור השינאה של עם שלם על נציגה המאוס של הכנופיה הציונית הגזלנית.

זה לא היה עושה רושם גדול, אבל היה מאפשר לי להשמיע את קולי, שאני נשארתי פלסטיני, חחי בתיקווה לני־קום!

בסיפור זה, כמו בשני הרומאנים של כנפאני, לא נעשה ניסיון לתאר את ה־ישראלי מבפנים, ליצור דמות של אוייב העשוי בשר־ודם. כל מטרת המחברים היתה להשתמש בדמות הישראלית כמייצגת של אוייב, שהמרכיב האנושי שלו אינו מעניין אותם. ג'אד אל־חק מפגין את סלידתו מהישראלי, בטרם עמד על זהותו, ואילו כנפאני מציגו בשני מצבים: הראשון נשאר חידה, והשני הוא בבואה של חברה גזלנית חסרת־תקנה.

לישראלי הקשוח של ראסן כנפאני אחים לא כל־כך קשוחים, אך לא פחות מסלידים. ישראלים אלה ראויים להיהרג בכל מקום שיימצאו. זוהי, על כל פנים, המסקנה המתבקשת מסיפורו של סופר פלסטיני אחר, **יוסף ג'אד אל־חק**, המתגורר במצרים, אילו הרגתיו.

„האש והזית"

מחזהו של אלפרד פרג', מתיימר לתאר באופן דוקומנ־טרי מאורעות שונים. בתמונה זו מתוארת פרשת כפר־קאסם. המחזה מעלים את החלק המכריע של דעת־הקהל הישראלית בחשיפת הפרשה, קובע שרק אדם אחד בישראל התקומם נגד המעשה. צדיק יחידי זה הוא בועז עברון.

גישה דומה נוקט הסופר חלבנוני **סוהייל אידרים** במחזהו פרח של דם. כאן יש לפחות שתי דמויות, המגלמות את השלילה שבישראלי: הקצין גס־הרוח והטיפש, והחיילת הראשל, זונה בחיל־הכי־בוש, המפעילה קסמיה כדי לסחוט הודאות מאסירים. בעוד הוא מצייר את אנשי ה־חוליה הטרוריסטית כאנשים עזי־נפש ו־מלובדים, הוא מתאר לעומתם את הישר־אלים כציבור אחוז־חרדה ואובד־עצות נו־כח התגברות מעשי־החבלה. אומרת ראשל:

המוקשים שלהם מתפוצצים בתוכנו, ליד הבתים, מתחת למכוניות, במחנות שלנו. האנשים חוזרים מוקדם הביתה והרחובות מתרוקנים, גם מועדוני־הלילה. הערים דומות לערים נטושות. השכנה שלי מתעוררת בבעתה כמה פעמים ב־לילה, וחשה כאילו שתי ידיים לוחצות על גרונה!

גם הקצין חש עצמו במצור, והוא זועם על המודיעין הישראלי, המספק לו מידע כוזב. בתמונה שבה הוא מצייר את הקצין יושב במישרדו ומעיין בדו"חות של ה־„שירותים", מוזמנים הקוראים לעמוד, בין השאר, על טיבו של החייל הישראלי, אליבא דאידרים. הדו־שיח בין הקצין וחייל פשוט, מן הסתם מעדות־המיזרח:

ה ק צ י ן: (אוחז בשפופרת הטלפון) האלו, כן, מה אתה אומר? איזה מחסן תחמושת? משלנו שני חיילים ושני אז־רחים? ומתם? רק אחד! אני בטוח, אם זה יימשך... טוב, תודה. (מחזיר את השפופרת ומדבר אל עצמו) אינני מבין מה חועיל לנו ניצחון הבזק. האם באמת נסתיימה מילחמת ששת הימים? אני רואה שהיא מתמשכת בלי סוף! זה אבל נקבע פגישה בירושלים. / מתי?

ס ל מ ס ק י: בעוד שבוע אשוב לירושלים.

ח י י ל ת א': תשוב אלי לעריסת ה־אהבה, לירושלים.

אשכנזים וספרדים

ב סצינה אחרת, האמורה לצייר אווי־רה במועדון־קצינים בתל־אביב, מסי־תות החיילות את הגברים לאנוס בחורות פלסטיניות:

י ע ק ב: ההוראות אוסרות עלינו לפ־גוע בכבוד הנשים, גם אם נוזמן לכך.

ח י י ל ת א': מה היה עושה האוייב בכבוד שלנו, אילו כבש את תל־אביב?

ח י י ל ת ב': כל צבא כובש אונס את הנשים, / כלום שכחנו מה עשו צבאות הברית כאשר היינו באירופה?

בעוד תפקיד הנשים לאורך כל המחזה מצטמצם בשעשוע הגברים ובהסתם למע־שים רעים, הרי בגברים מתחוללות תמורות חשובות. התמורה הספקטקולרית ביותר מת־חוללת במארסל, עתונאי ממוצא צרפתי, שהיה אחד הששים אלי קרב ערב מילחמת ששת־הימים, אבל המילחמה פוקחת את עיניו:

במילחמה בגדתי בערכים שמילאו אותי גאווה. / התכחשתי בסיני לעברי, / הייתי זר מטמא אדמה זרה / רגלי הכתימו אדמת הזולת. אני, שלחמתי ב־נאציזם בפאריס, נהייתי מיטלצת! / כמה נשים וילדים במצריים מקללים אותי?

הוא אף מגיע למסקנה, שלישראל אין עתיד, ועל אזרחיה לשוב איש־איש לארץ מוצאו.

דמות אחרת, נחבאת אל הכלים, אך לא פחות ייצוגית, היא דמותו של סעד הארון, יהודי מיזרחי, החש עצמו זר בחברת הקצי־נים האשכנזים. לאחר נאומו חוצב־להבות של מארסל, הוא פונה אליו ללחוץ את ידו:

מ א ר ס ל: אתה ערבי?

ס ע ד: בוודאי ערבי, אבל אינני יכול להשמיע את קולי.

מ א ר ס ל: מדוע?

ס ע ד: אינני כמוך.

מ א ר ס ל: מה פירוש אינך כמוני?

ס ע ד: אנחנו שונים, אנחנו נחותים. / אין לנו החופש שלכם, מי שולט בישראל? אתם / אתם שבאתם מעבר לים, סמל הקידמה / אני מעריך אותך.

ח ק צ י ן: (מחקה את קול חייל) חשבתי ששאלת אותי... שתוק! וקרע את הדו"חות האלה! (החייל אומר לציית) מה אתה עושה, טיפש!

ח י י ל: אני קורע את הדו"חות, כפי שדרשת אדוני הקצין.

ח ק צ י ן: אני דרשתי זאת ממך!

אותו קצין נבוך אונס מאוחר יותר את לילא, החברה בחוליה החבלנית, כאשר היא מתעלפת במישרדו, בראותה כתמי־דם על הריצפה!

כמובן, דמויות אלה לא באו לשקף מציאות, אלא להציג תיזה פוליטית, ולשרת את מכוונת־התעמולה הרישמית. מעניינת העובדה, שהמחזה לא זכה להצלחה כאשר הוצג בקאהיר (הורד לאחר שש הצגות בילבד!) והביקורת דנה אותו ברוחחין.

כותב **פארוק עבד אל־קאדר** בירי־חון אל־מסרח:

אם אנו דוחים את ההגזמות בהערכת תפקידם של אירגוני־ההתנגדות, הרי דו־חים אנו בזה את הטעיית ההמונים. אין סכנה גדולה יותר מהחדרתו של אותו סם מרדים לראשי הבריות, אותה הזייה נעימה שהניצחון יתגשם על ה־נייר (או על הבימה) ולא על קרקע המ־ציאות הקשה... שוב אנו לפני אותה גלופה שחוקה: הגברים הישראליים סרסורים, ונשיהם זונות.

אהבה במיסגד

ר אשך של אידרים ממלאה תפקיד זהה לתפקידה של רחל במחזהו של **בסיס** שמשון ודלילה, שכבר הוזכר; זו גם זו משמשת פילגש של הקצין ומסייעת לו בסחיטת הודאות.

אלפרד פרג', אחד המחזאים הבולטים במצרים, מעניק לחיילת הישראלית שלו מעמד עצמאי יותר במחזהו האש והזית.

פתחי, המכונה אבו־שריף, יליד חיפה, מסתנן לישראל כדי לעלות לקבר אביו. הוא מגיע לשכונת מגוריו ונוקש על דלת ביתו לשעבר, בתיקווה למצוא שם מישפחה ערבית. פותחת לו בחורה ישראלית.

נבוך, הוא מבקש להתנצל, אך מייד הוא מכיר אותה, הלא היא נתליה־נטאשה־נאדיה, בת השכנים היהודיים. גם נתליה מכירה אותו, ומקבלת אותו בשימחה. הם נכנסים לדירה ומגלגלים שיחם בהתרגשות, מעלים זיכרונות על אודות שביחה כללית, כאשר אביה של נתליה העביר אותה לבית השכ־נים הערביים מחשש פרעות ביהודים. נת־ליה נראית מאושרת לפגוש מחדש את ידידה מילדות, אבל מהרגע שהיא עוברת אל מאחורי הפרגוד כדי להחליף בגדיה, בטרם תצא עמו לבילויים, כל אישיותה משתנה מן הקצה אל הקצה.

פתחי מגלה לה שהוא בלי תעודות, והיא מרגיעה אותו באומרה שהמדים שלה ירחיקו ממנו כל חשד. הוא נדהם לשמוע שהיא חיילת. נתליה צוחקת, ומייד לאחר מכן יוצאת מאחורי הפרגוד במדי צה"ל, וכאילו עברה מטאמורפוזה: היא מתכחשת אליו, ושואלת אותו כיצד העז לחדור לביתה.

פתחי חושב שהיא חומדת לצון, אבל היא נוטלת רובה ומכוונת אותו אליו. היא מצווה עליו להרים ידיים, ומטלפנת למישטרה לבוא לעצרו.

חיילת זו שונה אמנם משתי החיילות האחרות, אך אישיותה אינה פחות שלילית. היא מתגוררת בבית שכנים, שהפכו פלי־טים, גומלת לידידה רעה כנגד טובה, ומו־סרת אותו למישטרה במירמה. היא לא פחות שטנית מהאחרות, הגם שאינה זונה.

עבד־אל־רחמאן אל־שרקאווי, אשר ביקש במחזהו מולדתי עכו ליצור דמויות ישראליות פחות סטריאוטיפיות, לא מצא לנכון לעשות כן ביחס לנשים. יש במחזה הרבה רמזים על אופייה המופקר של ה־חיילת ועל חילול מקומות קדושים לאיס־לאם ולנצרות. לדוגמה:

ס ל מ ס ק י: (מנשק חיילת א') זוכר אני את הריקוד הראשון שלנו, הפרלוד של אהבתנו / רקדתי רק איתך.

ח י י ל ת א': יום שיחרור ירושלים, / רקדנו עד הבוקר. (מתחנחנת) אני רקדתי בלי מעצורים / אוה, אל תביא אותי ב־מבוכה, הרשינו לעצמנו הכל!

ס ל מ ס ק י: חיינו מאושרים מאד ב־פינת מיסגד אל־אקצא.

ח י י ל ת א': (בפינוק) לא, אל תז־כיר לי, זה מביא אותי במבוכה. / הבה נשכח מה שעשינו מאחורי המיזבח ה־מוזהב של הכנסיה.

ס ל מ ס ק י: מאותו יום אני מחפש אותך, יונתי, / מתי נוכל להיפגש? / האם אי־אפשר לעשות אחבה אלא ב־ירושלים?

ח י י ל ת א': אני מאד עסוקה כאן,

„מולדתי עכו"

עטיפת מחזהו של עבד־אל־רחמאן אל־שרקאווי, המתאר בין השאר מעשי־אהבים של חיילות יש־ראליות, שכולן מופקרות, במקומות קדושים.

כבר בלתי־נסבל! בכל יום חמש פעולות או שש! מניין מגיחים השדים האלה?

ח י י ל: מהאדמה שלהם, אדוני הקצין!

ח ק צ י ן: (בכעס) שתוק. שאלתי אותך?

ח י י ל: (נסוג) סליחה אדוני ה־קצין, חשבתי ששאלת אותי.

ח ק צ י ן: (אל עצמו) אוף! ואיפה הגדודים שלנו? (מכה בידו על השולחן) איפה צה"ל!

ח י י ל: מפוזר בשטחים, אדוני הקצין.

ח ק צ י ן: (קופץ ממקומו) שתוק! שאלתי אותך?

ח י י ל: סליחה אדוני הקצין, חשבתי ששאלת אותי.

ח ק צ י ן: (אל עצמו) ואיך נעמוד ב־כל זה? נוכל לחיות עוד עשרים שנה כשאנו רק צוברים נשק ומתחננים לפני ידידינו להעניק לנו כסף וציוד? מדוע לא מניחים לנו הכלבים האלה לחיות בשקט?

ח י י ל: אדוני הקצין...

ח ק צ י ן: (קם בתנופה, קופץ אגרו־פו בפני החייל) תבלום את פיך!

ח י י ל: (נרתע לאחוריו, נפחד) סליחה אדוני הקצין, חשבתי..

„הילדים והפנטום"

ציורו של סטוהי עבאס מקאהיר, בן 35, שצוייר בשנת 1971, ושהוצג בתערוכות שונות. הוא מתאר את הפצצת בית־הספר המצרי במילחמת־התשה, שהיכה גלים בעולם.

בדמותו של סעד ביקש אל־שרקאווי לי־צור את הרושם, כי יהודי המיזרח בישראל מודהים עם הערבים, אבל אינם מעזים להשמיע את קולם. אך משמופיע אשכנזי „טהור" כמו מארסל, הריהם מתעודדים ומצטרפים אל מחנהו.

כך אמנם אירע בהמשך המחזה: סעד מסרב לציית לפקודתו של יעקב להרוס כפר ערבי שנתן מחסה לפידאיון, ועל כך הוא מוצא להורג. אבל בינתיים סלמסקי עצמו משתכנע בצידקתו של סעד, ואף הוא מסרב למלא את הפקודה. יעקב מסלק אותו מן היחידה ומעמידו לדין. חייו בכל זאת נשמרים, שהרי הוא אשכנזי.

בועז עברון הטוב

ע ל מחזה זה כתב המבקר המצרי **צברי חאפז** לאמור: „שלושה מתוך חמשת הישראלים במחזה נתקפים רגשי־חרטה, דמות אחרת (שלא מופיעה על ה־בימה) מצטרפת למחנה הפידאים. השניים האחרים הם סמל השחצנות והשוביניזם. נוכח הצגה זו של העובדות, הריני שואל: אם כאלה הם הישראלים, כיצד עלה בידם להנחיל לנו מפלה?"

אלפרד פרג' ניסה להיחלץ מכישלונות כאלה, הודות למיבנה הכביכול־דוקומנטרי של מחזהו. הוא השתמש בשני אמצעים תיאטרליים בדוקים: להעלות על הבימה דמויות של אישים מן החיים הפוליטיים, ולשחזר אפיזודות בהשתמשו במיסמכים ובפירסומים מהעיתונות.

על הבימה עולים בזה אחר זה מנהיגים ישראליים, וכל אחד מביע דעתו על היחסים עם הפלסטינים. כך עולים על הבימה: בן־גוריון, בגין, אבא אבן — וגם הרצל. כולם מייצגים מדיניות של התפשטות.

יחד עם זאת הוא משחזר, למשל, את מישפט כפר־קאסם ומזמין לעדות את שדמי. הוא אף מעלה על הבימה את בועז עברון, הקורא מאמר בגנות האחראים לרצח, אבל קולו נבלע בתוך ההמולה שקמה באולם.

פרג' נמנע מליצור דמויות המתקוממות נגד השילטון, אך בדמותו של בועז עברון הוא ביקש לומר, כי אכן יש בעלי מצפון בישראל, אבל הם בטלים בששים. ולכן הוא שם בפי אחד הפידאים את המשפט הזה: „עלינו לשחרר את היהודי מאופיו

(המשך בעמוד 36)

כל מה שכדאי לך לדעת על הגרלת הלוטו

לוטו

תוכל לקרוא בחוברת החדשה של הלוטו הנמצאת בכל דוכני מפעל הפיס

מפעל הפיס

הפיראטים

(המשך מעמוד 13)

ומתוך אותם בשביל למכור את המתכת, כמו אחרים (הכוונה לאדם קולצר, בעל ספינת־דייג בנמל הקישון). אני גם לא פירקתי ארנייה עתיקה רק בשביל להוציא ממנה את כל מסמרי־הנחושת ולמכור אותם ביחד, כשלוש מאות קילו, כנחושת (קיימות עדויות שגם מעשה זה מייחס לאדם קולצר). כל מה שאני מגלה הולך לד"ר אלגביש."

למנהלי אגף־העתיקות בירושלים, לעומת זאת, דיעה שונה בתכלית על אדיב שחאדה. הם רואים בו שודד־עתיקות מהים, אחד מגי־רבים, שיש להילחם בו באותם אמצעים מועטים העומדים לרשות אגף־העתיקות.

תעודת־המפקח שהעניק הד"ר אלגביש לאדיב מעוררת בראשי אגף־העתיקות גיחוך מר. „זה כמו לתת לחתול לשמור על השמנת," הם אומרים.

לדיבריהם, אין לד"ר אלגביש כל אמצעי־בדיקה כדי לוודא שכל מה שאדיב מוציא מהים אכן מגיע למוזיאון, ולא נמכר למישהו אחר.

אנשי האגודה למחקר תת־ימי יודעים, לטענתם, בבירור, כי מתוך 100 מטבעות־כסף אנטיוכוס (ערך כל מטבע 680 לירות) שאדיב העלה בחוף הכרמל, הגיעו למוזיאון לאמנות עתיקה 30 בלבד, ואילו למוזיאון הלאומי הימי הגיעו שש מטבעות. השאר נמכרו לאספנים פרטיים. וזו רק דוגמה אחת למאות מיקרים אחרים.

מצב זה נוח עד מאד לאדיב. חלק מהשלל שהוא מעלה מהים הוא זורק כנדבה לגופים מוכרים, ותודות לכך אינו מוטרד. למרבה הגיחוך, הוא אף פועל כנציג החוק.

כדי לשים קץ למצב־עניינים מוזר זה, ביקשו ראשי אגף־העתיקות ממישטרת חיפה לערוך חיפוש בביתו של אדיב, כדי לברר אם הוא אכן מוסר את כל מימצאיו למוזיאון. יחידת־שוטרים ערכה בביתו חיפוש יסודי, ונמצאו מיספר מימצאים שהוצאו מהים: נגד אדיב נפתח תיק פלילי.

סגן־ניצב חיים פרנקל, ממישטרת חיפה, מכיר את התיק היטב. עד שיסתיים המישפט אין הוא רוצה להביע דעתו בנושא, אך הוא מביע תמיהה על עצם העובדה שייתכנו הבדלי השקפה כה מהותיים בין אגף־העתיקות לבין ד"ר אלגביש. הוא מודע לעובדה שהמישטרה יכולה לעשות רק מעט מאד בתחום השוד הימי. לדעתו, הם אנשים היכולים לתרום רבות לקידום נושא זה הם דווקא הארכיאולוגים, המכירים את הנושא וחיים אותו. הם היו צריכים להתארגן, לדרוש סמכויות־פעולה נרחבות הרבה יותר ורק אחר־כך, כאמצעי אחרון, להיעזר במישטרה.

הסיכוי היחידי: חיסול

אורם, באיזה צד בסיכסוך שבין אגף־העתיקות לבין מנהל המוזיאון לאמנות עתיקה תומך סגן־ניצב פרנקל, ניתן להבין מתוך דבריו הבאים: „לפני שנה וחצי לערך הרחיבו את נמל חיפה. בעיר החלו להתפשט שמועות ששודדי־עתיקות מצליחים להעלות משם עתיקות יקרות־ערך. הצבתי במקום כמה עשרות שוטרים.

„כעבור זמן־מה הגיע אלי מידע, שברשות המוזיאון לאמנות עתיקה ארבעים מטבעות שנלקחו מהים, מאזור הנמל. ד"ר אלגביש אמר שהמוזיאון קנה את המטבעות במחיר מוזל, עבור המוזיאון. אנשי אגף־העתיקות התנגדו, ושענו כי מטבעות אלה שייכות לאגף העתיקות. אחרי בירור הגיעני העברתי את המטבעות, מהמוזיאון לאגף־העתיקות."

ביניתיים, למרות שנפתח נגדו תיק פלילי, ממשיך אדיב שחאדה להסתובב, כשבכיסו תעודה המעידה כי הוא משמש כמפקח מטעם המוזיאון לאמנות עתיקה. רובי שוסמוס ממשיך לשדוד עתיקות מהים, באין־מפריע. כמוהו נוהגות עוד מיספר קבוצות דייגים, המגיחות לפעולתן ממעגני־הסירות בנמל הקישון או מנמל עכו. ואילו ביום הראשון בשבוע שעבר חזר ארצה מסע־נופש ממושך בחו"ל דניאל אררה, והוא בוודאי מתכוון לחדש במלוא המרץ את עיסקי מכירת חפצי־העתיקות שנשדדו מהים.

הסיכוי היחידי הוא, שאותם גופים ממלכתיים שפנו אלינו בבקשה לקבל מידע נוסף, שלא פורסם, אכן יקיימו את הבטחתם ויטפלו בנושא זה במלוא המרץ. במיקרה זה יהיה סיכוי להנחתת מכה קשה על המיסחר בעתיקות השדודות מהים.

כידון לחוך הלב

(המשך מעמוד 35)

התוקפני ומהציונות, ולהחזיר לו את מימדיו האנושיים."

היחסים בין העדות בישראל מעוררים עניין אצל הסופר הערבי. בדרך כלל מצוייר היהודי המיזרחי כאוהד את הערבים. כך זה אצל סוהייל אידיריס (דמות החייל) ואצל אל־שרקאווי (סעד הארון). פרג' מעלה שתי דמויות אפיזודיות של מיזרחיים: טייס האומר כי הוא מבין לרחשי נפשם של הערבים, ומצדיק את דבקותם באדמה, וקבצן המשמיע שיר על הפשעים של האשכנזים.

סופר מצרי אחר, **מוחמד אל־חורויג'**, מתאר קבוצת חיילים ישראליים, כשהאשכנזים בתוכם מתאוים לחסל את כל הערבים, ואילו הספרדים מסתייגים מהם, אך אינם מעזים לומר זאת בפה מלא.

במכונית אל המעצר

ה רחיק זכות בגישה זו הסופר הערי ראקי דו נון איוב. בסיפורו לאחר החציה, הוא מתאר קבוצת

סופר כנפאני
פלאקאט של לוחם

פידאים שחצתה את הירדן, לאחר דיכויים בידי חוסיין בספטמבר 1970. אחד הנמלטים לצד הישראלי פוגש בחייל ממוצא עיראקי, שכבר נזדמן לו להתוודע אליו קודם לכן. מסופר כי לאחר פעולת־חבלה מוצלחת בשטח ישראל, חזר אותו צעיר אל מעבר לגבול, אך בדרך נתקל בחייל ישראלי פצוע שביקש מים. לשונו הערבית של החייל הפתיעה אותו, והוא שאל אותו למוצאו, תוך הגישו את מימייתו. החייל אמר לו שהוא ממוצא עיראקי, והודה לו על המים.

והנה אותו חייל מלווה את הפידאי במכונית הצבאית אל המעצר. בדרך, הוא מספר לו ולחבריו את קורותיו. הוא היה קומוניסט בעיראק, ישב בכלא ומעולם לא חשב להגר לישראל, אך השילטון המלוכני גירשו בעל־כורחו. בישראל הוא חש עצמו זר, הוא מסרב ללמוד עברית, ואינו חדל לראות עצמו עיראקי אמיתי.

„אילו כל הישראלים היו כמוני, ישראל היתה נעלמת מזמן," אומר הוא לבני־שיחו, „אבל מיספרם של האנשים כמוני אינו עולה על אלף," וכל זה במכונית הצבאית הנוסעת למחנה־המעצר!

המדהים עוד יותר הוא, שאותו חייל עצמו מצליח לסדר, תוך שבוע ימים, פגישה לידידו הפידאי עם משה דיין. על הפרק המתאר את הפגישה הזאת, כאשר המארח והאורח לוגמים ויסקי ומתווכחים על הזכות על ארץ־ישראל, יפה השתיקה.

מכל היצירות האלה, אפשר ללמוד כי הסופרים הערביים טרם הצליחו ליצור דמות ישראלית אמיתית. דבר זה אינו מפתיע, כי אותם סופרים לא הצליחו ליצור דמות פלסטינית אמיתית, וזה נובע מאופי יצירתם, שנועדה לשרת מטרות תעמולתיות.

דמותה של שרה בסיפורו של **חנא איברהים** מסתננים, זו הנותנת מחסה למסתנן הזקן ולבתו מטעמים אנושיים, היא היחידה הראוייה להיקרא ישראלית.

על מה הויכוח?

עדיפות לרכב הציבורי — מה פירוש?

בעולם כולו הבינו בשנים האחרונות כי לסתימת עורקי התנועה ברחובות הראשיים יש רק פתרון אחד: מתן עדיפות לרכב הציבורי, המסיע מאות אלפים, ובלעדיות העורקים הראשיים.

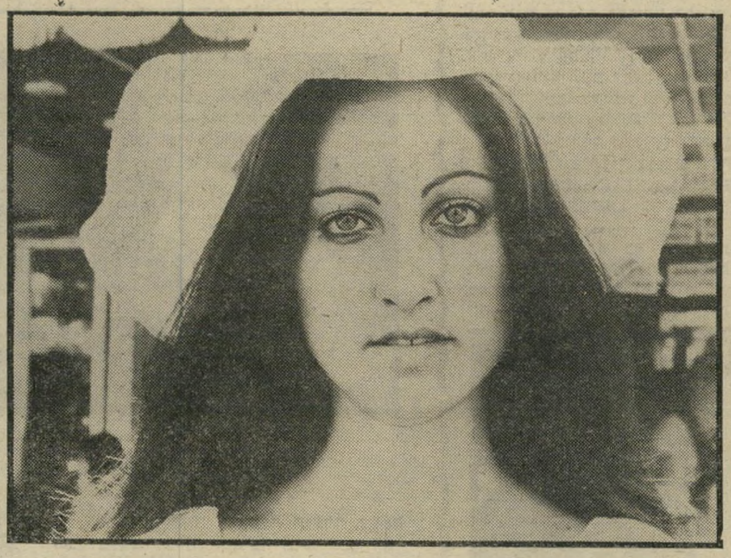
המבקר בחו"ל נוכח לדעת כי ברוב הערים הגדולות פונו הרחובות הראשיים לרכב ציבורי, המורשה לספק שירות לציבור הרחב.

העיקובים והשיבושים בהסעת ההמונים הם בגלל אי מתן עדיפויות לרכב הציבורי העשויים לחקל על הנוסע ולאפשר זרימת תנועה בעיר הנסתמת. אין דרך אחרת. ואם לא יבוצעו התכניות לאלתר — ייעצרו גלגלי האוטובוסים מעצמם.

מוגש כשירות לציבור ע"י
המחלקה ליחסי ציבור של קואופרטיב „דן"

מלכת המים 1975

מטעם **העולם הזה** ובחסות חברת REVLON

כשנורית אמויאל בת ה־16,5, תושבת תל־אביב־יפו, מתאפרת במוצרי־היופי של חברת „רבלון", מודגשים מייד תוויה המעודנים: השיער השחור הארוך־ארוך, והעיניים הירוקות־בהירות הגדולות, המשווים לה מראה דקיק ושברירי כשל איילה. בשבוע שעבר היתה אורחת חברת „רבלון", במסיבת העתונאים לרגל הופעת „הבושם לקירוב לבבות" החדש, שהוצא על־ידי החברה לכבוד מיבצע החלל האמריקני־סובייטי המשותף.

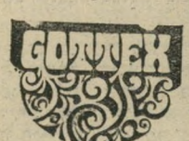
המועמדות הסופיות

המעודנת

לנורית המעודנת שיער שחור־שחור וארוך, המשתפל על גבה. היא השתתפה כבר בתחרות נערת־השיער של חברת „וולה", בשנה שעברה, ושערה זיכה אותה בתואר סגנית ראשונה. היא מיתמרת לגובה 1.69 מ', אך היא כל־כך דקיקה ועדינה, עד שמייד מתחשק לגונן עליה מפני כל רע. את השימלה הלבנה שבתמונה, בעלת השרוולים המתנופפים, יצר מעצב־האופנה יצחק אדלר, בעל בוטיק „אדלר" בתל־אביב, המתמחה בשמלות אופנתיות בסיגנון כפרי, שהפכו כבר להיט בחנויות־היוקרה.

נורית, בבגדים של חברת „גוטקס", המובילה כיום בתחום אופנת ביגדי הים והחוף. נורית היא הבכירה מבין שלוש אחיות, בנות לאב"ת, העובד בתעשייה האווירית, ולאמה שהיא עקרת־בית. מאז ילדותה ועד לאחרונה שימשה כדוגמנית לביגדי־ילדים, מאחר שמידותיה הן 38 מושלמות. היא לומדת כעת הנהלת־חשבונות ואנגלית, אוהבת להשתזף, לקרוא רומנים ולטייל, בייחוד באביב ובסתיו.

רחל מרחלת על כל העולם

כולם מתחתנים עם כולם

איך אומרים אצלנו — כשנגמר תישעה־באב, מתחילות השמחות. אז על שלוש שמחות אני הולכת לבשר לכם היום, ותאמינו לי שזה ממש עושה לי טוב על הנשמה. למה לא, שיתחתנו להם, שיעשו ילדים, שיהיה להם לבריאות.

אז ראשון המתחתנים, כמו שכבר סיפרתי לכם, הוא **מוטקה קידר**, שנשא ב־18 ביולי, הוא יום שישי, בשעה ארבע אחר־הצהריים, את **תמי אפלבויים** לבית דנציגר, כשהרב המתחתן הוא רבה של כפר־שמריהו, מקום מגורי הכלה: הרב **שמואל הכהן אבידור**.

זוג נוסף, שהתחתן ב־21 ביולי בירושלים: **אליאב מאיר**, בנו של מנכ"ל בנק המיזרחי **אהרון מאיר** ואשתו **ציפורה**, שנשא במזל טוב ובשעה טובה את **זיווה כיזקוק**, צאצאית של הרב הגאון רבי **שלמה** ואשתו **יהודית קוק**, זצ"ל, שהם ממישפחת מי שהיה הרב הראשי של יהודי פלשתינה (א"י), הרב קוק.

זיווה היא הניצולה היחידה מתאונת־הדרכים המזעזעת, בה נהרגו הוריה וכל בני מישפחתה. נקווה שגישואיה אלה יביאו לה אושר ופיצוי על כל הסבל שעברה.

וב־30 ביולי מתחתנת בתו של **דב בן־מאיר**, מזכיר מחוז תל־אביב של מיפלגת העבודה, עם בנו של העיתונאי **ישראל פז**, מעל המישמר. החתונה תיערך בשעה 7.30 בערב, ואילו המסיבה תיערך בדירת־הגג של בן־מאיר הנ"ל, ברחוב יהודה הנשיא שבנווה־אביבים.

אליאב מאיר (ככנם כיכלי)
עם צאצאית הרב־הגאון

מנדי תהיה כוכבת־קולנוע

מה לא נכתב עוד על אשת החברה היפהפייה **מנדי רויס־דרוויים־שאוזי**, מאז פרשת־פרופיומו המפורסמת ועד עצם היום הזה?

מה לא עבר עליה, מאז אותה פרשה ועד היום? היא הספיקה להתגייר, הספיקה להינשא למיסעדן **רפי שאוזי**, ללדת את בתו היפה **דנה**, להתגרש ממנו, לנהל יחסי־ידידות עם בעל רשת־הדיסקוטקים טיפנים, ועם הדיפלומט הארגנטינאי הלא הוא כבוד הקונסול ג'ורג'יו דה־פונט, אחר־כך ניהלה יחסי־ידידות עם מיודענו **יוני נמרי** שיהפוך בימים הקרובים גרוש רישמי, וכעת, לא תאמינו, נסעה לה מנדי לאנגליה מולדתה, כדי להפוך כוכבת־קולנוע.

ומעשה שהיה, כך היה. מנדי פגשה באחד מביקורי־המולדת שלה בלונדון מיספר מפיקים, שגילו עניין באשה היפה־

מנדי
עם מסך־הכסף

פייה והמפורסמת. הם הציעו לה תפקיד בסרט שהם עומדים להפיק. אבל מנדי לא לקחה אותם ברצינות. אחרי הכל, היא אשת העולם הגדול ויודעת שבין דיבורים למעשים — המרחק רב.

היא שבה ארצה, ונגה, להפתעתה, קיבלה הזמנה מצד המפיקים, אליה צורף כרטיס־טיסה. כשראתה מנדי שאל כרטיס ההלוך מצורף גם כרטיס חזור, החליטה לנסוע ולראות במה דברים אמורים. אחרי הכל, מה יש לה להפסיד? מכסימום תעשה טיול.

לא תהיה זו הפעם הראשונה שבה תופיע מנדי על מסך הכסף. היא כבר הספיקה לקשט ביופייה מיספר סרטים ישראליים בעבר, בהם הסרט אירים בהשתתפותם של **ברכה נאמן־לוי וגדעון שמר**.

שמירה והגורו

אם מישהו מכם חשד בה, בקריינית הידועה **שמירה אימבר**, שהיא תשב כך ותקפא על שמריה עד שהרדיו יחליט להחזיר אותה אל המיקרופון הפתוח, ולא להסתיר אותה מאחרי תוכניות מוקלטות מראש — היתה לו טעות פאטאלית.

שכן, לא בחורה כשמירה תשב לה בשקט. כשהסתבר לה שינתקו אותה מהמיקרופון ומהתוכניות החיות שאותן היא כל־כך אוהבת, החליטה לעשות מעשה. היא לקחה חופשה ללא־תשלום, ירדה לנביעות (נואייבה) שבדרום, והפכה לקיוסקאית הפופולרית ביותר מאילת ועד לשארם־אל־שייך.

בחוף נביעות, בין ההיפים, התימהוניים והנודיסטים למיניהם, התוודעה שמירה אל קבוצת אנשים שהם מחסידי הגורו **מהארי ג'י ג'י**. מה, לא שמעתם על גורו מהארי־

שמירה אימבר
עם המדריך הרוחני

ג'י ג'י? הילד מהודו שהוא בן ארבע־עשרה כבר חמש שנים, ושעל־פי חשבוני צריך להיות היום כבר בן עשרים בערך?

מה, לא שמעתם על הצעיר השמנמן, שיגע את לונדון, פאריס וניו־יורק, וגורר אחריו עשרות מעריצים וחסידים, המאמינים בכנות שהוא שליח האלוהים, והוא יוביל אותם אל האמת ויורה להם את הדרך אל בורא העולם?

אז הגורו מהארג'י ג'י הזה, שבא מהודו, בה גוועים עשרות אלפי אנשים ברעב מדי־שנה, הוא מיליונר אמיתי, בעליו של מסוס־סילון המטיס אותו ברחבי־העולם. הגורו גם הואשם על־ידי ממשלת בריטניה לפני כשנתיים, כאילו ניסה להכניס לבריטניה יהלומים וזהב שלא כדרך החוק.

מניין מקורות העושר של הגורו? ממעריציו, כמובן. הם תורמים לו ביד נדיבה, ואני באופן אישי הכרתי בלונדון אנשים צעירים שהיו מקציבים תישעים אחוז מהמשכורת השבועית שלהם לגורו, ועשרה אחוזים למיחייתם הצנועה. הגורו מפיץ את תורתו באילו היה פוס־סטאר, מעריציו מוכרים חולצות שעליהן מודפסת תמונתו, כשפניו השמנמנים ומדושני־העונג מחייכים מפה־לאוזן. הם מפיצים סיכות מברי־קות עם תמונתו של הגורו, פוסטרים ענקיים של האליל הקטן מקשטים כל מקום מרכזי, ואם לא די בזה — שליחיו של הגורו מפיצים את תורתו בעזרת סירטי־קולנוע והרצאות.

זהו, אם כך, האיש המעניין כרגע יותר מכל את שמירה אימבר, שהפכה חסידה נלהבת שלו. לפני מיספר שבועות ביקר בארץ אחד משליחיו של הגורו. הוא התגורר בבית חסידי הגורו בתל־השומר, ושם, בווילה המפוארת והמקושטת באור יקרות, נערך לכבודו פסטיבל־זוטא. בראש מארג'ני הפסטיבל עמדה, נחשו מי? נכון, שמירה אימבר.

סוף הדרך לאוהבים

כשהם נסעו מפה לקליפורניה שבארצות־הברית, אוחזים ידיים ואינם מתיקים מבטם זה מזו, ומספרים לכל מי שרק מוכן היה לשמוע שהם מאושרים־מאושרים־מאושרים! כתבתי עליהם במדור הזה לפני קצת פחות משנה, ובירכתי אותם ב„דרך צלחה לאוהבים.״

אבל מה לעשות, הברכות לא תמיד מתקבלות בשמיים. והנה הגיעתני השמועה כי לא הכל שפיר ביחסיהם של הפיזמונאי־עיתונאי **יעקב** („יענקלה") **רוטבליט** וחברתו, המשוררת **רינה שני**.

יענקל'ה ורינה הכירו, בזמנו, דרך ידידם המשותף השחקן **דורי בן־זאב**. יענקל'ה, שהיה אז במצב נפשי לא הכי־הכי, התאהב ברינה מעל לראש, נסע בעיקבותיה לחו"ל, וכשהם חזרו ארצה, כתום שבועיים של רומן סוער, הם החליטו שהכי טוב בשבילם יהיה לעזוב את הארץ הקטנה והפרובינציאלית שלנו.

הם ארזו מיזוודות, לקחו את **תמר**, בתה של רינה מחייה המשותפים עם האדריכל **דן איתן**, ועזבו את הארץ כשהם מכריזים שאין בכוונתם לשוב.

יעקב רוטבליט
עם שום דבר

אז מה קורה אצלם כעת? ציפור קטנה, אבל בהחלט יודעת־דבר, לחשה לי כי רינה עזבה את יענקל'ה לטובתו של אמריקאי עשיר. את ילדתה, תמר, שלחה אל אביה המתגורר עם ציירת בשם **מימי** ביפו העתיקה, ואילו רינה עצמה, כך לחשה לי הציפור הנ"ל, בלחש שכימעט שקרע לי את עור־התוף, עומדת לוותר על עיקרון ידוע שלה, והפעם להינשא למרות הכל ואף־על־פי־כן, לאבירה האמריקאי.

האמת היא, שלרינה אני לא דואגת. אני רק מקווה שאצל יענקל'ה הכל בסדר.

הסוד השמור ביותר

אחד הסודות השמורים ביותר בעולם הבידור הוא רומן חשאי ולוהט המתנהל בין **שני אנשים** מפורסמים מאד, הנמנים עם צמרת הבידור בארץ. שניהם צעירים, שניהם יפים, ושניהם נשואים באושר — כל אחד למישהו אחר כמובן.

הם נפגשו במיסגרת עבודתם ומאז הפעם הראשונה ניצת בליבותיהם אותו קליק מפורסם. אלא שגם הוא וגם היא מפחדים לעשות את הצעד הדראסטי להיפרד מבני־זוגם החוקיים, ולהפוך את יחסיהם לרישמיים.

למרות ניסיונם של בני הזוג הרומנטי הזה לשמור על מערכת־יחסיהם בסוד, הסתננו אי־מפה ואי־משם אי־אלו ראיות, כי מה שנראה על פני השטח הוא אפס מיזערי לעומת מה שמתרחש מתחתיו.

אני לא יודעת מה יהיה בעתיד. דבר אחד בטוח: עד שהם יחליטו לכאן או לכאן, עוד יירטבו כאן הרבה כרים בלילות.

הכי לשעמום

הביאו לביתכם את ODYSSEY

הגל הקל של הטלוויזיה !!

מערך משחקים אלקטרוני לכל בני המשפחה!
מרתק! מבדר! חינוכי!

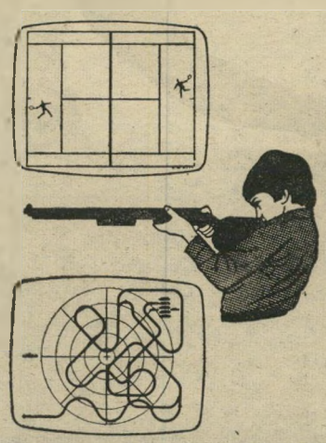
אודיסיאה הינה מערכת אלקטרונית מהפכנית המתחברת בקלות לכל מכשיר טלוויזיה ופועלת כתחנת טלויזיה פרטית בביתכם.

מעתה אינכם עוד צופים פסיבים ומשועממים! עם אודיסיאה אתם הופכים לשותפים פעילים בנעשה על המסך. תשתתפו במשחק טניס מלהיב, בתחרות קליעה למטרה, במשחק פינג פונג, כדורגל ועוד.

אודיסיאה הינה שילוב של מחשבה וקוואורדינציה ומעל לכל כלי עזר חינוכי ומפתח, אשר כבש מליוני בתים בארה"ב ובאירופה.

אם ברצונכם לקבל פרוספקט מפורט או להזמין הדגמה
-ללא כל התחייבות- מלאו התלוש להלן ושלחו אותו אל "נציגים שווק ישיר":

לכבוד
ללא כל התחייבות!

נציגים שיווק ישיר לילינבלום 44, ת"א.

☐ נא שלחו לי פרוספקט מפורט.
☐ נא שלחו אלי את נציג המכירות שלכם להדגמה.

שם _____

כתובת _____

ימים ושעות נוחים לביקור _____

קופון לפרס

פרסום מקוון

אולם תצוגה, הדגמה ומכירה: רחוב שד"ל 7, (עז-בן), תל-אביב.

להשיג בכל-בו שלום (מח' האלקטרוניקה) ובחנויות המובחרות.

קצין בים - מקיף עולם

ונהנה מתנאי שכר מעולים

הרשות לחינוך והכשרה ימיים מודיעה על פתיחת

*קורס לקציני חשמל

מתקבלים

א. בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת חשמל.
ב. טכנאי חשמל, הנדסאי חשמל, מהנדסי חשמל.

*קורס לקציני רדיו

הקורס ייפתח בספטמבר 1975 - מספר המקומות מוגבל. מתקבלים בוגרי בתי"ס מקצועיים 4 שנתיים במגמת רדיו/אלקטרוניקה, טכנאי אלקטרוניקה והנדסאי אלקטרוניקה. כמו כן אלקטרונאי תקשורת (סוג 2 לפחות) ובוגרי קורסים צבאיים מקבילים; משוחררי צה"ל בעלי בריאות תקינה עד גיל 30.

לפרטים נוספים פנה למשרדינו:

בחיפה: רח' נתן (קייזרמן) 11 ליד כיכר פריז בימים א'-ו', בשעות 8-14.
בתל-אביב: מגדל שלום, רח' אחד העם קומה 28, בימי ב', בשעות 9.00-13.00.
לנוחותך תוכל גם להרשם לפי הספח המצורף.

גזור ושלח:

לכ' הרשות לחינוך והכשרה ימיים ת.ד. 1909 חיפה 31000

הנני מעוניין בפרטים נוספים בקשר לקורס .....
שמי ..... כתובתי .....
השכלתי ..... גיל .....
תאריך ..... חתימה ..... ה. ע. יולי

לשכת הפרסום הממשלתית סטוקפוטו . צילום ירושלים

היה קצין בצי הסוחר

רחל מרחלת על כל העולם

מצא מין את מינו

לא יעזור לכם, אתם יכולים להמשיך ולחתן את **דרורה חבקין** עם מי שאתם רוצים, היא פשוט לא מתחתנת. היא לא המיפוס המתחתן, אתם מבינים, וחוץ מזה יש לה המון תוכניות והרבה דברים לעשות לפני שהיא תסדר את העניין הזה עם הר־בנות. כך, לפחות, היא טענה באוזני, אחרי שהתחילו בזמן האחרון לברך אותה במזל־טוב ולשאול „למה את לא מזמינה לחתונה." אתם יודעים איך זה.

אז דרורה, כאמור, עומדת על כך שכל

דרורה חבקין
בעיקבות פסטיבל טנדו

השמועות על חתונה הם עורבא פרח. נכון, יש לה חבר קבוע, **איון רמאל**, כוכב תוכנית־הטלוויזייה טנדו, שישב בכלא אירלנדי חמש שנים תמימות בעוון הב־רחת סמים, וכשבמשך חמש השנים האלה קרא המון ספרים, התיידד עם אנשי המח־תרת האירית וגיבש לעצמו דיעה פוליטית שאיננה מקובלת על הרוב.

אילן ודרורה הכירו דרך חברים, ומיד נוצר ביניהם הקליק המפורסם. הם החליטו שיש להם מה להציע זה לזה, והתחילו לעבוד ביחד ולהעלות רעיונות. דרורה, ה־מאוכזבת מאד לאחרונה מעולם הבידור, והטוענת כי אצלנו בארץ מטפחים חיקויים עלובים לבוב דילן, ז'ורז' ברסאנס, ג'רי לואיס ופול מקארתני (אינה מוכנה אומנם לנקוב בשם החקיינים, אך עומדת בתוקף על כך שכל קורא בעל אינטליגנציה ממו־

צעת יבין למי הכוונה), מצאה אצל אילן אוזן קשבת והבנה מלאה.

וכך מצאו השניים את עצמם, עובדים ביחד על תקליט בן 12 שירים בשפה ה־אנגלית, שדרורה כותבת את מילותיו ואת המוסיקה שלו, וגם תשיר בליווי של להקה כלית. השותפות של אילן מתבטאת, מצידה, בהעלאת רעיונות.

בעוד אילן נמצא כרגע באמסטרדאם, נמצאת עדיין דרורה בישראל. היא מת־עתדת בקרוב להצטרף אליו אחרי, שתסגור עניינים באה"ב. יחד איתה יסעו שני ילדיה, והם כולם יגורו באמסטרדאם.

אילן, מצידו, החל ביצתיים בהליכי גי־רושין מאשתו האנגליה, לה היה נשוי ב־נישואי־מכסיקו. אז מי יודע, אולי למרות שהיא טוענת שענייני התונה הם עורבא פרח, הם יינשאו בכל־זאת.

עוזי של התחתונים והגופיות

עוזי פוקס
אחרי פסטיבל חסידי

כבר מזמן לא שמעתם על **עוזי פוקס**, נכון? לא שהוא נחבא אל הכלים, פורש או מוכר תחתונים וגופיות. נהפוך הוא, הבן־אדם החליט להיות בן־אדם, ואפילו פתח מישרד עצמאי משלו שיפיק, יארגן, ימכור, יקליט ויקדם את עוזי פוקס בלבד.

ואם גם ימצא מישהו, שכישרונו ימצא חן בעיניו של פוקס הגדול, אולי יואיל מישרדו של הנ"ל להפיק גם איתו.

זה שאין לו שלאגרים במיצעד לאחרונה, זה לא מפני שהוא לא עושה שלאגרים. קודם כל היה בחו"ל עם הפסטיבל החסידי. אחר־כך הוא חזר אלינו אחרי כישלונו הנוצץ של הפסטיבל הנ"ל. אחר־כך הוא נעשה לאבא בפעם השניה, לתינוקת חמודה בשם **סאלי**, שגולדה לו ולאשתו **ניצה** אחרי שקודם לכן היו להורים **לליזה**.

וכעת מקליט עוזי פוקס, שיש לו קול אדירים, אם כי הטעם שלו בשירים הוא לא איי־איי־איי, תקליט חדש, העומד לצאת לשוק בימים אלה, או בימים הבאים עלינו לטובה.

או אם את מעריצה נלהבת של עוזי, מי שהיה מלך הסיגנונות, ומזה זמן רב הוא עצמאי — אל תחפשי אותו בספר־הטלפונים. תאמיני או לא, אבל לאליל אין טלפון בבית.

ואם כבר מדברים על בית, אז הוא בסך־הכל מתגורר בדירה בת שניים וחצי חדרים בחולון, ונוסע במכונית ישנה דגם 1964. אבל אם את בכל זאת מתעקשת, אז שתדעי לך שעוזי פתח מישרד מצוחצח עם טפטים, וילונות ושולחן מעץ־אלון ופוסטרים של עוזי פוקס, עם תקליט־זהב של עוזי פוקס ומזכירה של עוזי פוקס, והוא גם מבטיח חגיגית לארח כל מעריצה שבאה לבקר אצלו, ואפילו לתת לה חתימה עם נשיקה במצח.

החיילת האמיצה דליה

מי שלא ראה את איש יחסי־הציבור **מייק סטוזובצקי** בשנה האחרונה, לא ראה אדם מאוהב מימיו. הנ"ל, שהיה ידוע בתור רודף־שמלות כרוני ומאד עקבי, התי־ייית. לא להאמין ממש.

היחליף כושי עורו? לא. אבל מייק, תאמינו או לא, שינה. לא עוד מסיבות עד השעות הקטנות של הלילה, לא עוד שיטוט אינסופי במקומות הבילוי המקובלים, לא עוד חתיכות לאלפים. וכל זאת, בזכות ילדה קטנה אחת בשם **דורית כהן**, קי־בוצניקית מעין־החורש, שעשתה לו דברים שלא ייאמנו.

את דורית פגש מייק בדיוק לפני שנה, בפסטיבל הישראלי שהתקיים בקיסריה. היא באה עם חברות, גם הוא בא עם חברות, אלא שברגע שהוא ראה אותה, הוא כבר לא ראה יותר את החברות שלו, ומאז ועד היום הזה הוא על תקן של מאוהב.

דורית, שהיא בת 19 ומזכירתו של ראש אכ"א, ומייק, שכמו שאמרו עליו פעם, זוכר טוב מאד את הימים הרחוקים של המנדט הבריטי, מתגוררים ביחד בדירתו של מייק, ודורית עושה ככל יכולתה כדי לביית את נער־הזוהר שלה.

בתור קיבוצניקית, היא לא כל־כך אוהבת את חיי־הזוהר של העיר הגדולה, אבל את מייק היא דווקא כן אוהבת, ולכן היא מתפתה לפעמים, ומבלה איתו כמו שהוא יודע לבלות.

לאחרונה בילו השניים שלושה ימים ב־אילת, ולא עזר שום דבר. אף אחד לא יכול היה לעניין אותם בשום דבר. הם התבודדו להם במלון מוריה, ובחרו להם את האיזור המרוחק ביותר בחוף־הים.

כששואלים את דורית „מה יהיה עם הקיבוץ?" היא מסרבת לענות. כמו שאני מכירה את מייק, אין סיכוי שהוא יעבור פיתאום לגור בקיבוץ. וחוץ מזה, הוא אומר, ההורים טוענים שהוא עוד צעיר ולא מסכימים שהוא יתחתן.

מייק סטוזובצקי ודורית כהן
בשעת פסטיבל בקיסריה

אח, מכות שכאלה!

איפה הימים של הסצינות הגדולות עם מכות, ומים, וצעקות ומריבות?

כשאני מסתכלת במדורים ישנים של רחל המרחלת, ממש נוצצות לי העי־ניים. פעם היו אנשים בארץ הזו שידעו לעמוד על שלהם, לריב את ריבם, לעשות סקנדאלים.

כעת, פרט לאיזה סקנדאלצ'יק קטנטן שהתקיים לא־מכבר במסגרת בין שתי נשות־זוהר, באמת לא קורה כלום.

בעצם, כלום זו לא בדיוק המילה. עובדה, בשבוע שעבר הלכו מכות שני אנשים מבוגרים כמו הפסלת אילנה גור והארכיטקט צבי זילברשטיין. ומי שלא ראה את אילנה הולכת מכות, לא ראה מכות מימיו. היא בעטה והוא צעק, היא סחבה והוא איים, וכל זה למה?

בשל תוכנית. כן, תוכנית שהאדון הארכיטקט צריך היה לתת לאילנה, מאחר שהוא תיכנן את ביתה ביפו, העתיקה שלא לשביעות רצונה. סוכם איתו שהוא יעביר אליה את התוכניות, כדי שמישהו אחר ימשיך לתכנן עבורה חדר נוסף, שהיא רוצה להוסיף לביתה.

הארכיטקט, למרות שהבטיח — לדבריה — חגיגית, כי ימסור את התוכ־ניות, דרש תמורתן אלף לירות.

לא שהיה איכפת לאילנה לזרוק לו כמה גרושים, אבל עיקרון הוא עיק־רון. וכך הלכו להם השניים מכות על התוכנית, כששניהם אוחזין בטלית, עד שיצאו השכנים והילדים ובכו וצעקו והשתתפו בחגיגה.

לאילנה, כל העסק נמאס. היא ויתרה על התוכניות, לא אחרי שהכניסה לצבי בעיטה אחת כואבת במייוחד לקינוח, והחליטה לגייס לעזרתה את ידי־דתה, הארכיטקטית מלי לנגוצקי, שערכה עבורה תוכניות חדשות.

השופט שתה את הוויסקי בתחנת המישטרה - ונאלץ לשפוט אם היה זה שוחד

■ זמן רב לפני שראשי מיפלגת־העבודה החליטו לבצע מגבית לכיסוי חובות המיפלגה, התרים אחד האופוזיציונרים ב־מיפלגה את עצמו. מסתבר כי התורם הראשון, ביוזמת עצמו, היה **אבא אבן**, ששלח בחו־דש אפריל תרומה של אלפיים ל"י למזכיר המיפלגה.

■ ח"כ **מאיר פעיל** הופתע, כאשר טילפן אליו **עזר וייצמן**, מלא טענות. היה זה אחרי שפעיל תקף ב־הופעה פומבית את **אריק שרון** ועזר וייצמן במיקשה אחת על עמדותיהם הניציות. וייצמן לא אמר לפעיל מילה על ההתקפות עליו, אך בקשה אחת היתה בפיו: „אל תכרוך את שמי עם שמו של ה... הזה באותו משפט."

■ התיתונאי **אורי פלץ** הופתע ביותר, כאשר בשבת בבוקר טילפנו אליו מפישטרת כפר־סבא, הודיעו לו כי מכו־ניתו חונה בצומת רעננה—כפר־סבא. פלץ, שלא ידע כלל כי מכוניתו נגנבה, הגיע ל־מקום, חושש לגורל המכונית. להפתעתו גילה כי הגנבים היו מנוסים, השתמשו בחוט לחי־בור נקודות־ההתנעה, מבלי לפגוע כלל במערכת. מה ש־הדאיג את פלץ בדרכו למכו־נית לא היה כל־כך גורלה, כמו גורל כרך נדיר של ה־עולם הזה משנת 1948, שהיה במכונית. מאז שהינחה תוכנית־רדיו על תולדות השבועון. ל־שימחתו לא הבחינו הגנבים בכרך כלל.

■ בעת הרצאה שנשא ב־מועדון העיתונות, אמר יו"ר הוועדה של הריפורמה, הפרו־פסור **חיים בן־שחר**, כי עד כמה שידוע לו תוכניתו לשינוי שיטת־המיסוי טובה מאד, ועד כה לא נתן איש תוכנית טובה יותר. העי־תונאית **ברוריה אבידן־בריר** שאלה את הפרופסור: „אילו היה הדו"ח שלך נכתב על־ידי מישהו אחר ונקרא, למשל, דו"ח כהן, מה היה אומר חב"ש על כהן?" השיב לה חב"ש: „תבואי אלי לפני

דורי בן־זאב

השדרן והשחקן, אימץ לעצמו הופעה חדשה: לאחרונה הוא נראה לבוש בחליפת־ג'ינס מהוהה, כשרגליו יחפות ובפיו מוצץ. „זה מרגיע אותי," מסביר דורי, לכל מי שמעוניין לשמוע. אגב, דורי שנפרד מחברתו הציירת, בתיה אפולו, עבר להתגורר בתל־אביב, ובימים הקרובים עומד לצאת תקליט אריך־נגן, שאת שיריו הוא חלחין כתב ושר.

שה אישית, ואז אענה לך." אחר־כך אמר ברצינות: „ה־אמת היא שיש לי מה להגיד על דו"ח בן־שחר, אך אינני יכול לעשות זאת במיסגרת הרצאה בת שעה אחת."

■ ח"כ המערך **יוסי שי־ריד** נשמע אומר בחוג מצומ־צם, בשעת גילוי־נפש: „אם **פינחס ספיר** ילך לבית־הסוהר, יהיו מאה אנשים מו־כנים ללכת יחד איתו. אם שר־האוצר **יהושע רבינוביץ** ילך לבית־הסוהר, לא יהיה אפילו אחד שיהיה מוכן ללכת איתו. הצרה היא שספיר יכול ללכת לבית־הסוהר, ואילו רבי־נוביץ, לעולם לא."

■ כתב ידיעות אחרונות **יוסי בר** נקלע למצב בלתי־נעים. בר נתבקש על־ידי מע־רכת עיתונו לאתר את **מייק רובינסון** בעת שהותו של זה בישראל. כמובן־מאליו החליט בר לשים מצוד על בית אחותו של מייקל, ברחוב פינסקר ב־תל־אביב. במשך כחמש שעות ישב בר במכוניתו, מצפה ל־רובינסון, ולשווא. לפתע נעצ־רה לידו ניידת, ואחד השוט־רים ניגש אליו ושאלו למעשיו. השוטר ערך בדיקה מדוקדקת במכוניתו של יוסי, וגרגע רק לאחר שזה האחרון הציג בפניו את תעודת־העיתונאי שלו וסי־פר לו מה הוא עושה. רק אז סיפר השוטר לבר המופתע כי השכנים באותו בית גילו עי־רנות ביטחונית, וכשראו כי אדם מסויים יושב במכוניתו זמן כה ממושך, התעורר חש־דם והם הזמינו את המישטרה. „כשתמצא את רובינסון, תו־דיע גם לנו," אמר השוטר ליוסי לפני שהחזיר לו את התעודות שלו.

■ העיתונאי **נתן ברון**, המשמש כיועצו של ראש עיריית תל־אביב **שלמה** („צ'יצ'") **להם**, מקבל תמורת ייעוצו סך של לירה ישראלית אחת בשנה. אף־על־פי־כן עומד ברון על־כך שמדי חודש ב־חודשו יקבל תלוש־משכורת. משכורתו החודשית של ברון מסתכמת בסך של 8.33 אגורות לחודש, ועובדי מחלקת התש־לומים של העירייה מתלוננים כי הוצאות הכנת תלוש ה־משכורת והצ'ק עולות בהרבה על משכורתו השנתית של ברון.

■ במישפט שהתנהל ב־בית־דין מישמעתי של מישטרת ישראל נגד מפקד תחנת תול־כרם, **דויד שמואלי** ונגד פקודו, סמל־ראשון **אפרים מנצור**, הואשמו השניים כי־קבלת מתנות, תוך ניצול מע־מדם כשוטרים. במהלך המיש־פט סיפר סמ"ר מנצור כי את המתנות, בדמות בקבוקי ה־ויסקי שקיבל מאחד מתושבי תול־כרם, השאיר בתחנת־המישטרה ומעולם לא השתמש בהם בארפן פרטי, כי אם אך־ורק לאירועים חגיגיים, כמו ביקור אורחים חשובים או שמ־חות אצל השוטרים. **לפתע קפץ** אב בית־הדין, תת־ניצב **שמא אל איתן** (אחיו של **רפאל** („רפול") **איתן**, אלוף פיקוד הצפון) ואמר: „אתה רוצה להגיד לי שאותו בקבוק ויסקי

דידי לוקוב

שחקן צעיר בן קיבוץ נען, ואחיו של ה־צייר יורם לוקוב, מעלה כעת הצגת יחיד בשם „זאב הערבה", על פי ספרו הנודע של הרמן חסה. לאחת ההצגות בתל־אביב הופיע השר בלי תיק ישראל גלילי, שהוא דודו של דידי. השר נהנה אמנם וטפח על שכם בן־אחותו, אך אמר לו: „תגיד, זה לא קשה להיות שחקן? לא יותר טוב לחזור לקיבוץ?"

שלום חנוך

המלחין והזמר שהנחיל את השם מאיה לאלפי ילדות בארץ אחרי שפירסם שיר בשם זה עם תולדת בתו הקרוייה מאיה, אינו נוהג לבלות במסיבות או במקומות ציבוריים. לכבוד ידידו השחקן דידי לוקוב, סטה הפעם ממינהגו וטרח ובא להצגה, בחברת אשתו היפה ליהיא, שהיא מפיקת־סרטים בטלוויזיה. חנוך סירב להצטלם, אך הסכים בסוף בכל זאת.

אנשים

שממנו שתיתי בעת ביקורי לפני חצי שנה במישטרת תול־כרם, הוא הבקבוק שעליו אני שופט אותך עכשיו?" השיב לו השוטר מנצור: „כבוד השופט, יש לשער שזה אותו בקבוק."

■ הבדיחה האחרונה ה־מהלכת בקרב ציירי תל־אביב ואמניה: עם סיומו של יריד האמנויות, שהתקיים בחודש מאי בשדרות ח"ן בתל־אביב, שלחו רבים מהמשתתפים מיכ־תבי תודה לראש העירייה שלמה („צ'צ") להט, על ה־מיבצע המוצלח והמסודר. ב־תשובה קיבלו מלישכתו של שר־הבריאות, יו"ר ועדת־החוץ־והביטחון **יצחק נבון**, שבא בחברת רעייתו **אופירה**, ששימלתה החחבה־מאוד עוררה גל של שמועות. נכח גם ראש־העירייה **תדי קוטק**, שהיה עסוק רוב הזמן בשתייה וב־אכילה, וכן נכח סנ"צ **היינץ ברייטנפלד**, מפקד מישטרת מחוז ירושלים, שנראה מדוכדך במיוחד. כשנשאל **על־ידי** עו־רך־הדין הירושלמי **אהרן אבא**, היועץ המישפטי של שגריר קולומביה, לפשר מצב־רוחו הרע, השיב ברייטנפלד: „הודיעו לי היום שבעיקבות דו"ח ועדת בן־שחר יגכו מ־

טובה פורת

הזמרת הישראלית תושבת ראשון־לציון, ממעטת להופיע בישראל, אך מרבה להופיע בחו"ל. טובה מופיעה מזה מיספר חודשים במועדון „רספוטין" היוקרתי שבשאנז־אליזה בפאריס. שם נזדמן לה לפגוש את כוכבת־הקולנוע ג'ין בירקין ואת בעלה, המוסיקאי סרז' גינז־בורג, (נראים כאן משני צידי ראשה), שהתפרסמו כשביצעו ביחד את השיר הסכסי „אני אוהב אותך, אני כבר לא." גינזבורג ובירקין שיכנעו את טובה לשיר את השיר, המתאר מגע מיני בשלישייה.

צ'יצ' אישור שהמכתב התקבל, והועבר לטיפול המחלקה ה־מתאימה, ובבוא העת ייענו ישירות.

■ בכנס מחוזי של מיפל־גת־העבודה בתל־אביב, העלה מזכיר ההסתדרות **ירוחם כהן** את הסכנה שהתוספת הייהודית היא פרי המצאתו של יהודי מיוצאי הונגריה. אמר משל: „אצל אלה מתחלפת האות ח"ת באות ה"א, וה־תוספת הייחודית גם היא כבר נחלתם של כל היהודים."

■ בעת הרצאה שנשא בפ־ני צעירי מיפלגת־העבודה ב־תל־אביב, התבקש המרצה **עמוס עירן** להגדיר את המצב המדיני. אמר עירן: „יש לנו כפירים ואריות, אך הצרה היא שיש להם מנועים של ג'נרל אלקטריק האמריקאית."

■ מסיבת הקוקטייל שערך שגריר קולומביה בישראל הי־תה בעיצומה. כרגיל, נכחו ב־מסיבה אורחים רמי־מעלה, בהם משכורתיי סך של 270 ל"י דמי אחזקת־רכב. למה איש לא עושה את חשבון השעות הנו־ספות שאני עושה יום ולילה? איך, בתפקיד כמו שלי, המצ־ריך רכב עשרים־וארבע שעות ביממה, מנכים לי דמי אחזקת־רכב?"

■ הפתעה בעימה נגרמה בשבוע שעבר לפירסומאי **אבי נר בראל**, שחזר משירות־מילואים של חודש בצבא. בראל (33), שהחל עוסק במיקצועו לפני 13 שנים כפירסומאי ב־מישרד־הפירסום דחף, הכיר לפני חמש שנים את הפירסו־מאי ילידי־מאלטה **רוברט** („בוב") **ארוויו** (34), שהגיע אז לארץ מבריטניה ופתח מיש־רד־פירסום. בראל הצטרף אליו. לפני שלושה שבועות החליף המישרד, שהלך והתר־חב, כתובת. כשהגיע בראל ל־מישרד החדש, גילה את ה־הפתעה שהכין לו שותפו: השלט שבפתח המישרד והכו־תרת של נייר המיכתבים הוחלפו, נושאים עתה את השם ארווין־בראל.

הורוסקופ

טלה

21 במרס – 20 באפריל

צרתך הגדולה היא שאתה רוצה המון, מוכן אפילו לסבול לשם כך, אך אינך יודע ללכת עד הסוף, מתי שצריך. השבוע תיפול בידך הזדמנות להתגבר על חולשתך זו; אם תחמיץ אותה הפעם, מי יודע מתי שוב יעלה בידך לעלות על דרך המלך. במישור חיי־האהבה, אתה נכנס החודש להילוך גבוה. גם את, בת טלה, השבוע יהיה רומנטי עבורך, נצלי אותו.

שור

21 באפריל – 20 במאי

הידידות החדשה שגילית תלך ותפרח למשהו נפלא. אף אם תרצי, לא תוכלי לקלקל אותה. אתה, בן־שור, התכונן לנסיעה ארוכה. היא תוסיף לאישיותך ואם תרצה, גם לכיסך. קינאה של חבר לעבודה לא תצליח לשבש את דרכך. סיכסוכיו ייכשלו והבוסים יתנו את הג'וב דווקא לך.

תאומים

21 במאי – 20 ביוני

אומנם ממבט ראשון נראה השבוע כשיגרתי ומשעמם, אך הוא טומן בחובו את תחילתה של קבלת הכרעות חשובות, בעיקר בתחום האישי. מחלה קלה שתפקוד אותך השבוע, בן תאומים, תגרום לזעזוע קל שיח־לוף. העיקר הוא לעבוד, הרבה וטוב, ומבלי להתעייף. במישור העבודה או העסקים: אל תהסס להתחנף לבוס או לממונים עליך. כולם עושים זאת, והרי בסופו של דבר זה רק יועיל לך. בת תאומים, ליבשי צהוב.

סרטן

21 ביוני – 20 ביולי

הגיע הזמן שתגלה קצת נדיבות כלפי ידידיך, אחרי כל מה שהם עשו למענך. ייתכן שייגרמו לך קשיים בהגשמת תוכניותיך. אם אין הענין דוחק — מוטב שתמתין קצת ולא תעשה שום דבר גורלי. מכתב שיגיע אליך ישנה את דעתך על אדם קרוב אליך. בת סרטן — אל תהיי כל־כך ותרנית. הגיע הזמן שתלמדי לעמוד על שלך. זה ישתלם לך בסוף.

אריה

22 ביולי – 21 באוגוסט

השבוע יצוצו בפניך כמה אתגרים חשובים ורבי ענין. יש מקום לצפות, כי אתגרים אלה יהיו קשורים בנסיעות ממושכות, ובעקיפין גם בהתפת־חות רומנטית. תוכל להצליח לעמוד בהם אם אדם קרוב אליך ובעל השפעה רבה לא יכשיל אותך. השתדל, איפוא, להיות חביב וידידותי.

בתולה

22 באוגוסט – 22 בספטמבר

יהירותך הטבעית, חכרוכה בחוסר־ביטחון משווע, תוריד אותך שאולה, אם לא תדעי לרסן את שניהם ולחוסיף להם מידה אמיצה של חוש־הומור, שהוא אחת מתכונותיך היפות ביותר. זה לא שהוא לא רוצה אותך: הוא בטוח שאת לא רוצה אותו. אז — קדימה! גלי לו את האמת. כוח־ההרתעה של מתנגד חזק עלול לבלום את התקדמותך.

מאזניים

23 בספטמבר – 22 באוקטובר

המצב מעורפל ביותר, אל תמשיך לגשש באפילה — אלא דרוש הסברים, ותבע ביצוע החלטות שיעזרו לך ולסובבים אותך לצאת מן הסבך. אם אתה ממונה על אחרים — מוטב שהשבוע תהיה פחות קשוח, ויותר נוח. גם צעד מסוג זה יגרום לתזוזה מועילה לענייניך. בת מאזניים — הנחת לאחרונה את נושא הופעתך. את יודעת שאת יפה — אז נצלי זאת!

עקרב

23 באוקטובר – 22 בנובמבר

דווקא משום שאת חופשייה בהשקפתך, ובלתי־קשורה במעשייך, קל מאוד לתפוס אותך במלכודת או לחייב אותך לעשות מה שאינך רוצה. זה מביא, אומנם, לאותלת־יד ולאפס־מעשה מצידך — אבל מי רוצה בכל הצרות הללו? לכן מוטב שתחשבי יחד איתו מה אתם רוצים באמת, מתוך ויתור הדדי או לפחות אי־הסכמה הדדית. שמרי על בריאותך.

קשת

23 בנובמבר – 20 בדצמבר

לאחר הפסקה ממושכת, חזרת לחיות עצמך. נצל את השלווה היחסית ממנה אתה נהנה כדי לקדם את מעמדך בעבודה, לשפר את היחסים במשפחה. פקח עין על שותפיך ועל הכפופים לך ואל תתרשם מדברי חנופה. בת קשת — אם תניחי לו לרכב עלייך — תגרמי סבל לעצמך.

גדי

21 בדצמבר – 19 בינואר

המזלות דווקא לא חיוביים, אבל כוחותיך האישיים כה עצומים, בגלל צירופן של שתי פלאנטות שחוסות עליך, שאם תתאמץ ותשקיף על העבר ועל העתיד בעין רגועה, תתגבר על כל מיכשול. אל תאמיני לו: הוא התכוון למשהו אחר לגמרי, ואת למשהו אחר לגמרי. כסף בא — ואתה מפסיד אותו שוב, בגלל שגיאתו חסרת־הזדון של ידידך הקרוב ביותר.

דלי

20 בינואר – 18 בפברואר

כדאי שתרבה קצת יותר לעסוק בספורט, ושתפסיק להתהולל בלילות. אתה מפזר את מאמציך ליותר מדי שמחים במקום להתרכז במה שחשוב לך באמת. קרוב־משפחה הגורם לך לדאגה מזה זמן רב, יפסיק להדאיג אותך. אתה עלול להסתכסך עם אדם שתוכניותיו אינן כמו תוכניותיך.

דגים

19 בפברואר – 20 במרס

הימים הקרובים יתנו לך אפשרות נדירה להתקדם מבחינה מיקצועית, חברתית וכספית גם יחד. ימי אמצע השבוע יזמנו לך סיכויים רבים ליזום מיפנה חיובי גם במישור המשפחתי, ואם תחמיץ את ההזדמנות, תעשה בכך עוול גדול לנפשות הקרובות מאוד לליבך. היומיים האחרו־נים של השבוע צופנים סיכוי להתעוררות רומנטית מהירה ומלהיבה.

מספר 1977 המחיר : 5.00 ל"י ט"ו אב תשל"ה, 23.7.75

העולם הזה

האם נתפסו שודדי תכשיטיו של בוכמן?

החיים המתוקים בכפר הצרפתי באילת